

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 90

Dimecres, 12 de juny de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 60, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de cooperatives de Catalunya (tram. 200-00048/06) (p. 4)

Projecte de llei

de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i el Consell General (tram. 200-00041/06) (p. 15)

Projecte de llei

de protecció contra la contaminació acústica (tram. 200-00052/06) (p. 23)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les darreres iniciatives polítiques del Govern de l'Estat (tram. 317-00440/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'actual situació política catalana (tram. 317-00445/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00446/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre el seu capteniment amb relació al col·lectiu dels autònoms (tram. 317-00449/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre si comparteix la reforma laboral impulsada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00453/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el compliment dels compromisos pressupostaris per al 2001 pel que fa a les mesures de suport al col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya (tram. 310-00273/06), sobre el compromís establert en el pressupost per al 2001 pel que fa a les mesures de suport a les entitats associatives que treballen per a millorar la situació del col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya (tram. 310-00274/06), sobre les mesures adoptades per a complir els compromisos pressupostaris adoptats l'any 2000 per donar suport al col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya (tram. 310-00275/06) i sobre les mesures adoptades per a complir els compromisos pressupostaris adoptats l'any 2000 per a ajudar les entitats que donen suport al col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya (tram. 310-00276/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar les obres de millorament de la carretera C-17, a Canovelles (Vallès Oriental) (tram. 310-00410/06) (p. 48)

→

Projecte de resolució

pel qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil (tram. 269-00006/06) (p. 49)

Proposició de llei

d'estabilitat pressupostària de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00146/06) (p. 53)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de sisena modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional per tal que els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (tram. 271-00013/06) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de captament pel que fa als treballs de col.laboració social dels objectors de consciència (tram. 300-00839/06) (retirada) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00666/06) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió (tram. 300-00735/06) (p. 67)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 300-00983/06) (p. 71)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 300-00022/06) (p. 72)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i dels consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de cooperatives de Catalunya (tram. 200-00048/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text dictamen: BOPC, 308).
2. Projecte de llei de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i el Consell General (tram. 200-00041/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text dictamen: BOPC, 308).
3. Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica (tram. 200-00052/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text dictamen: BOPC, 308).
4. Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil (tram. 269-00006/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text dictamen: BOPC, 308).
5. Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 202-00146/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.
6. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de sisena modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional per tal que els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (tram. 271-00013/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00666/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió (tram. 300-00735/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 300-00983/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 300-00022/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya (tram. 300-00035/06). Sr. Josep

Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00366/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'increment del consum de drogues entre els joves (tram. 300-00984/06). Sra. M. Angeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.
14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de drogodependències (tram. 300-00256/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
15. Interpellació al Consell Executiu sobre el consum de drogues (tram. 300-00992/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.
16. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i atenció a la drogodependència (tram. 300-00491/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
17. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa als treballs de col·laboració social dels objectors de consciència (tram. 300-00839/06). Sr. Juan Manuel Jaime Ortea, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
18. Interpellació al Consell Executiu sobre la política tecnològica i la societat del coneixement a Catalunya (tram. 300-00891/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sensibilització social envers la violència de gènere (tram. 302-00240/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya (tram. 302-00241/06). Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia (tram. 302-00242/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 302-00244/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors i els residents estrangers extracomunitaris (tram. 302-00246/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants (tram. 302-00248/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 302-00243/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 302-00245/06). Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 302-00247/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de l'esport català (tram. 302-00249/06). Sr. Josep Casajuana i Pladellorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

29. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó. (*Pausa.*)

Dos advertiments inicials. La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, en el sentit que el debat del punt número 26 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic, es faci a continuació del punt divuitè de l'ordre del dia. Prego que, si no hi ha cap dificultat, sigui aprovada per assentiment. (*Pausa.*)

Així és, i per tant, així ho modifiquem.

Projecte de Llei de cooperatives de Catalunya (tram. 200-00048/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de cooperatives de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable senyor Lluís Franco, conseller de Treball. Té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, des del Govern de la Generalitat de Catalunya hem impulsat l'elaboració de la nova Llei de cooperatives perquè s'adapti a les necessitats actuals, d'aquestes, i els permeti participar en igualtat de condicions en un mercat cada cop més competitiu i exigent. Aquesta exigència del mercat de ben segur que augmentarà amb l'ampliació progressiva de la Unió Europea.

La presentació d'aquesta Llei va ser un dels compromisos que vam adquirir davant d'aquest Parlament quan va començar la legislatura. A més a més, amb aquesta llei pretenem afavorir el que és l'ocupació –hem de pensar que l'ocupació dins del marc de les cooperatives és una ocupació amb vocació de permanència, amb un sentit igualitari i fonamentat en l'economia social–, així mateix, un altre dels objectius és potenciar la competitivitat d'aquestes cooperatives, tant de les existents, per consolidar-les, com de les possibilitats de noves cooperatives.

Catalunya, com a país socialment avançat, té una forta tradició històrica en el món del cooperativisme i els seus principis reflecteixen el que són els principis formulats per l'Aliança Cooperativa Internacional. Les cooperatives signifiquen, des d'aquest punt de vista, plena autonomia, lliure adhesió i baixa voluntària del soci, una gestió democràtica, una activitat empresarial de base col·lectiva, un principi de servei mutu i un servei als seus socis i a la comunitat de què formen part. Tots aquests valors conformen els pilars del que anomenem economia social, on primer són les persones, els aspectes humans estan per sobre altres àmbits.

A casa nostra les cooperatives creen ocupació estable, signifiquen un factor de progrés, són un factor de cohesió social i territorial, signifiquen una millor redistribució dels recursos i una millor eficàcia en prestació de determinats serveis. A Catalunya en aquest moment, com vostès saben, hi ha més de 10.000 cooperatives, que representen entre el 10 i el 12% de l'ocupació conjunta del país i, aproximadament, per sobre del 5% del seu producte interior brut. Aquestes cooperatives estan en tots i cadascun dels àmbits econòmics –tenim cooperatives en l'àmbit agrari, en l'àmbit dels serveis, en l'àmbit de l'habitatge, dels consumidors, de l'ensenyament, etcètera– i, a més a més, s'han mostrat..., que són molt vàlides tant en moments de bonança com en moments de dificultats.

Aquesta necessitat d'impulsar era un dels objectius d'aquest Govern i era un desig mostrat pel món cooperatiu, tant des del que són els cooperativistes com les seves federacions i, també, la Confederació; necessitat que es va veure ratificada quan es va fer l'estudi del Llibre blanc de l'economia social de Catalunya, aquesta principal reivindicació.

Avui presentem aquesta Llei. Una llei que és fruit d'un consens, un consens aconseguit a dos nivells. Un primer nivell va ser el consens entre les diferents federacions, la Confederació i el Govern de la Generalitat, que es va visualitzar amb la signatura d'un acord per les bases de la Llei, el 21 de setembre del 2001, en presència del conseller en cap. I després, un segon consens, el

consens que s'ha fet pels diferents grups polítics mentre s'ha tramitat la present Llei. I això és mèrit de tot-hom, és mèrit del Govern per liderar la iniciativa i impulsar-la, és mèrit dels representants del sector i és mèrit dels diputats per consensuar la nova Llei.

Les modificacions s'han plantejat amb la finalitat de respectar els principis cooperatius, i per tant, els valors que ha encarnat a Catalunya, històricament, el cooperativisme, que siguin compatibles amb la finalitat última del conjunt de socis, ja sigui una rendibilitat econòmica, l'èxit del projecte empresarial i social, o la satisfacció social de la comunitat.

Dins de la Llei es tracten molts temes –molts–, variats, i es dona resposta a les diferents necessitats; necessitats des del punt de vista econòmic, necessitats des del punt de vista societari, necessitats des del punt de vista d'introduir noves classes de cooperatives en funció de la realitat social, necessitats que hi havia des de l'àmbit dels tribunals o necessitats des del punt de vista registrat.

Permeti'm algun dels exemples que penso que són importants. Des del punt de vista econòmic, amb aquesta Llei es facilitarà la possibilitat que les cooperatives puguin fer operacions amb tercers. A més a més, també des d'aquesta vessant, ens trobem que es facilita, en funció del que siguin les intencions de les cooperatives, i sempre dins d'un marc de seguretat jurídica, tot el que fa referència a les transformacions d'aquestes o a les transformacions d'altres entitats. Des del punt de vista de la societat, es generalitza el nombre mínim de socis per constituir una cooperativa de primer grau amb tres socis, s'especifica, a més a més, clarament, diferents possibilitats de relació amb la cooperativa que poden tenir els socis, el que es correspon amb la realitat actual que hi ha en el món cooperatiu, i, a més a més, es regula el que és el vot ponderat.

Permetin-me vostès remarcar un aspecte que és molt important: classes de cooperatives. Amb aquesta Llei hi ha un reconeixement legal a les cooperatives de la condició d'iniciativa social, cosa que significa que tenen per objecte la inserció plena, tant a nivell social com laboral, de persones amb especials dificultats d'integració o que podrien tenir algun tipus d'exclusió social. Això mostra que aquesta Llei, a més a més de tenir clarament en compte el que és la competitivitat, el que són els aspectes econòmics, el que és l'àmbit de la creació d'ocupació, també té un fort component social.

És de tots sabut que, des del punt de vista procedimental, de vegades hi havia problemes per saber si un determinat tema corresponia a la jurisdicció social o a la jurisdicció civil. Aquest problema també queda resolt amb la present Llei i, a més a més, des del punt de vista de les obligacions registrals, s'estableix que la no presentació i inscripció en el Registre General de Cooperatives de Catalunya dels comptes anuals i/o auditories o de les renovacions de càrrecs o del canvi de domicili social comportarà el tancament registrat fins que no es regularitzi la seva situació. Això ens permetrà estar molt més actualitzats en tot el que és l'àmbit dels registres i poder fer un seguiment molt més acurat de totes i cadascuna de les cooperatives.

La Llei de les cooperatives, com vostès saben, és una mostra més de l'aposta clara i decidida del Govern pel que ha significat tot aquest àmbit. Una aposta que va des dels ajuts econòmics a l'elaboració dels estudis i l'aplicació, com va ser en el Llibre blanc de l'economia social l'actualització a les noves realitats que tenen aquestes cooperatives, com avui ho mostra la presentació d'aquesta Llei, o també, el que va ser l'any passat tot el pla de modernització i concentració de cooperatives agràries a Catalunya: són algunes mostres clares i evidents, en compliment dels nostres compromisos, de l'aposta clara i decidida pel món del cooperativisme a casa nostra, a Catalunya.

El cooperativisme és un tema no de passat, com alguns poden pensar, ni de present, és una qüestió de futur.

En feia menció al principi de la intervenció quan destacava que la cooperativa es pot convertir en una figura clau per a la consolidació del concepte actual d'empresa competitiva, ja que com a base compta, d'una banda, amb la importància que es dona al capital humà i, d'altra, amb la idea de responsabilitat social de l'empresa. Comptabilitzar l'èxit del projecte empresarial i el respecte als principis de l'esperit cooperatiu i els valors que tradicionalment s'han associat al cooperativisme català és la finalitat que s'ha plantejat amb la modificació de la Llei que avui es debat.

Unes darreres paraules. Reitero la meua satisfacció per aquesta Llei, per l'avenç que suposa per a les cooperatives, les quals pel seu mateix caràcter empenedor i dinamitzador constitueixen una peça important, una eina fonamental del teixit productiu i social de la nostra societat.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, il·lustres diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Hi han unes correccions lingüístiques que estan a l'abast dels senyors portaveus i que prego que siguin assumides, si no hi ha gués cap inconvenient, que no n'hi ha.

I ara, per defensar les esmenes i fixar el posicionament, té, en primer lloc, la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar les esmenes que resten vives a la Llei de cooperatives. Aquesta és una llei que va arribar, consensuada amb el sector, després de més de quatre anys en què el Govern havia intentat treure una llei que el sector no veia bé, una llei que el sector considerava inadequada per les reformes. Finalment, el Govern es va adonar que per treure..., i per avançar en aquest sector, i per avançar i millorar el sector cooperatiu, s'havia de fer amb el sector.

Va arribar consensuada. Malgrat això, aquesta és una llei que té 157 articles i que ha rebut amb el tràmit, amb la substanciació, 344 esmenes; d'elles, 190 les ha signat el Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialistes -

Ciudadans pel Canvi. Ho hem signat, algunes, conjuntament amb Esquerra Republicana; altres han estat iniciatives que hem signat amb tots els grups, i altres les hem signat en solitari. D'aquestes 190, avui arriben al Ple 44, i ja avancem que retirem amb aquest acte la 37 –sempre amb el número corresponent al Dictamen de la Comissió, i per tant, el que tenim entre nosaltres–, la 37, la 62, la 65 i la 70. I quan em doni una mica més de temps, abans de la votació, anunciaré la retirada d'una altra, perquè amb la redacció terminològica ha quedat perfectament resolt el tema i no me n'havia adonat fins aquest matí.

En tot cas, totes les esmenes, tant les acceptades com les que no han estat acceptades, tenien al nostre entendre dos objectius: millorar el text tècnicament i ajudar el sector cooperatiu des d'una llei que abordés els seus problemes, millorar el text tècnicament, recollint els suggeriments, les propostes que va fer la Confederació de Cooperatives de Catalunya –organisme que integra totes les federacions i al qual, des d'aquí, volem manifestar el nostre agraïment per les aportacions que ha fet i per la forma amb què hem pogut desenvolupar el treball, també, en el sector–, i, per una altra banda, ajudar a resoldre els problemes que, al nostre entendre, té el sector del cooperativisme, o, si més no, aquelles incerteses o aquells elements que una llei ha de poder plantejar.

Al nostre entendre, al cooperativisme en general, però també a Catalunya, l'hem d'ajudar amb la Llei. Hem de fer una llei que permeti resoldre dos factors que, al nostre entendre, són bàsics per fer d'ell un sector econòmic potent i competitiu: d'una banda, veure com aconseguim que tingui una grandària, una dimensió, i també que les entitats que hi estan tinguin una grandària i una dimensió que els faci, que els permeti ser competitius. I, després, l'altre gran problema que sempre succeeix a tot projecte empresarial, que és la seva capitalització, el seu finançament.

Les cooperatives són l'expressió d'un projecte empresarial, fet des de la cooperació entre les persones. Els hem de fer fàcil continuar sent cooperatives. Aquest és el nostre objectiu bàsic al llarg de tota la Llei: hem de fer que, sense perdre la seva identitat com a empreses de caire cooperatiu, puguin moure's, puguin resoldre els seus problemes de gestió amb el mercat globalment considerat. Havíem de fer..., teníem l'obligació de fer una llei que permetés que no s'haguessin de buscar subterfugis per resoldre els problemes de gestió, per resoldre els problemes d'encaix dintre del mercat que tenen les cooperatives. Dic, possiblement, amb noms i cognoms, que no veiéssim, que no potenciéssim, que no féssim un vestit tan estret que afavorís que cooperatives, quan arriben a una dimensió, per poder continuar, han de sortir del sector cooperatiu, perquè, si no, l'estarem afeblint.

Així, doncs, les esmenes, en aquest sentit, anaven en cinc direccions: agilitar tota la paperassa, tots els elements burocràtics en la seva constitució, i fer que l'Administració hi jugui un paper positiu, fent que el silenci positiu, el silenci administratiu tingui caire positiu.

Que l'Administració donés al sector aquells elements de transparència, de coneixement, que el faci molt més

obert, molt més conegut. I això es feia i s'havia de fer, aquesta aportació a l'Administració, l'havia de fer en base a la potenciació, a la transparència, a l'accessibilitat del registre, donant-li mitjans perquè el registre de cooperatives fos un registre que tingués aquestes característiques.

Volíem, amb les nostres esmenes –i ho plantejàvem–, potenciar, també, i regular encara molt més i aprofitar aquest element que el Projecte portava, de les persones sòcies col·laboradores, amb la finalitat d'afavorir, d'una banda, la capitalització, i, d'una altra banda, evitar la descapitalització de les cooperatives.

Preteníem –i ho pretenem–, amb les nostres esmenes, equilibrar els drets de les persones sòcies i els òrgans de direcció, amb l'objectiu de fer possible aquella idea que una gestió econòmicament eficaç no és contradictòria amb una gestió socialment democràtica i participativa. Fer aquest encaix, potenciant les capacitats dels consells rectors, dels elements de direcció i, al mateix temps, garantint o millorant la defensa dels interessos dels socis cooperativistes, per fer possible allò que és consubstancial amb les cooperatives.

I, finalment, preteníem millorar la fiabilitat de la informació econòmica, tant de cara endins com de cara enfora. Fer, del sector cooperatiu, un sector que pogués, que es plantegés davant de les entitats financeres, dels mateixos socis, com un sector amb un índex de transparència.

Sabem que aquest tema el sector ho ha valorat des de la perspectiva que preteníem posar més condicions a les cooperatives. Però entenem que un dels problemes que hem de superar –i aquí sí que preteníem que el sector cooperatiu hi fes un esforç– és la idea de potenciar les auditories; posar com a norma general que totes les cooperatives que tinguessin una facturació superior a un milió i mig d'euros estiguessin plantejant, no de forma voluntària o decidida, sinó que la Llei fixés el tema de tenir més transparència, auditar tots els comptes, dipositar això en el registre.

Aquestes esmenes pretenien reconèixer que les cooperatives neixen quan ho decideixen els seus socis i no quan el Govern les inscriu. Les cooperatives són el resultat de la voluntat de les persones, no d'un acte administratiu. I, per tant, quan es constitueixen és quan ho decideixen, no quan se'ls dona, no quan se'ls tutela en el sentit de dir «ara sou cooperatives, perquè esteu en un registre».

Fer que l'Administració no sigui una barrera burocràtica, imposant com a norma el silenci positiu. Al nostre entendre, això era alliberar-les d'un excés de control governamental i reconèixer que són com les altres empreses.

Fer més accessible i transparent el registre, donant-li mitjans... Això és donar més transparència al sector. Permetre que les baixes voluntàries no siguin necessàriament o no comportin necessàriament una descapitalització, permetent que la persona que es dona de baixa en una cooperativa pugui continuar-hi com a soci col·laborador, o que traspassi, que cedeixi les seves aportacions a una altra persona. Aquest, al nostre enten-

dre, era un factor fonamental en sectors importants com el sector del cooperativisme agrari, donat que, moltes vegades, les baixes voluntàries no es produeixen per abandó d'un projecte empresarial, sinó per una regla de vida important que fa que alguns cooperativistes hagin i es donin de baixa de la cooperativa. No obliguem que, en aquell moment, la cooperativa hagi de retornar-ho si aquella persona no ho vol, si vol continuar mantenint-se com a soci col·laborador.

Això preteníem amb les nostres esmenes: que en les fusions i en les segregacions es puguin assumir acords, que els que causen baixa no s'hagin de portar necessàriament, sinó que puguin pactar, amb la cooperativa fusionada o segregada, puguin pactar el moment en què es fa l'aportació de les seves quantitats, per evitar xocs importants a l'estructura financera d'aquestes cooperatives. No lesionem drets, afavorim que no es descapitalitzin, preservem els drets dels socis i el funcionament de la cooperativa, i, al mateix temps, evitem la seva descapitalització, o li donem temps per assumir els seus compromisos.

Evitar l'automatisme de l'assignació dels membres del Consell Rector com a liquidadors. Entenem que és possible, i possiblement convenient, que, si no es nomenen liquidadors, els membres del Consell Rector es transformin en liquidadors, però no d'una manera automàtica, sinó amb el coneixement dels membres socis de la cooperativa.

Auditar amb caràcter general les cooperatives és, al nostre entendre, una garantia per als socis i un esforç que entenem que afavorirà la capitalització d'aquestes mitjançant els socis col·laboradors. I adoptar, com a criteri bàsic, que els acords del Consell Rector es fan per majoria absoluta i que els estatuts reserven, per a aquelles matèries que siguin convenients, majories qualificades, enteníem que era una agilitació en la presa de decisions de les cooperatives que afavoriria el seu plantejament; i que, en tot cas, hi han temes que els mateixos estatuts poden regular, en el sentit de dirigir-los cap a unes majories qualificades.

I, finalment, considerem que era positiu, en aquesta línia, fer que el patrimoni procedent de les cambres agràries retornés a la Generalitat si una cooperativa d'aquest sector decidia transformar-se en un altre tipus d'empresa. Si una cooperativa agrària decideix transformar-se en una SA, i dintre el seu patrimoni, fruit de la Llei de cambres agràries, li ha arribat un patrimoni, la idea és que aquest patrimoni tornés a la Generalitat. I així vam plantejar una esmena per una disposició addicional. Aquests són els continguts de les nostres propostes. Aquesta és la intencionalitat de les nostres propostes.

I és en aquest sentit que els demanem que donin suport a les nostres esmenes que encara resten vives, amb el benentès que el nostre Grup, fruit que aquesta era una llei que ve amb el consens, independentment de la bona o mala fortuna que puguin tenir les esmenes que mantenim vives, donarà suport en la seva totalitat al Projecte que finalment es posi a votació.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui estem discutint, com a primer punt de l'ordre del dia, la Llei de cooperatives de Catalunya, fruit del consens amb el sector. Un sector que, per nosaltres, és representatiu de l'economia social; economia social que té llarga tradició a casa nostra, quan ja fa més d'un segle i mig que entitats com l'Obrera Mataronense; La Proletària, a València; l'Econòmica Palafrugellenca, iniciaven les seves activitats en aquest país, amb personatges de tanta força històrica com Fernando Garrido, Eduard Pérez o Josep Roca i Galès. Precisament, estem a l'any 1902, centenari, on els delegats del cooperativisme a Catalunya assistien al Congrés de l'Aliança Cooperativa Internacional, per primera vegada, i estem a poc temps vista, a poc temps de complir el centenari, el 1906, de la Caixa Rural d'Estalvi i Préstec de l'Espluga del Francolí, del cooperativista, també històric, Josep Maria Rendé, avi de l'escriptor Joan Rendé.

Per tant, estem immersos en una posada al dia d'una tradició més que centenària, una tradició que surt de les capes populars de Catalunya a favor d'un altre model econòmic que sigui un model clarament d'iniciativa social, de finalitat social i que se sàpiga moure, malgrat tot, dintre d'una economia de mercat. Això és el que estem discutint avui aquí.

De fet, la Llei, el que posa al dia és les anteriors lleis catalanes del 91, la modificació del 93, facilitant una sèrie de millores a la constitució i a la mateixa gestió de les cooperatives. Era necessària aquesta posada al dia en la mesura que les cooperatives, com a economia social, però, a la vegada, com a petita i mitjana empresa, han de fer front a nous reptes, els reptes de la globalització, els reptes de donar suport a la necessària línia d'autoocupació, a la necessitat que hi ha, per part de molts treballadors que es plantegen autoocupar-se. I la via del cooperativisme és una via que s'ha demostrat molt útil i eficient en aquesta línia. També, de facilitar l'ocupació estable i arrelada en el territori. És un element important d'arrelament territorial en la mesura que el cooperativisme, en ser una estructura empresarial compartida, doncs, arrela les persones al territori. Té capacitat, diguem-ne, de practicar polítiques de contenció quan cal i polítiques de desenvolupament i, en fi, d'expansió quan és el moment.

I era, també, l'ocasió, en aquesta Llei, en aquest ajornament, de posada al dia de la Llei, de valorar i de subratllar la modernitat, precisament, del cooperativisme avui dia. Modernitat que passa, sobretot, en el moment en què les empreses, fins i tot, les empreses no cooperatives, subratllen que el capital important, en aquests moments, de qualsevol empresa en el marc de l'economia de mercat és el capital humà. Això, per un cantó. Que les empreses han de tenir responsabilitats socials, s'està dient, avui dia. Les cooperatives sempre han tingut clara la seva voluntat de la responsabilitat social davant de la societat.

I, finalment, també, el mateix model, el mateix model d'organigrama empresarial, on s'està tendint cap al model en xarxa, cap al model que elimina les piràmides, que treballa per objectius. Això és el que sempre ha fet el cooperativisme. Per tant, el que estem fent és dotar d'un instrument, de millors instruments a un sector que, de fet, curiosament, amb una tradició més que centenària, en aquests moments jo diria que està a la punta de la modernitat de l'economia productiva eficient.

Per tant, ens sembla que estem davant d'una llei que, sobretot perquè ha estat pactada amb el sector, doncs, cal donar-hi ple suport. La Llei, evidentment, ajuda a augmentar el finançament de les entitats; facilita la constitució de noves cooperatives, les cooperatives de segon grau; crea la figura del soci col·laborador; elimina la limitació per soci al capital social; possibilita els treballadors no socis de participar en els resultats; preveu la transformació d'una societat no cooperativa en cooperativa; es qualifiquen les cooperatives d'iniciativa social –cosa que no es feia abans–, i, finalment, com a principals trets que jo subratllo d'aquesta Llei, es regulen les federacions i la confederació. Per tant, globalment, avancem que el nostre suport serà ple, a la Llei.

Queden vives unes quinze esmenes; esmenes que nosaltres ens hem –pràcticament– limitat a assumir aquelles que el sector ens feia arribar, que creia que podien millorar el text, malgrat tot, consensuat. Queden vives quinze esmenes; esmenes que fan referència als estatuts socials, amb les quals marquem que també, en aquests estatuts, hi figurin les causes de la dissolució de la cooperativa i de les regles per a la seva liquidació; esmenes que afecten l'apartat sobre els efectes de la inscripció; esmenes en l'apartat d'acords d'inscripció a partir del dipòsit en el registre; també sobre la impugnació dels acords en el termini d'un any, que és el que proposem; alguna esmena que potencia el paper del Consell Rector, potencien el paper del Consell Rector de les cooperatives; també sobre el dret de separació de les persones sòcies; esmenes que faciliten el mecanisme de fusió entre cooperatives; sobre el nomenament de liquidadors; sobre..., una esmena que queda viva sobre la creació de caixes rurals, i, finalment, algunes esmenes que entenem que milloren el foment de la col·laboració entre cooperatives i la cooperació de segon grau. Esmenes vives que ens agradaria que al llarg del debat fossin aprovades positivament, però que en tot cas el seu vot negatiu o la pèrdua d'aquestes esmenes no faran canviar, en absolut, el nostre vot favorable al conjunt de la Llei.

Repetixo: crec que ens trobem davant d'una posada al dia d'una tradició més que centenària, una tradició que significa una aportació important de les capes populars a Catalunya, especialment al nostre país, al món de l'economia des d'una òptica social. I –repetixo més que mai– això que ve d'una tradició més que centenària està a la punta de la modernitat, a la punta de les necessitats actuals. I, en aquest sentit, doncs, remarcar el que significa d'aportació a la creació de cultura empresarial, el que significa el concepte d'empresa competent, el que significa una economia al servei de la comunitat, una aportació a la cohesió social del país pel

que fa a l'economia social, i també la necessitat, perquè aquesta és l'altra cosa que la Llei no pot solucionar, que les polítiques que es derivin d'aquesta Llei siguin clarament de suport al món cooperatiu.

Per tant, avui aprovem una llei, aprovem un instrument, que millora, que posa al dia els mecanismes de funcionament d'aquest sector, però ara queda la segona part, que són els deures que ha de complir el Govern, presupostàriament, de suport al món cooperatiu i no, de vegades, la gasiveria amb què es tracta en els pressupostos anuals aquest sector.

Per tant, aquí hi ha un deure pendent per part del Govern; hi ha un deure pendent –que un dia d'aquests tindrem ocasió de tornar-ne a parlar aquí– que és donar pes a la representació institucional del món cooperatiu en els diversos àmbits institucionals on calgui estar present. Per exemple, estem discutint, estem al trànsit final de la Llei del servei d'ocupació de Catalunya. I jo ja els avanço que hi ha unes certes dificultats per part d'alguns agents per admetre la presència del món cooperatiu en alguns àmbits on Esquerra –que quedi clar– està defensant la presència del cooperativisme, des de les meses locals fins a les institucions de més alt relleu del servei d'ocupació a Catalunya; hi ha –sembla– algunes dificultats. Vostès, suposo que pressionaran allà on calgui perquè aquestes esmenes favorables a la presència del món cooperatiu en el Servei d'Ocupació de Catalunya es tinguin en consideració. Per tant, vostès saben perfectament que a vegades es troben apartats entre patronals i sindicats a l'hora de tenir accés a la representació institucional. I, per tant, tenim aquest problema pendent sobre la taula, que això no està en aquesta Llei però se'n deriva, de la voluntat d'aquesta Llei.

I, finalment, evidentment vostès també tindran un repte a les seves mans, que és: un cop tenen la Llei posada al dia, un cop des del Parlament hem fet l'esforç de tirar endavant aquesta renovació, vostès tenen el repte, doncs, de continuar en aquesta línia de tradició del país, de professionalització creixent i de, fins i tot, dotar-se d'instruments, sobretot en l'àmbit del finançament, que Catalunya, lamentablement, jo crec que encara està excessivament endarrerida respecte a altres nacionalitats o regions, com el País Valencià i el País Basc, en relació a la capacitat d'autofinançament del món cooperatiu.

Per tant, des del que puguem ajudar des d'aquest Parlament, tinguin el nostre suport per endavant; sobretot si en el futur govern Esquerra és decisiva, tindran tot el nostre suport i més. Però vostès segurament també hauran de fer l'esforç abans del 2006 –quan serà el centenari de la creació de la Caixa Rural, del fundador cooperativista Josep Maria Rendé– d'haver pogut fer una empena important en el model d'autofinançament de les cooperatives de Catalunya. I, per tant, esperem –i felicitem-nos-en, doncs– que l'aprovació d'aquesta Llei i de les polítiques que se'n derivin siguin un pas endavant a favor de l'economia social, a favor del conjunt del sector cooperatiu.

Agrair, finalment, la col·laboració, el suport que hem rebut, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per part de diversos membres de la Federació de Co-

peratives de Catalunya, per assessorar-nos i per lliurar-nos les seves esmenes i les seves propostes davant d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, aquesta és una llei molt important, i el cooperativisme català és un dels emblemes més representatius del país. Ho és per la seva tradició, per l'aportació que ha fet al treball –moltes vegades lliurement escollit, que no és poca cosa–; ho és també per l'aportació que ha fet a la nostra cultura, entesa, aquesta, en el sentit més ample, i ho és també, ho ha estat, i ara més encara, pel seu pes econòmic, també per les persones que treballen en les diverses modalitats del sector.

El senyor Huguet ja ha parlat de catalans il·lustres que han estat importants exponents de la vida cooperativista. Per la seva actualitat, em permeto recordar –o afegir en aquest cas– solament un nom: Joan Peiró, sindicalista, cooperativista i ministre d'Indústria a la República, assassinat pel franquisme a Paterna, a València. I ho és per la seva actualitat perquè un dia d'aquests diverses associacions mataronines faran un homenatge recordatori de la seva mort. I parlant de Mataró, senyories, recordaré que el mestre Gaudí va ser responsable, en part, de la construcció del bell edifici de la Cooperativa Obrera Mataronense a finals del segle XIX.

Quan parlo de cooperativisme és clar que m'estic referint al de tipus tradicional, avui més que centenari, i a les noves formes d'organització de finals dels anys setanta, com a expressió d'autodefensa i de la lluita contra la crisi econòmica per part del moviment dels treballadors, és a dir, l'experiència coneguda com les societats anònimes laborals, que van tenir l'origen aquí, a casa nostra, i, més o menys simultàniament, al País Basc.

Uns i altres han anat configurant allò que es coneix com economia social; una economia que ha deixat de ser marginal i ha adquirit una forta personalitat jugant un paper considerable per la seva modernització en la producció de béns i en l'oferta de serveis, d'un cantó, amb la innovació tecnològica d'aquests centres de treball assalariat, i, d'altra part, proporcionant sinergies –com es diu ara– amb les tuteles i proteccions dels seus serveis complementaris amb els que dona el nostre particular estat del benestar. En definitiva, un escenari econòmic i social que no acaba de disposar, avui, de la necessària atenció dels poders públics, malgrat la insistència de determinats grups parlamentaris –el meu també–, per exemple, al moment de retratar-se als pressupostos de la Generalitat; que no acaba tampoc de concitar la necessària predisposició d'estar dignament representat a l'arquitectura institucional –ja veurem, efectivament, com queda en el moment de la discussió de la Llei d'ocupació de Catalunya, en exigència que

sigui capaç de reorientar les seves relacions amb l'economia social en un sentit positiu.

En definitiva, el que estem reclamant –també des d'Iniciativa Verds– és més incentivació, que no és una demanda assistencial, sinó com a part d'una política de promoció empresarial que inclogui la formació d'emprenedors, la gestió cooperativa, l'assessorament, i una política de serveis adequada i estímuls també a la innovació, amb la mirada en una aposta per al desenvolupament territorial equilibrat, fins i tot a les comarques..., o especialment a les comarques més deprimides econòmicament, que hi són.

Si tothom convé en la importància de l'economia social, també en les potencials, reals, característiques, de model de democràcia, industrial i de serveis, cal arribar a una primera consideració. El Govern, els agents socials i les organitzacions empresarials han de treure les oportunes conclusions i superar el model exclusiu que està configurat des de fa molt de temps, permetent l'entrada de l'economia social com a interlocutors en les grans concertacions socials que els pugui interessar més directament i en la representació del teixit institucional. Diré més encara: aquesta és també una conclusió, conseller, de la caiguda definitiva del model de producció conegut com a fordisme.

Aquesta Llei és un important text normatiu que ha tingut un itinerari molt rellevant. Ja s'ha dit que va ser elaborada pel Govern català després de ser consensuada durant molt de temps amb el món cooperativista. I, finalment, el sector ens va ajudar –als grups, a tots, als grups parlamentaris– a proposar un bon grapat d'esmenes. Això últim és un motiu de satisfacció per al meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, que valora i agraeix profundament –i saluda els nostres invitats aquí presents– perquè ha significat una nova relació i un nou acostament entre uns i altres.

Nosaltres hem plantejat a la Comissió una important tacada d'esmenes: un nombre important han estat assumides; d'altres, retirades per coincidència amb els altres grups, i altres no ho han estat i resten vives a la consideració d'aquest plenari –unes vint-i-quatre.

En tot cas puc anunciar que estem còmodes amb aquesta Llei, i, salvades algunes coses, nosaltres votarem afirmativament el gruix del text del document; no podria ser d'altra manera atès el contingut del projecte i el seu recorregut.

He dit que tinc..., que en tenim, vives, vint-i-quatre. Curiosament la majoria d'aquestes correccions ens vénen –d'aquestes esmenes, vull dir– del sector i unes quantes tenen l'origen a la Unió de Pagesos, sempre atents al cooperativisme agrari. I en aquest sentit, vull fer un aclariment: en línies generals, afirmo que el ponent de la majoria, el senyor Sesmilo, ha estat sensible al treball que hem fet, ha fet un treball correcte, ha promociat el debat, però evidentment el fet que en restin vives vint-i-quatre no m'obliga a exagerar més encara l'elogi que he fet d'ell.

Aleshores, quin és el fil conductor de les esmenes del meu Grup Parlamentari? Anem per parts, però necessari abans una primera constatació. El senyor Ferruccio

Pelos, president de la Confcooperative, d'Itàlia, una persona importantíssima al moviment cooperativista europeu, va dir, al Seminari internacional de participació dels treballadors: un model d'empresa per al 2000, que s'han d'impulsar accions concretes com l'Estatut jurídic dels treballadors socis. Ho diu des de la constatació que el cooperativisme és el territori econòmic amb més densitat de democràcia industrial i de serveis.

Bé, a l'espera d'aquest codi de drets i deures, hem pensat que podríem introduir en aquest Projecte de Llei una sèrie de tuteles en allò que es refereix, per exemple, a la liquidació del patrimoni social a què fa referència la nostra esmena número 11 –estic parlant..., malauradament, perquè m'he fet un embolic amb el text nou i tal, de la literatura anterior, però és igual–; a l'exercici dels drets d'audiència prèvia, que és l'esmena 56; a les accions d'impugnació dels acords nuls i anul·lables –la 99 antiga–; a la convocatòria d'assemblea, que en cooperatives de més de cent socis plantejarem que hauria de ser en base al 2% dels vots socials –amb diverses esmenes.

Hem fet un seguit d'elles al tema de les cooperatives de crèdit, en aquesta direcció: per a constituir una cooperativa d'aquestes característiques amb la denominació de caixa rural, que els promotors haurien d'incloure almenys una cooperativa agrària o cinquanta socis, persones físiques titulars d'explotacions agrícoles.

Senyories, el moviment cooperativista està també adquirint una inestimable volada en l'atenció a les persones en els treballs de proximitat i/o altres. Com deia abans, aquest escenari està donant tota una sèrie de serveis que eren tradicionalment polítiques d'estat del benestar –del *welfare state*– i que, en no pocs casos, o no es concreten o no estan previstos, per la vida real, per les tuteles.

El moviment cooperativista intenta omplir determinats buits. Per això té la seva importància establir un cert vincle jurídic entre les persones que treballin en centres de caràcter subordinat o accessori i els serveis que presten l'Administració i aquelles entitats que coadjuvin a l'interès general quan siguin realitzats en locals de titularitat pública. Amb aquesta esmena, la 222 antiga, pretenem omplir una llacuna que té aquest Projecte, el que estem discutint, i perquè aquestes tasques dels serveis assistencials..., ateses les noves demandes de la població –el món dels discapacitats, l'envelliment de la població i d'altres–, hem establert noves consideracions amb la pretensió d'incrementar el caràcter d'iniciativa social de les cooperatives.

En fi, el meu Grup opina que, amb l'assumpció d'aquestes correccions, d'aquestes esmenes, estaríem en millors condicions, tot i definint una normativa més idònia, més participativa i més racional, perquè estem, òbviament, parlant d'un escenari que ja deia abans que és importantíssim –a Catalunya és visiblement així.

Acabo recordant que, en tant que ciutadans europeus, en tant que cooperativistes europeus, a Europa hi han 30.000 cooperatives, 140 milions de socis, 5 milions d'empleats. Això és realment espectacular, que indica que efectivament ja no estem parlant d'una economia que està a la perifèria, marginal, sinó que està dintre de

la *city*, malgrat que moltes vegades, des de l'ambient polític, es parli així per, després, a l'hora de retratar-se en el moment de la veritat..., es continua amb aquesta gasiveria que parlava abans el senyor Huguet.

Protocol·làriament –donant-li al sentit del protocol l'expressió més noble–, hem treballat molt còmodament amb la resta dels grups parlamentaris; els agraeixo el clima de debat, de convivència, que no s'ha donat en altres comissions o en altra comissió –que no dic ara per respecte als que estem aquí–; agraeixo i valoro molt positivament el treball que el sector ha fet; saludo els cooperativistes i els mànagers i els dirigents que estan aquí amb nosaltres, i vull agrair, efectivament, al senyor lletrat, senyor Francesc Pau, la seva inestimable tasca en aquesta i altres comissions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula ara –i en nom d'ell– la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, avui portem aquí una proposta de Llei que tots els grups han dit..., i nosaltres tornarem a reiterar que creiem que és molt important. No solament creiem que és molt important sinó que també considerem que era necessària la presentació d'una nova proposta de Llei per regular el sector del cooperativisme a Catalunya.

Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, ja havíem presentat diferents proposicions, diferents mocions, relatives al tema del cooperativisme, de l'autoocupació, de l'autoempresa.

Sense dubte, la tradició cultural, social i laboral del món cooperatiu a Catalunya ha demostrat la importància que, no des del punt de vista..., no solament des del punt de vista productiu, sinó també des del punt de vista d'ocupació dels treballadors, tenen, estan tenint i tindran les cooperatives a Catalunya.

Per això el nostre Grup voldria, en primer lloc, agrair, agrair de veritat i molt sincerament, les aportacions, que creiem que han estat molt constructives, molt positives i a més d'una gran participació activa, de tot el sector cooperatiu en la realització de la confecció d'esmenes per part dels grups parlamentaris en aquesta Llei.

Creiem que, sens dubte, s'ha vist el que es demostra amb l'esperit cooperatiu: aquest esforç comú, aquesta activitat, aquest treball que ha demostrat el sector cooperatiu, que ha demostrat la Confederació de Cooperatives de Catalunya, que han demostrat les aportacions de les diferents cooperatives –des d'agràries, cooperatives de consum, fins i tot representants del cooperativisme fluvial i del cooperativisme marítim–, no solament a la Comissió que estava tractant aquesta Ponència, sinó també a d'altres comissions com era la Comissió de la Pesca.

Vagi per endavant, la nostra salutació a les persones, als representants d'una tasca, com és la tasca cooperativa que estan realitzant, i, a més, la felicitació i l'agraïment sincer, des d'aquest Grup, per les seves aportacions.

Creiem, sens dubte, que era necessària, senyor conseller, aquesta Llei. I creiem que era necessària perquè, malgrat la normativa que ja teníem –del 91 i del 93–, malgrat que ja s'havien produït reformes també en l'àmbit estatal amb la Llei del 99, el sector cooperatiu necessitava incentius per adaptar-se, d'una banda, a la modernitat de la producció al nostre país i en l'àmbit global, i, d'altra banda, a la innovació tecnològica que gran part d'aquestes empreses, d'aquestes cooperatives estan tenint.

Nosaltres considerem que, per això, aquesta Llei és molt benvinguda; és molt benvinguda perquè permet els instruments necessaris per tal que el sector cooperatiu a Catalunya permeti, encara més, generar molta més producció i permeti, encara més, ocupar un nombre de treballadors assalariats molt considerable.

Saben vostès –i varem dir nosaltres les dades– que el sector cooperatiu a Catalunya ocupava, en nombre de treballador assalariats, més de 50.000, entre 50.000 i 60.000, treballadors assalariats, a Catalunya, i, a més, les dades de producció, de creació de productivitat que s'estava aportant per part del sector cooperatiu.

És per això que nosaltres creiem que aquesta Llei té una valoració extraordinàriament positiva per part del Grup Parlamentari Popular i, a més, perquè és una llei que ja va vindre amb consens –amb consens–; que va estar durant molt de temps... –permetin-me que això sí que els ho digui, al Govern–, que portem ja temps –com també ha recordat altre diputat– en la preparació d'aquesta proposta de llei. Però, malgrat això, s'ha arribat a un consens, s'ha arribat a una participació del sector i a un consens, per part dels interlocutors, que nosaltres estimem molt positiu.

Aquesta Llei té dos eixos fonamentals: per una banda, la flexibilitat que permeti al sector adaptar-se als nous moments en què estem vivint i, d'altra banda –d'altra banda–, senyor conseller, també recollir una de les peticions que el mateix Grup Parlamentari va realitzar amb una moció en aquesta cambra, i era l'actuació del Registre General de Cooperatives i també l'adaptació que havien de fer les cooperatives en el termini de dos anys, així com també les sancions que els hauria de correspondre a aquelles cooperatives que estiguessin inactives i no s'haguessin adaptat; com també, senyor conseller, recordar el que hi havia a les cooperatives de principal activitat, que s'havien de donar d'alta moltes d'elles en aquest Registre i que, com varem dir també des d'aquesta cambra i des d'aquest faristol, no s'estava duent a terme.

És per això que algunes de les qüestions que ja ha recollit el Partit Popular amb mocions, i que han estat votades en aquesta cambra, i que ho han estat, també, amb el consens d'altres grups, estan en aquesta Llei i estan recollides en aquesta Llei.

Malgrat això, permetin-me, diputats i diputades, que puguem fer esment d'algunes de les coses que també

han dit altres diputats. La representativitat del sector, d'una banda, i, com hi ha alludit també el diputat d'Iniciativa, la representació per accions de formació que creiem, senyor conseller, d'una banda, que ara estem en molt bon moment, després –després– de la Sentència del Tribunal Suprem relativa a la formació continuada, per –des d'aquí i en col·laboració amb el sector– poder iniciar una participació directa –una participació directa– del sector cooperatiu en el que és la gestió de la formació. Nosaltres li varem demanar –i així ho varem acordar– un acord, un acord marc, demanat pel sector, i que el vam presentar en aquesta Moció, un acord marc per potenciar la formació.

De totes maneres, el Grup Parlamentari Popular ha presentat esmenes en aquesta Llei; ha presentat trenta esmenes. Creiem que és una llei que, com molt bé diu el títol primer, a part de recollir, doncs, les figures dels socis col·laboradors; a part de recollir el que han de ser noves figures que ja s'estaven realitzant, que són les cooperatives d'iniciativa social per inserir aquells treballadors amb especials dificultats d'inserció en el mercat laboral; a part de possibilitar també que societats no cooperatives es puguin transformar amb una major rapidesa en cooperatives; a part de possibilitar mesures que flexibilitzen l'activitat d'aquestes cooperatives..., el nostre Grup ha presentat trenta esmenes, trenta esmenes que estan dividides en tres blocs.

En un primer lloc, aquelles que anaven adreçades a reforçar les garanties del soci davant l'actuació de l'Administració o davant l'activitat de la pròpia cooperativa. Per això nosaltres, per exemple, amb esmenes com la número 30, varem demanar una regulació més entenedora i més garantista del règim de recursos administratius contra la resolució denegatòria de la inscripció d'un document en el Registre de Cooperatives; previsió de quins eren els recursos judicials i quin era el règim contra els actes de l'Administració en matèria d'inscripcions al Registre; el reconeixement general de tota la Llei de la jurisdicció competent, de la jurisdicció ordinària en matèria de cooperatives; reducció dels terminis per tal d'agilitzar aquestes actuacions, com són sis mesos en lloc dels dotze inicialment previstos en la Llei per efectuar el preavís en els casos de baixa de la persona sòcia, en la qual hem arribat a l'acord que serien nou mesos amb una transacció amb el ponent; així com acotament del termini de l'exercici del dret d'audiència en els expedients disciplinaris, etcètera.

També un subgrup d'esmenes que el Partit Popular va presentar anaven dirigides a garantir el que també s'ha dit des d'aquesta cambra: una major publicitat i una major transparència de la gestió del cooperativisme, així com també demanar l'increment de totes aquelles activitats de control i d'auditoria que es feien respecte a l'activitat de les cooperatives, com, per exemple, varem fer amb una esmena, demanant, també, que les cooperatives de segon grau, en tot cas, presentessin l'auditoria de la situació comptable.

Aquest segon grup, que permet garantir aquesta major publicitat i transparència de les cooperatives, anava dirigit a garantir la publicació dels acords de fusió, transformació i dissolució de les cooperatives en dos diaris de gran difusió a Catalunya; la previsió legal que

es puguin realitzar votacions mitjançant procediments telemàtics que hauran de garantir la privacitat del vot –amb això també ens adequem a les noves tecnologies–; la convocatòria de l'assemblea general, també la podia sol·licitar, a més del que la Llei establia, cent socis en cooperatives de més de cent mil socis.

I un tercer bloc, que era preservar les competències de l'Estat en matèria cooperativa. Entre elles, haig de dir que hi ha una esmena, la relativa..., la número 51 del Dictamen –estem tots seguint els números del Dictamen de la Ponència–, en la qual nosaltres fèiem referència a una prioritat en l'ordre de l'ordenament laboral en cas d'absència de supletorietat de la norma i després anar a la norma del cooperativisme català i, després, al cooperativisme general. També avancem que, malgrat que creiem que, de totes maneres, això s'hauria..., ja s'aplicaria d'ofici, creiem que també fóra bo per mantenir el règim de fons i preveure, en primer lloc, el règim de fons del cooperativisme català. Nosaltres retiràrem aquesta esmena, número 51. (*Veus de fons.*) 51, senyor president, relativa al Dictamen.

Però sí que manteníem l'esmena número 161, en la qual dèiem que, respecte a la matèria de les normes comptables de les cooperatives en cessió de crèdit... –l'esmena 161 del Dictamen. Aquesta sí que va ser acceptada i transaccionada en el cas que va mantenir la competència que..., encara que el text digui Departament d'Economia i Finances de l'Estat, no es diu exactament Departament d'Economia i Finances de l'Estat, sinó Ministerio de Economía de l'Estat; però, bé, és el que diu el text legal i així ho vàrem transaccionar, i, de totes maneres, queda molt clar que és de competència de l'Estat.

Per això ens resten vives, doncs, ja, cinc esmenes en aquest plenari –«cinc esmenes», dic, senyor president, perquè eren sis amb aquesta que ja els hem avançat que retiràvem.

Una de les que també retirem seria la número 15, aquella amb què nosaltres dèiem: «Els estatuts socials han de preveure una persona...»; diu el text: «que podrà preveure...», per la qual cosa deixem amb aquesta possibilitat. I també la número 7.

Respecte a la resta d'esmenes que queden vives del Grup Popular..., són la 74, la 40 i la 4. Nosaltres esperem que la número 4 sigui acceptada pel Grup de Convergència i Unió, i és aquella en què nosaltres ens referim al dret dels socis a accedir a la informació comptable. Esperem que així sigui i que pugui ser acceptada en aquest Ple.

En la 74 i la 40 hauríem arribat a la possibilitat d'una transacció en el sentit que el Grup Popular demanava que els representants del Consell Rector fossin representants de l'Administració de la Generalitat, deu; la Llei establia dotze, i hem arribat a una transacció amb la qual serien onze els representants de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en aquest Consell. I també, per part dels membres elegits pel Parlament..., nosaltres en demanàvem set; la Llei establia quatre, i al final hem arribat a una transacció de cinc representants –transacció, senyor president, que ha estat lliurada a la Mesa i presentada i signada pels dos grups.

En aquest moment, ja un cop havent defensat les nostres esmenes, al nostre Grup només li resta dir que ha estat una ponència en la qual s'ha demostrat per tots i cadascun dels ponents la contribució i el compromís que tenim els representants del poble de Catalunya a fomentar l'activitat del cooperativisme al nostre país, no solament pel que ha suposat de tradició història, sinó també pel que suposa d'economia, de creació d'ocupació i del que s'està parlant, que és foment de la petita i mitjana empresa.

No vull tampoc deixar de dir la gratitud que podem tenir al lletrat, a un lletrat que ens acompanya, a més, en altres ponències; ponències de lleis que crec que són decisives per a la producció i per a la creació de llocs de treball en aquest país, com també és la del Servei d'Ocupació de Catalunya..., i ha estat una aportació inestimable per part de tots i cadascun dels ponents. Com així no puc estar-me de dir i reconèixer l'actitud, en tot cas, sempre disposada al consens, del Grup de Convergència i Unió i, en aquest cas, del representant del Grup, del senyor Domènec Sesnilo.

Per això, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Domènec Sesnilo.

El Sr. Sesnilo i Rius

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, espero que puguin comprendre el difícil que representa per a la persona que intervé en el darrer lloc parlar sobre un projecte de llei tan consensuat, tan consensuat des de l'inici. És a dir, venien les bases ja signades pels representants de les federacions i de la Confederació; hem anat avançant amb un esperit, tots, constructiu; la Confederació i la Federació –no sé si ho sabré explicar, però em sembla que serà fàcil de comprendre– han actuat gairebé com un sisè ponent, cosa que els hem d'agrair perquè representa un esforç per part d'ells, però també una receptivitat per part del Parlament, que, sense que això estigui reglat ni previst, el sector, és a dir, els representants del món cooperatiu hi han pogut participar, crec jo, a satisfacció –i aprofito per saludar-los. I també la paciència, el saber fer, l'habilitat negociadora i de comprensió que ha tingut el director general, el senyor Manuel Romero, que, més que un fre, tot el contrari: ha estat una persona, doncs, que ha sabut, diguem-ne, canalitzar les inquietuds de tots nosaltres.

Per tant, jo ara podria repetir-me; alguns que em coneixen saben que procuro que no se m'encengui el llum vermell –malgrat que és ben legítim que qui ho vulgui fer o qui ho pugui fer ho faci–, i, per tant, no repetiré, hi insisteixo, el que s'ha dit. Sí que, com a exemple, algú ha parlat que s'hi havien presentat –és cert– 344 esmenes, però fixin-se vostès: se n'han acceptat 197, se n'han retirat 43, se n'han transaccionat 20 fins avui, i avui n'hi han més –i avui n'hi han més. I havien quedat esmenes per al Ple, unes de concretes, que també, en el moment que acabi la meua intervenció, senyor

president, li diré quines votacions separades demanem, perquè a algunes hi hem arribat fa escassos moments.

I vostès es podran preguntar: i per què, en una cosa tan consensuada, fins a l'últim moment encara s'hi ha hagut de fer, diguem-ne, negociacions de darrera hora? Doncs, precisament per la importància enorme que tots els grups de la cambra hem donat a aquesta Llei, pel respecte que ens mereix el món cooperatiu. Com han dit molts dels que m'han precedit en l'ús de la paraula, és un sector d'amplíssima tradició a Catalunya, més que centenària. Fins i tot m'atreveixo a dir que, de la forma com s'enfoca a Catalunya, és també un senyal d'identitat del nostre poble; per tant, té aquesta importància. Ha estat, a criteri de Convergència i Unió, un instrument d'emancipació social, un instrument que ha permès la permeabilitat social i crear allò que en altres termes a vegades se n'ha dit «aquesta gran classe mitjana», que serveix de coixí perquè les democràcies madurin, es consolidin, i que l'harmonia i la concertació social siguin possibles. El cooperador no és un empresari: és un emprenedor; no sé si encerto en el matís, però no és un empresari. Tampoc és un treballador per compte aliè. Fins i tot les lleis es van modificant en el sentit, aquell gairebé sagrat, de principis de segle, que en una cooperativa tots havien de ser cooperadors; doncs, per acomodar-nos a la realitat actual, el món cooperatiu entén, la societat entén que també hi poden haver treballadors per compte aliè, és a dir, per compte dels cooperadors. Per tant, això és un signe de vitalitat, d'avenç, però realment ens trobem amb aquells casos que no encaixen exactament en el que en podríem dir la figura de l'empresari, ni tampoc estrictament en la figura del treballador per compte aliè.

Per tant, salutem, fomentem..., el nostre Govern està compromès fermament amb aquesta fórmula d'emancipació personal, amb aquesta fórmula de permeabilitat social que ha donat a Catalunya, entre altres elements, aquesta estabilitat i aquest progrés social i de tot ordre del qual gaudim.

Poder també l'ortodox ara seria que les esmenes que queden vives... Jo agraeixo a la ponent del Grup Popular que hagi retirat les tres seves... També agraeixo que els altres les mantinguin, a veure si m'explico, no? Vull dir, cadascú, lògicament, ha de fer allò que creu que és més convenient. Però sí que m'agradaria, per exemplificar..., algun torn en contra que podria fer d'algunes que queden, doncs, n'escolliré una, i la raó o un exemple de com hem arribat a filar prim i a transaccionar i a mirar com, diguem-ne, en aquest àmbit, en aquest camp, tots ens posàvem d'acord.

Una l'ha expressat el senyor López Bulla, que ells creien que a les cooperatives de més de cent socis, doncs, amb un 2% es podrien impugnar acords, es podrien demanar auditories, etcètera, no? Imaginem-nos una cooperativa de cent cinquanta socis. Iniciativa per Catalunya i crec que també... –si no, ja em corregirà el senyor Rañé–, demanaven el 2%, em sembla –perquè parlo de memòria– que en el text es parla del 5% mínim. Vol dir que una cooperativa de cent cinquanta socis, segons el criteri respectable dels esmenants, amb tres persones sols –que jo, en fi, nosaltres, sincerament, creiem que és poc–, podrien impugnar acords, demanar

auditories, paralitzar acords socials. I la nostra proposta és de vuit; és a dir, tampoc cap munió, cap gernació de gent s'ha de revelar contra el consell rector, sinó amb vuit. És legítim, doncs, que tinguem aquestes diferències, però nosaltres seguim defensant –per això ens oposarem a algunes d'aquestes esmenes– que és més raonable –ho repeteixo, segons el nostre criteri– que en siguin vuit sobre cent cinquanta que impugnin uns acords, que no pas que en siguin tres. Ens sembla més raonable i, sobretot, no raonable: que facilita més el funcionament ordinari de la cooperativa. És simplement aquesta raó, aquest n'és un exemple.

En posaré un altre, d'aquest d'acord, però també, diguem-ne, doncs, alambinant, mirant i filant prim. Es va insistir molt en certes esmenes que la comunicació de la celebració d'una assemblea general fos comunicada personalment a cada soci, i sembla raonable. També es preveu que, a més a més, s'hagi d'anunciar en dos diaris de difusió comunament acceptada que sigui alta a la zona o demarcació o en l'àmbit on treballi, on es desenvolupi l'activitat principal de la cooperativa. Doncs bé, hem arribat a un acord en el sentit següent.

Hi han cooperatives de consum que tenen..., no ho sé, 60 o 70.000 socis, que realment els pot representar una despesa extraordinària haver d'enviar 70.000 cartes personals i, a més, tal com està a les esmenes es podria..., en fi, no ho sé, fins i tot es podria entendre que és certificada, perquè, clar, s'havia de constatar que fos personal. Hem arribat a un acord, i és el següent: es manté aquesta necessitat de la comunicació personal, perquè així es defensen millor els drets de tots els socis, però, en canvi, es diu que en els estatuts es preveurà amb quins mitjans s'interpreta que això s'ha de fer.

Perquè, per exemple, avui dia, estem en la societat de la informació, de les noves tecnologies; perfectament entenem –ho dic per esvair algun problema, per si hi hagués algun representant de la Federació de la cooperativa de serveis–, doncs, que un cop és anunciat en un diari que la convocatòria i els seus extrems es poden llegir a la pàgina web de la cooperativa, queda salvat, perquè el que sí que diu la transacció és que s'haurà de fer de manera personal «segons el procediment que prevegin els seus estatuts». Per tant, es dóna llibertat a aquest tipus de cooperatives, amb una munió –d'això sí que se'n podria dir «gernació», gairebé 60.000 persones– de socis, que se salva el principi que sigui la comunicació personal, però en canvi amb un sistema que no sigui oneros o quasi d'impossible compliment per a la cooperativa. Es penja a la pàgina web la convocatòria, s'anuncia en un diari i personalment cadascú..., òbviament, es demana un requisit: que ho digui expressament als estatuts, per la qual cosa el que s'apunta, el que es fa soci cooperador de la cooperativa, sap –per dir-ho d'una manera planera– quin pa s'hi dóna, és a dir, com serà informat d'una convocatòria d'assemblea general.

Per tant, el meu agraïment a tots els ponents. Ha estat un plaer, sincerament, ha fet fàcil la feina. I simplement dir que creiem que donem un pas molt important, aquest cop. És una llei que no deixa també de recollir certa legislació i decrets que estaven dispersos i que, per tant, a partir d'ara es pot dir que tenim un cos legal

important, unificat, que servirà, doncs, perquè el món cooperatiu sàpiga més quins són el terreny i les regles de joc per poder seguir avançant.

I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, em resta, amb l'afany de facilitar en el que jo sigui capaç la tasca de la Mesa, dir que demanem votació separada de l'esmena número 12, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; votació separada de l'esmena número 4, del Grup Popular; votació de les dues esmenes transaccionals, que s'han fet arribar a la Mesa, amb el Grup Popular... No sé si el senyor Rañé ja ha fet arribar unes transaccions a què hem arribat també en uns articles que suposo que el Grup Socialista retira, que són les esmenes 60, 61 i 63. Aquestes s'han de retirar, en benefici de les transaccions, i, en canvi, sí que s'han de posar a votació –perquè, si no, no suprimiríem el text actual del Dictamen– la 54 i la 58, del Grup Socialista, que les votarem a favor, precisament perquè emparen la transacció del... (*Veus de fons.*) Sí, la 12, del Grup Socialista, també a part. I, per nosaltres, tota la resta del Dictamen es pot votar en un sol bloc.

Gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció, i molt bon dia.

(Pausa.)

El president

El senyor López Bulla em demana la paraula per...?

El Sr. López Bulla

Per ajudar a la Mesa pel que fa referència a les meves votacions. Anuncio que retiro la 71...

El president

Retira la 71...

El Sr. López Bulla

...i demano, amb el seu permís, votació separada de l'apartat cinquè de l'article 37...

El president

Sí...

El Sr. López Bulla

...i de l'apartat c de l'article 113, com vostè ha de tenir segurament ja.

Gràcies.

El president

D'acord. Sí, senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president...

El president

Crec que seguim els seus...

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, sí, sí. No, li he anunciat que, a més a més de les que havia retirat, em miraria, fruit d'una correcció lingüística, la possibilitat de retirar-ne dues més, i ara li ho concreto. La 72 i la 73 estan retirades perquè la correcció lingüística dóna plena satisfacció al contingut de les esmenes.

El president

D'acord. (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Senyor Huguet, vostè demana votació separada d'una relació que ja m'ha arribat.

El Sr. Huguet i Biosca

Val, perfecte.

El president

Si és això...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Gràcies.

A veure, anem primer a votar les esmenes que ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sol, senyor Rañé, tenint present que d'aquestes esmenes s'han retirat la 37, la 62, la 65, la 70, la 72 i la 73.

Ara, anem a fer votació separada del que ha demanat Convergència i Unió, que és l'esmena número 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

A continuació, les esmenes 54 i 58, demanades també per Convergència i Unió separatament.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes socialistes, demanades separatament per Esquerra Republicana, números 10, 32 i 49.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 54 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

I, a continuació, la transaccional entre el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Convergència i Unió, sustentada en les esmenes 60, 61 i 63.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara votarem les esmenes transaccionals basades en la 42, del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, i la 43, sustentada per Iniciativa per Catalunya Verds, aquestes transaccionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Ara, la resta d'esmenes presentades per Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

De les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds ha sigut retirada la número 71 i, a petició d'Esquerra Republicana, es voten separadament la 16, 22, 24, 25, 50, 53, 55, 56, 57, 59, 64 i 75.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem l'esmena número 4 del Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

I queden només, un cop retirades la 51, la 15 i la 7, les esmenes transaccionals que es fonamenten sobre l'esmena número 40 i sobre l'esmena número 74 del Grup Popular, que posem a votació.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Hem demana la paraula el senyor Rañé, que la té.

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, si no vaig errat, mancaria votar la resta de les esmenes plantejades pel Grup Socialista en solitari. Hem votat les que corresponen al Grup d'Esquerra Republicana i Socialistes, però no les presentades pel Grup Socialista en solitari. Vull dir que ens agradaria molt que prosperessin, però em sembla que no, però, en tot cas, complim els tràmits que corresponen.

El president

Si li sembla, ho anem a provar ara mateix.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara, en passar a la votació del text del Dictamen, primer farem votació separada de l'article 113.c i de l'article 37.5.

Comença la votació d'aquests dos articles.

Han estat aprovats per 128 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i el Consell General (tram. 200-00041/06)

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i el Consell General.

(Pausa.)

Prego als senyors diputats que posin la cambra en silenci. (Pausa.) I aquest silenci que no sigui per l'absència total dels senyors diputats.

Per presentar-la té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà i Claus, que té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyores i senyors diputats, ara que s'ha produït el silenci en aquesta cambra parlarem d'unes altres cambres, i es tracta de donar-los veu o de donar-los més veu.

Les cambres oficials de comerç, indústria i navegació són institucions centenàries. Com a corporacions de comerciants, industrials i naviliers, tenen una llarga tradició a Catalunya, que es remunta en la història de les cambres de comerç, indústria i navegació actuals, hereves d'aquelles entitats que van bastir la Llotja de Mar, el Consolat de Mar, la Junta de Comerç. En tots els casos, aquestes entitats han format part de la realitat institucional de Catalunya amb el doble vessant, el representatiu de les activitats econòmiques i el de col·laboració amb les administracions.

La defensa i la promoció de l'activitat econòmica, que han tingut com a característica aquestes corporacions, va fer que es reconeguessin fa molts anys com a superadors dels interessos estrictament sectorials i que, efectivament, se les veiés com a recercadores de l'interès general en l'activitat econòmica i empresarial.

El segle XIX a l'Estat espanyol es va plantejar un problema, que també era general en aquells moments al continent europeu, que consistia a decidir si es seguia el model anglosaxó, que deixava estrictament a la iniciativa privada i a la possibilitat d'associar-se aquesta iniciativa, a deixar aquesta iniciativa al desenvolupament d'associacions de comerciants i naviliers, o bé triar l'altre model de la creació de corporacions de dret públic, en què l'estat encomanava la realització de funcions de caràcter públic, sense excloure, evidentment, la possibilitat de l'associació de privats.

I així, el Reial decret de 9 d'abril de mil vuit-cents..., tres segles enrere..., vuitanta-sis va crear les cambres oficials de comerç, indústria i navegació i les va reconèixer com a associacions que representaven —hi insisteixo— els interessos comuns i generals. El Reial decret de 21 de juny de 1901 va acabar de confirmar això i va conferir a les cambres el caràcter d'establiment públic, i, mitjançant la Llei de bases que es va promulgar el

1911, es va imposar, definitivament, el model continental europeu, és a dir, d'associacions, les cambres, creades per llei, d'afiliació registral, quotes obligatòries, i va confirmar l'atribució de funcions públiques que els havien estat encarregades anteriorment.

Les cambres oficials de comerç, indústria i navegació, per tant, han constituït històricament un valuós instrument de col·laboració del món econòmic amb les institucions públiques, així com de suport a l'activitat de les empreses en les seves respectives demarcacions territorials.

Actualment, el paper de les cambres –faig una història llarga, senyor president, curta– actualment, doncs, el paper de les cambres esdevé imprescindible per a la modernització i la competitivitat de les empreses catalanes en camps com la implantació de noves tecnologies, la formació permanent a les empreses, l'abast més extens del terme «promoció», promoció exterior, el foment, la projecció internacional, entre altres aspectes que influeixen d'una manera decisiva en el bon funcionament de l'activitat empresarial.

La Generalitat de Catalunya té, d'acord amb l'Estatut i la Constitució, competència exclusiva sobre les cambres oficials de comerç, indústria i navegació del seu àmbit territorial, sens perjudici de la competència de l'Estat amb relació al règim duaner i aranzelari i al comerç exterior. Això comporta que la Generalitat té en matèria de cambres, entre altres, la potestat legislativa. No obstant això, invocant la competència sobre les bases i el règim jurídic de les administracions públiques i donada la naturalesa de les cambres i la reserva constitucional en matèria de comerç exterior, es va dictar l'any 1993 la Llei de 22 de març com a llei bàsica de les cambres per part del Congrés dels Diputats i del Govern espanyol. Sens dubte, la Llei del 93 va aportar una actualització imprescindible per al funcionament correcte d'aquestes corporacions, a les quals se'ls assigna, en aquella Llei, tasques de relleu important i d'incidència en el desenvolupament de l'activitat econòmica del país.

El que va passar és que, invocant determinades visions de l'ordenament estatutari i constitucional, a criteri del Govern de la Generalitat, aquella Llei ultrapassava determinats límits de la constitucionalitat, i, per tant, es va presentar un recurs, que, essencialment, intentava demostrar que les activitats de promoció comercial exterior no són actes de comerç i, per tant, formaven part d'aquelles coses que podien ser regulades pel Govern de la Generalitat, i també formava part important del recurs la pretensió de l'afectació econòmica que limitava la destinació dels recursos camerals. Hi havia altres aspectes.

Finalment, transcorreguts vuit anys, senyores i senyors diputats, senyor president, vuit anys, i estant ja en el govern de l'Estat espanyol una altra força política que la que havia originat aquella Llei del 93, que va ser la que vam recórrer-hi, és a dir, la Llei que hi vam recórrer era una llei promoguda i aprovada amb majoria del Partit Socialista Obrer Espanyol, es va produir la Sentència. Durant tot aquest període de temps, havíem estat no portant a aquest Parlament un projecte de llei de cambres catalanes, perquè ens semblava que era, sim-

plement, de sentit comú esperar la Sentència per veure quin projecte portàvem en aquest Parlament. Finalment, no hi va haver més remei, degut al retard i que no hi havia perspectives que es produís amb rapidesa..., es va portar al Parlament un projecte de llei que va ser, immediatament, hagut de modificar adaptant-lo a la Sentència, que, finalment, es va publicar, si no recordo malament, el novembre de l'any 2001.

La Llei ja havia entrat, però la Sentència ens donava la raó, essencialment en aquests dos aspectes que els he dit, i, per tant, es va poder, fent alguns retocs, que s'han fet en treball parlamentari, s'han fet en el treball parlamentari via esmenes, es va poder, entenem, tirar endavant la Llei, diguem-ne, atenant perfectament les decisions que havia pres el Tribunal Constitucional.

Per tant, el Projecte de llei de cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i el Consell General, la norma que arriba avui aquí per ser aprovada per vostès, si ho tenen a bé, és una norma que creiem que, ultra ser constitucional, com ha de ser, és moderna i avançada, i que permet reforçar el diàleg del món empresarial amb les administracions públiques precisament a través d'aquestes institucions de dret públic que són les cambres.

El Parlament de Catalunya, amb aquesta Llei, establirà la posició de les cambres de comerç en el marc institucional català, i, concretament, en tres aspectes que per mi són molt fonamentals, és a dir, reconeixent les cambres de comerç com a representació no excloent, però sí oficial i corporativa, de tot el món empresarial català; segon, fomentant la simplificació administrativa i reforçant l'ús en els aspectes empresarials d'actuació de les cambres de les tecnologies de la informació i les telecomunicacions, i, tercer, afavorint la participació en la gestió d'infraestructures, i especialment en els projectes que afecten el desenvolupament econòmic per part d'aquestes corporacions. Alhora, la Llei farà més operatives les cambres, pensem, facilitant l'afectació de recursos a unes finalitats concretes, ampliant la seva autonomia i l'agilitat i adaptant la seva gestió a criteris empresarials, tot preservant les garanties de transparència i bona gestió, dins la legalitat que els exigeix la seva condició de corporacions de dret públic.

Gràcies a la seva naturalesa jurídica, les cambres tenen encomanat l'exercici de funcions públiques, funcions que es veuran ampliades per la Llei, tant per l'atribució de funcions públiques administratives, com a través de la possibilitat de delegació o encomanament de gestió de determinats serveis públics.

La Llei també defineix els interessos generals del comerç, la indústria i la navegació, que les cambres representen, i obre les seves actuacions a nous camps, definint noves formes d'actuació que els permetin adaptar-se als canvis econòmics, tecnològics i socials de l'actualitat.

Tot reforçant l'autonomia corporativa de les cambres de comerç catalanes, la seva naturalesa jurídica de corporació de dret públic exigeix la subjecció a la tutela de l'òrgan competent del Govern de Catalunya, i és per això que la Llei defineix un sistema de control que és, a la vegada, rigorós, i respectuós, per altra banda, amb la independència financera d'aquestes corporacions.

Un aspecte important d'aquestes incorporacions és el seu caire territorial, circumstància que permet potenciar els seus serveis a les empreses.

Aquesta Llei crea, a més a més, i en aquest terreny el Consell General de les Cambres Catalanes li dóna personalitat jurídica, dotant-lo d'aquelles funcions supracamerals de representació i coordinació corporativa i d'assegurar al màxim la uniformitat dels serveis que les diferents cambres poden prestar a les empreses del seu territori.

Entre els trets més significatius de la Llei –i per anar acabant, senyor president–, voldria destacar els següents:

Primer, estructura territorial del sistema de cambres catalanes i les seves modificacions. Es regulen els casos de nova creació i d'integració entre les tretze cambres actuals amb l'objectiu d'assegurar el funcionament de totes en termes de serveis a les empreses. Estableix el nombre mínim de cambres per a les diferents circumscripcions, sens perjudici de la possibilitat que n'existeixin d'altres en un àmbit inferior, per tal de garantir la seva participació en el foment de l'equilibri territorial.

Segon, funcions i accions instrumentals. Es planifiquen les funcions a realitzar, obrint la porta a la gestió de serveis empresarials i, especialment, i sobretot, d'infraestructures que els puguin delegar les entitats públiques. Cal fer especial esment de la funció de proposta i assessorament a les administracions, la funció d'emetre informes sobre els projectes de normes legislatives, la gestió de serveis, el desenvolupament d'actuacions de promoció a l'exterior en el Pla d'internacionalització de les empreses catalanes, el desenvolupament d'accions de promoció econòmica sectorial en el Pla de desenvolupament empresarial, les de col·laboració amb la gestió de les pràctiques de formació professional i la impartició de formació continuada a les empreses.

Tercer, la Llei regula –un tema molt important– el règim electoral a partir del principi d'assegurar, de garantir el dret dels electors a escollir lliurement els seus representants i les condicions mínimes per poder ser candidat, i s'adapten, aquests drets, a la realitat de la naturalesa jurídica de les persones que formen part de les cambres, que són persones jurídiques. Per tant, hi ha d'haver les garanties adequades de representació d'aquell que actua, d'aquella persona física que actua en nom de la persona jurídica. No és un problema petit, aquest.

Quatre, creació del Consell General de Cambres. Tal com he dit ja abans, es defineix el Consell General de Cambres de Catalunya com un ens consultiu i de col·laboració amb les administracions públiques, que integra totes les cambres catalanes, regula les funcions del Consell General, el sistema de presa de decisions, basat en la representativitat dels electors de cada cambra, amb una correcció a favor de les cambres amb menys electors, la composició i elecció dels òrgans de govern i les seves funcions.

Cinquè, el règim econòmic i financer. Es reforça l'àmbit financer de les cambres amb la introducció de normes i estructures de gestió econòmica de caire empresarial. S'estableixen les bases per a l'exercici de la tutela en matèria econòmica i financera, tal com he ex-

plicat abans. Per últim, es reserva a la Sindicatura de Comptes la fiscalització superior de la destinació de les quantitats percebudes com a rendiment del recurs cameral permanent.

Sisè i darrer, règim jurídic. Es defineix la funció de tutela, que s'assigna al Departament de la Generalitat de Catalunya, competent en matèria de cambres de comerç, i les potestats que comprèn, les autoritzacions i els terminis que disposa l'òrgan tutelar per a resoldre, la regulació de la suspensió o dissolució dels òrgans de govern i, finalment, els procediments per interposar recursos contra els actes de les cambres, del Consell i de l'òrgan tutelar, també del Govern de la Generalitat.

Per últim, però no per això menys important, vull acabar agraint molt de debò, molt sincerament, el treball fet per la ponència i la Comissió que ha elaborat el Dictamen que avui vostès tenen entre mans per votar. Crec que puc demanar-los, per tot el que he explicat i també per aquesta darrera consideració d'aquest treball positiu i aprofundit que s'ha fet, el vot favorable a la Llei de cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Voldria advertir que ha sigut repartida a les senyores i als senyors diputats una correcció del *Butlletí* en el qual hi havia les esmenes reservades per a aquest Ple, perquè no corresponien a la realitat. Ara, amb aquest repartiment, tenen exactament les esmenes que queden vives per part dels diversos grups. I per defensar les seves, el Grup Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he tingut la satisfacció de participar en les tasques de la Comissió, debatent el contingut del Projecte de llei i presentant les esmenes del meu Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. És obvi que estem en un assumpte de gran interès en funció de la importància d'unes institucions ja centenàries –més que centenàries– que estan associades a tota la història de Catalunya.

He dit en un altre moment que aquesta Comissió ha estat anòmala, i efectivament així m'ho sembla, perquè hem debatut amb la mateixa formalitat, com si estiguéssim aquí, en una sessió del Ple, o com si estiguéssim en un fòrum acadèmic –ho dic en el sentit més rigorós de l'expressió–, la qual cosa no és regla general, almenys en aquelles on ha estat un servidor, i com a mostra, el botó de la Llei de turisme, que ja és aigua passada i que no ve al cas. Simplement és per diferenciar no els portaveus de cadascuna de les comissions del Grup majoritari, sinó el tarannà que, des del Govern, s'ha tingut amb relació a aquests assumptes.

No puc deixar de fer dues observacions amb relació a aquesta Llei. La primera és que aquesta no deixa de ser una llei que, en línies generals, s'ha traduït de la seva

mare, que és la Llei de bases –he dit «en línies generals»–, i això demostraria que solament de manera generosa o exagerada es podria parlar d'un model català de cambres, que no s'ha dit per part de ningú, que ja existís. Lamento molt profundament que no puguem disposar d'una llei catalana al respecte, amb la nostra tradició, que ja ve de temps llunyans. És obvi que ni el Govern ni aquest Parlament tenen en aquest sentit responsabilitat, en això que estic dient.

I la segona observació és que, per moltes raons, també, encara que no principalment, aquesta Llei té uns nivells d'intervencionisme governamental realment estridents; per poc no s'ha reglamentat a quina hora han de celebrar-se les reunions dels òrgans de direcció d'aquestes institucions, la qual cosa contrasta amb la teologia de la *desregulation* que travessa el món contemporani, que em fa pensar en una lliçó que he après recentment: estic d'acord amb la teva desregulació i en contra de la meva; estic d'acord amb la teva moderació salarial i en contra de la meva. Amb això no vull fer responsables als dirigents de les cambres, que ens acompanyen i a qui saludo, simplement al text articulat de la Llei.

Parlo d'aquesta manera, també, perquè així m'he expressat amb els responsables de les cambres, en les converses preliminars, abans del període d'esmenes. En aquelles ocasions els vaig manifestar que nosaltres votaríem favorablement aquest Projecte de Llei, encara que té, ja ho deia, el caràcter subsidiari en relació amb aquesta Llei de bases, però això no és un obstacle, ni tampoc amb l'exuberant intervencionisme d'aquesta literatura que aprovarem en línies generals.

Senyories, a continuació passo a comentar i defensar les meves esmenes; fan referència al caràcter de quins interessos tutel·len i defensen les cambres, d'un costat, i, d'altra part, al que podríem anomenar els serveis que podrien donar aquestes institucions al públic en general o a les empreses més correctament i més concretament.

De manera repetida el Projecte parla que les cambres representen els interessos generals. És aquí on es troba un fort desacord per la nostra part. El meu Grup no qüestionaria que les cambres representin interessos legítims, interessos necessaris –faltaria més–, nosaltres pensem que aquests interessos són els de *corporations*, dient-ho també en el sentit més noble de l'expressió. Més encara, no manifestem per aquesta expressió cap demèrit amb relació al concepte d'interessos generals. Es tracta d'una qüestió de jerarquia conceptual, de pedagogia política i d'evitar confusionismes que podrien portar a concepcions corporatives –ara sí, en el sentit més vulgar de la paraula. Que no estic pensant ara que això sigui, d'aquesta forma, l'interès dels dirigents de les cambres, que quedi clar.

Em permetran una expansió i un momentani record a la meva activitat de sindicalista. En aquelles fascinants èpoques de la meua vida vaig defensar que el sindicalisme confederal no representava els interessos generals del país. Aquí hi ha testimonis d'això que dic. El sindicalisme confederal és una agrupació voluntària, de nobles interessos de les persones en la seva condició assalariada, pensionística o que busca feina, i res més,

que no és poca cosa. Perquè considerava, i continuo pensant, que nosaltres, el meu Grup, que els interessos generals estan en la política, que si fa o no ho fa ja són figures d'un altre paner. I això que dic no és gremialisme de la política, és la definició constitucional de les societats democràtiques del sistema de partits. Aquesta és la jerarquia normativa.

He parlat, raonant les meves esmenes, de pedagogia. Si tothom defensa interessos generals, quina és la mirada de la ciutadania amb relació a la política? Quina és la distinció de la política, ni millor ni pitjor però sí diferent, amb relació a la resta de les organitzacions de la societat civil? Estaríem d'aquesta forma nosaltres mateixos introduint conceptes devaluats de la política, estaríem donant peu a un confusionisme absolutament gratuït, perquè, una vegada que hem obert l'aixeta dels interessos generals, tindríem serioses dificultats intel·lectuals per negar el caràcter d'interessos generals als que defensen no sé quins moviments i expressions societàries, especialment les que són les meves cosines germanes, que tampoc representen els interessos generals sinó interessos nobles, nobilíssims, legítims, d'una part de la ciutadania.

El que és curiós és que un servidor, que ha tingut situacions tan conflictives en la seva vida amb la política, amb tota la política, sigui qui recordi aquestes coses a vostès.

El segon bloc d'esmenes, el text es refereix al que en podríem anomenar si les cambres han de donar determinats serveis. El que diu el text, concretament a l'article... –no ho recordo ara, ja ho diré després, a l'hora de definir el sentit del meu vot–, i la nostra condició és que no. I tampoc és un demèrit, senyories. La pregunta és: aquestes institucions han de donar –n'és un exemple– cursos de formació? Han de ser socis col·laboradors o cooperadors del Servei d'Ocupació de Catalunya? Aquest és el paper de les cambres? Una mica de formalitat, senyories, i disculpin el casticisme.

Si això s'aprova, no estaríem parlant –pensem nosaltres– d'un *aggiornamento* d'aquestes institucions, ans al contrari, d'una imitació mecànica del que fan altres organitzacions, i en funció d'això vindria la pregunta: si donen cursos de formació, seria en funció d'interessos generals o què? Cap picardia argumental per la meua part, perquè també hi ha una esmena en aquest sentit –ja m'expressaré després a l'hora del vot–, que diu que les cambres han de formar part dels pactes locals. Les cambres són un subjecte contractual? Mai ho han sigut. Aquest ha estat un dels històrics *rifi-rafes* entre les cambres –parlo de vuitanta, cent anys–, amb les organitzacions empresarials contractuals *sensu stricto* com és el Foment del Treball, abans Fomento del Trabajo Nacional. Les cambres no són subjectes contractuals.

Per últim, no vull deixar de felicitar-me per una formulació que hi ha al text del document, del Projecte de Llei, que facilita que un ciutadà –posem per cas, de Malipugui participar en les tasques de les cambres a qualsevol nivell. Em felicito pel caràcter hospitalari d'aquest article i que, francament, honora el Projecte de Llei, que segueix el mateix redactat de la Llei de bases. Em trec

el barret, senyories. La meua pregunta és: per què aquesta cultura solidària de què ens felicitem no travessa el conjunt de la política, el conjunt de les coses que estan succeint al nostre país? Dic que aquest article és una petita interferència contra la xenofòbia, i ho dic amb una gran satisfacció i em felicito d'això.

Però és que el problema, senyories, no està en l'odi a l'estranger genèric, la qüestió de fons és l'aporofòbia, l'odi al que és pobre, la xenofòbia dirigida als estrangers pobres. Òbviament, això no és qüestió d'aquesta Llei de cambres, però sí que volia significar la nostra satisfacció, perquè aquesta cultura –que deia– hospitalària tingui l'economia de la filtració –que diuen els economistes–, l'economia que va contagiant la resta de subjectes, la resta d'organitzacions, la resta d'escenaris del nostre país.

Vull acabar amb una referència personal, senyories. L'any 93 o 94 estàvem buscant, els sindicats, desesperadament, interlocutors socials a la comarca del Berguedà, perquè el sindicalisme confederal pogués negociar els temes del territori. No hi havia cap delegació del Foment, no hi havia cap sucursal del Foment del Treball Nacional, i vam haver de recórrer a la cambra. Per què? Perquè havíem de buscar algú. Bé, això va ser una qüestió absolutament necessària, o si es vol una picardia, però que, en aquest moment, nosaltres érem conscients que no estàvem donant a les cambres un caràcter d'interessos generals ni de subjecte contractual. Si ho repeteixo és per argumentar, una vegada més, la meua orientació de vot amb aquestes esmenes, que no són absolutament gratuïtes, sinó que adquireixen un concepte més alt de la política, tan interferida avui dia per populismes, per derives corporatives, per «pitos» i per flautes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui sembla que per fi aprovarem la Llei de cambres d'indústria i navegació. És una llei que ve de lluny, perquè ja en la passada legislatura va haver-hi un intent d'elaborar una llei de cambres que no es va concloure, i amb una competència que venia ja donada per l'Estatut. Avui creiem que sí, que sí que s'aprovarà, amb un cert entusiasme tant per part de les cambres com per part dels grups parlamentaris que defensem els nostres posicionaments.

Hem de dir que ens consta a tots que ha sigut una llei molt treballada, i algú agràia, fa uns dies, el treball especialment fet pels tècnics de les cambres en l'elaboració d'aquesta llei, on es denota que va haver-hi una certa disfunció o una certa dificultat a l'hora de designar o d'atribuir a la llei quins aspectes havia de contenir, la qual cosa ens sembla lògica, perquè és una llei molt tècnica i que, evidentment, als partits polítics, als grups parlamentaris ens ha deixat poc marge d'actuació.

Des d'una perspectiva històrica, també volem fer menció que les cambres, que han tingut una gran tradició a Catalunya, i que en els seus inicis ja tenien com a funció pròpia participar de l'activitat econòmica i col·laborar amb l'Administració, i que han generat tot un conjunt de legislació i de costums de comerç, que han estat un model històric, no sigui fins a l'any 2002 quan podran comptar amb una llei pròpia que reguli el seu funcionament. M'ha comentat abans el conseller que han estat altres incidents que han impedit que això es portés a terme.

Per al nostre Grup, la llei és important perquè reculli dos aspectes fonamentals. El primer, establir el marc jurídic d'actuació i donar personalitat jurídica a les cambres, que porten molts anys treballant i que s'ho mereixien. I, en segon lloc, donar cobertura legal, també, al Consell de cambres, que ja fa temps que existeix i que la manca d'aquesta cobertura legal li estava generant certs problemes de funcionament com a interlocutor entre les diferents institucions i com a coordinador de l'activitat de les cambres.

L'any 93, l'Estat, no obstant, va elaborar una llei bàsica sobre cambres de comerç, que ha estat objecte de recursos d'inconstitucionalitat –que també ha esmentat el conseller en la seva presentació–, dels quals s'ha resolt un, precisament, en el tràmit de ponència, que ens ha obligat a tots a reconduir les nostres esmenes per tal d'adaptar-les, de fer aquesta adaptació del Projecte a les resolucions constitucionals.

Aquesta llei està distribuïda en nou capítols, dels quals el Grup Popular li ha fet quaranta-tres esmenes que, tot ho hem de dir, amb no gaire sort en aquesta ocasió, ja que només se'ns n'han acceptat sis, quatre de bon inici i dues més han estat transaccionades. Aquestes esmenes, aportades pel Grup Popular, són fruit de les converses i de les aportacions amb representants de les cambres, i respecte a aquells aspectes que per a ells resultaven més conflictius a la llei i que podien haver estat objecte de millora, sobretot aquells aspectes que preocupaven especialment les cambres més petites que, amb una regulació d'aquestes característiques, es podien veure més afectades.

De les esmenes presentades pel Grup Popular, hi ha un primer conjunt d'esmenes que fan referència a les normes que, amb caràcter supletori, han de regular tot el que no sigui regulat per aquesta llei. Sabem que això, de vegades, comporta una certa farragositat a l'hora d'elaborar una llei, però ens semblava important que tots aquells aspectes que no quedessin regulats, fossin designats o dirigissin la seva regulació a les lleis supletòries.

Ens semblava important que la llei contingués una referència a la llei bàsica de cambres de comerç i a la llei de procediment administratiu com a lleis supletòries, i ens semblava que era una referència ajustada a dret i que completava la redacció del text legislatiu.

Un segon grup d'esmenes fa referència a les modificacions de l'àmbit territorial. I en aquest sentit sí que era important defensar o, d'alguna manera, garantir els drets d'aquelles cambres més petites, a les quals qualsevol alteració de l'àmbit territorial de Catalunya podia afectar de manera negativa.

Però, les nostres esmenes, sobretot les més conflictives, van estar centrades en els plans camerals, que potser són l'element més important de la Llei. Intentàvem, amb les nostres esmenes, evitar una possible col·lisió entre aquelles competències de l'Estat i les comunitats autònomes que podien viciar la Llei d'inconstitucionalitat i afectar-la de manera negativa.

En aquest sentit, la resolució de la sentència, l'octubre del 2001, delimita clarament aquestes competències, afirma que es reserva a l'Estat aquella coordinació, execució i desenvolupament de les actuacions de promoció de les exportacions que siguin d'interès general. Dit això, cal afegir que la sentència també conclou que aquesta activitat no pot considerar-se exclusiva de l'Estat i que no pot interferir dintre de la funció de promoció de les cambres catalanes.

En aquest sentit, la sentència, d'alguna manera, actua de manera beneficiosa sobre les cambres, elimina certes rigideses que, en l'àmbit del seu funcionament, eren perfectament necessàries. L'abast del Pla de formació, altres funcions camerals, l'aplicació dels fons amb què compten les cambres per tal que cadascuna pugui elaborar el seu pla de desenvolupament i deixar en mans del Consell de Cambres la coordinació del Pla cameral d'internacionalització de les empreses, són elements que eren necessaris adaptar o redistribuir en aquest Projecte de Llei, com a conseqüència d'aquesta resolució constitucional.

Les esmenes presentades al capítol referit als òrgans de govern i al seu funcionament, ens semblava que eren esmenes que, tot i sent de caràcter molt tècnic, es referien simplement a fórmules que s'apliquen a qualsevol institució, amb un funcionament de caràcter col·legial, afectaven directament la seva organització, i sobretot contribuïen a donar certes garanties.

El que sí que ens ha sorprès –i això també és una qüestió que ha sigut un comentari general amb totes les persones que hem parlat– és la reiterada presència de l'òrgan tutelar en el funcionament de les cambres com un element de control en la gestió i en el seu desenvolupament. Nosaltres denotem aquí un cert intervencionisme, sobretot en uns moments en què les cambres pretenen desenvolupar un paper més ampli i que activen la seva participació en altres àmbits en què fins ara no hi participaven, com, per exemple, actuant precisament en delegació de l'Administració competent, com per exemple ha estat últimament en el tema de les infraestructures. Aquí, a nosaltres ens ha semblat trobar una certa contradicció i un cert rebuig per part de les cambres.

Respecte a les esmenes que encara ens queden vives i que són objecte de la meua intervenció, dir que les mantenim i les defensem, perquè considerem que fan referència a l'apartat del finançament de les cambres, que també pot ser un dels elements més importants, sobretot en tema de funcionament de les cambres. Un cop regulat per la Llei l'obligatorietat de les empreses al pagament de quotes, i per tal d'evitar interpretacions sobre el recurs cameral permanent que en el passat havien provocat molta litigiositat, calia assegurar que les cambres poguessin gestionar correctament les seves obligacions de cobrament.

En aquest sentit, el Grup Popular va introduir una esmena respecte a la possibilitat que les cambres, en l'exercici de l'acció recaptatòria per la via de constrenyiment, poguessin establir convenis amb l'Agència Tributària principalment, que seria conjunt per a totes les cambres, i després per a aquelles quotes que vinguessin impagades, i respecte a aquells subjectes que estaven obligats que poguessin exercir o elaborar convenis amb qualsevol altra entitat pública que tingués potestat recaptatòria, la qual cosa les situava en una posició de benefici, perquè per a moltes cambres petites els és difícil el cobrament, sobretot de quotes reduïdes, que en molts casos suposen una gran aportació per a la cambra.

Em sembla que, en aquest cas, la presència o l'aparició de l'Agència Tributària, des d'un conveni general per a totes les cambres, ens semblava important per oferir més i millors garanties en l'exercici de la potestat recaptatòria, sens perjudici d'aquests altres convenis a què ja hem fet menció.

Mantenim també la nostra esmena de supressió de l'article 46 en el seu conjunt, referit a la constitució d'un fons de reserva a cada corporació, que ha de servir per complimentar els ingressos en exercicis successius. Demanem aquesta supressió perquè considerem que pot entrar en contradicció amb el que disposa l'article 11 de la Llei bàsica, i que pot ser objecte d'inconstitucionalitat, que, a més, no ha estat afectat per resolucions constitucionals anteriors. Per tant, creiem que és una esmena que és important, que, d'alguna manera, estableix amb caràcter supletori el que disposa la Llei bàsica en el seu article 11, i que, a més, va estar suggerida especialment per les cambres.

Per últim, defensem també una última esmena d'addició a la disposició addicional segona, d'un límit del 9% en l'elevació de les alíquotes del recurs cameral girat sobre les quotes de l'IAE. Un límit de què també disposa la Llei bàsica i que nosaltres hem introduït, per tal d'evitar també possibles contradiccions i col·lisions que podien afectar de manera negativa el desenvolupament d'aquesta Llei.

Per finalitzar, m'agradaria dir que nosaltres hem treballat, hem intentat treballar molt i bé aquesta Llei. Dir que el seu caràcter tècnic ha deixat poc marge d'actuació als posicionaments polítics, a l'àmbit polític, i que esperem que això hagi servit per posposar els interessos de partit i, d'alguna manera, situar-nos en benefici o en defensa dels interessos de les cambres.

Per últim, i en l'apartat d'agraïments, volia agrair molt especialment i saludar principalment els presidents que es troben avui aquí amb nosaltres, que creiem que aquest és un moment important per a ells. Agrair especialment a tots aquells presidents que s'han adreçat a nosaltres per fer-nos aportacions i per contribuir a la nostra feina amb les seves experiències. I molt especialment voldria agrair la col·laboració que se'ns ha prestat des del Consell de Cambres, i especialment al senyor Narcís Bosch, aquí present, per la seva paciència infinita.

Gràcies als serveis de la cambra i gràcies a vostès, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me que comenci com ha acabat la senyora Mejías, que és saludant els presidents actuals i futurs en algun cas, així com a tot el personal de les cambres que els acompanyen, i agrair-los, evidentment, com han fet també els anteriors diputats, la tasca de suport del nostre Grup amb relació a les esmenes que ens han presentat, i, doncs, també, deixin-me fer un paper territorial a la gent del meu territori, de la demarcació de Tarragona, on també hi ha hagut una gestió molt directa amb relació a les diferents aportacions que nosaltres hàgim pogut fer.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta és una llei important, això em fa l'efecte que ningú ho dubta. Nosaltres entenem que és una llei important, essencialment en dos aspectes, o a nosaltres ens han preocupat essencialment dos aspectes.

Un aspecte, podríem dir, que la Llei articulés de forma suficient la representativitat de les cambres, que volia dir la representativitat d'un sector molt important de la nostra societat, del sector econòmic, del sector empresarial, i que, per tant, era necessari que aquesta representativitat estigués ben estructurada per a la seva participació en els diferents processos que es puguin articular en el país. I això era tan important, i també ja s'ha dit, no solament amb relació a les cambres, sinó també amb relació al Consell de Cambres, que era una de les tasques que tenia pendents d'articular la legislació catalana. Per tant, aquest era un dels aspectes que ens semblava important, i entenem que ha quedat ben cobert.

I l'altre aspecte era impulsar la capacitat de gestió de les cambres, tant amb relació als seus propis projectes, és a dir, els projectes relacionats amb el món empresarial, de què són representants, que ens semblava, aquest, que era un aspecte important, donar-los eines perquè poguessin millorar la seva eficàcia i la seva eficiència, però també –també– amb relació a la seva participació en projectes més amplis, en projectes que puguin estar impulsats des de l'Administració i que puguin estar més ben lligats, diríem, al món de les infraestructures, segurament, però no solament al món de les infraestructures. Aquesta és una llei que nosaltres l'hem analitzat i l'hem buscada també en aquest sentit que ens sembla clau per al futur i ens sembla clau per als plantejaments que el nostre Grup ha defensat i que continua defensant.

Vist això, la realitat és que hem de reconèixer aquí que les mateixes cambres ens han estalviat als grups polítics una feina interessant. Segurament, si, en lloc de contrastar aquest Projecte de llei amb les opinions de diferents grups polítics, haguéssim contrastat algun altre projecte inicial que va circular per les cambres i que va ser objecte de negociació entre el Govern i les cambres,

la nostra opinió hauria estat diferent, i, per tant, aquí, les mateixes cambres han fet que molts dels aspectes essencialment d'un excés d'intervencionisme per part de la voluntat inicial del Govern hagin quedat mitigats i ens hàgim trobat amb un projecte de llei on una part d'aquestes qüestions ja havien quedat resoltes, i, per tant, en aquest sentit, també els hem de donar les gràcies, perquè ens han facilitat la feina.

Tot i així, el nostre Grup ha presentat un conjunt de quaranta esmenes, de què queden vives la meitat, més o menys. Les altres vint o bé les han acceptat directament en la ponència o bé han estat retirades, fruit de les mateixes transaccions que s'han produït.

Quins són els temes en què hem pogut arribar a acords i que han estat objecte d'algunes de les esmenes particulars del nostre Grup? Doncs, segurament, alguna matisació amb relació al tema de l'ordenació territorial, de la relació territorial de les cambres; el paper –aquest ha estat un tema que, a més a més, ens ha ocupat bastant de temps a la ponència–, com articular el paper de les cambres petites en la seva promoció a l'estranger, aquest era un tema que estava, està, ben resolt per a les cambres grans, però a les cambres petites, segurament, a partir de la llicència del Consell de Cambres, teníem aquí una oportunitat addicional que era bo aprofitar, i aquest és un tema en què el nostre Grup ha insistit; la preocupació pels efectes censals de la desaparició de l'IAE, aquest és un altre tema que per a les cambres pot tindre una incidència important en el futur, hem acceptat la posició del Govern dient que aquest no és un problema que pugui resoldre inicialment el Govern, però també hem aconseguit que, no en el text articulat, però sí en l'exposició de motius, es manifesti la preocupació d'aquesta cambra amb relació a aquest tema, i, per tant, una certa voluntat de resoldre'l quan sigui el moment; en algunes cambres s'havia donat, en algun moment, alguna dificultat de la presència de determinades organitzacions patronals quan el seu abast territorial era limitat, aquí hi ha hagut un conjunt d'esmenes del nostre Grup que han tendit a intentar resoldre això, i una mica, introduint algun element de moderat, si vostès volen, finalment, en el debat, hem pogut assolir un acord perquè la reelecció dels presidents de les cambres tingués una limitació. Aquesta és una filosofia que, d'alguna manera, va avançant en el món de la representativitat, i aquest és un tema en què, finalment, s'ha pogut arribar a un acord i limitar-lo a tres mandats: ningú, cap president de la cambra, estic segur que se sent alludit per aquest tipus d'interpretacions, però, en tot cas, sí que molts presidents de la cambra també havien fet arribar aquesta sensació que era bo que hi hagués una limitació en aquest aspecte.

Hem deixat per al reglament de règim interior la situació de contractació i possibles incompatibilitats del personal, deixar-ho a la llibertat de les cambres que puguin expressar aquest fet en el seu reglament de règim interior, i, finalment, un tema que, conjuntament amb alguna altra esmena que també havia fet el Grup d'Esquerra Republicana, ens sembla relativament important: s'ha dit per part del conseller, a la presentació, en el seu moment, que les cambres tenen la possibilitat d'opinar, tenen la possibilitat de donar consells, tenen

la possibilitat d'emetre informes amb relació a l'activitat del Govern, però en cap moment hi havia el *feedback* en sentit contrari. El Govern, en cap moment, tenia l'obligació de demanar l'opinió de les cambres. Ens semblava que era interessant que en determinats processos el Govern demanés, tingués l'obligació de demanar, l'opinió de les cambres, i així hem establert que en els processos legislatius, en els projectes legislatius, el Govern tingui aquesta obligació, la de demanar l'opinió de les cambres quan es tracti de temes que afectin competències en què les cambres tinguin un paper perfectament delimitat.

Per tant, com veu, senyor president, senyores i senyors diputats, el balanç de temes que s'han pogut incorporar a partir de les nostres esmenes per nosaltres és força positiu i força interessant. Tot i així, han quedat algunes qüestions, que són les que fan referència a les esmenes que encara queden vives i que s'hauran de passar a votació posteriorment.

Una era que proposàvem als diferents grups de la cambra reflexionar sobre el règim electoral. En un moment de tranquil·litat en què ja s'han produït les eleccions a les cambres, semblava que podia ser interessant reflexionar sobre si el règim electoral que tenen les cambres és el més adient. A nosaltres ja els avanço que, sense que tinguem un model alternatiu definit, no ens acaba d'agradar. Sembla que és un model, per nosaltres, poder relativament opac i un model que no té la transparència que entenem que hauria de tenir.

Per tant, hi ha un conjunt d'esmenes que –repeteixo– no es pronuncien sobre un règim electoral, sinó que diuen: «Escolti, deixem en *standby* el tema del règim electoral, ja el regularem en un altre moment.» Bé, no ha estat acceptada, tampoc, com veuen, la meua posició. La nostra posició no és una posició radical, però sí que és una posició que semblava que aquest és un tema que hi podíem reflexionar –repeteixo–, sobretot tenint en compte que en un moment en què ja hauran passat les eleccions podíem fer-ho amb certa tranquil·litat.

Fèiem una proposta que la presidència del Consell de Cambres tingués un caràcter rotatori. Sabem que aquesta és una proposta més discutida, però, en tot cas, era una proposta que ens semblava interessant per permetre que també la pluralitat en el Consell de Cambres s'expressés d'una forma més evident.

Una de les altres preocupacions que tenia el nostre Grup en afrontar aquesta Llei és que els recursos que administren les cambres són uns recursos, si vostès volen, quasi públics. En tot cas, s'esdevenen d'una quota obligatòria en què l'administrat no pot escollir pagar-la o no pagar-la. Per tant, aquest caràcter quasi públic exigeix, des del nostre punt de vista, algun element, diríem, de control addicional al que probablement en aquest moment tenen les cambres.

Per tant, pensàvem que un altre element de reflexió hauria de ser la possibilitat d'incloure la figura de quelcom semblant a l'interventor, que en les administracions és el que dóna seguretat des del punt de vista jurídic d'una correcta administració dels recursos. Vagi per endavant que res a dir..., almenys nosaltres no tenim en aquest moment elements que ens permetin posar en

dupte, en cap cas, la gestió de cap cambra. No és aquest el nostre plantejament, i que ningú pogués interpretar-ho així, però sí que entenem que teníem l'obligació de plantejar aquest tema en la mesura –repeteixo– que es tracta de l'administració d'uns recursos de caràcter quasi públics.

I, finalment, ens quedaven temes puntuals, que tampoc sé si dedicar-hi massa estona, però, bé, ens semblava que proposar que els electors estiguessin al corrent de les quotes o la supressió de determinades expressions, com que les notificacions voluntàries es fessin sempre que la cambra ho considerés convenient, no eren anotacions de bon gust en una llei d'aquest tipus, i nosaltres proposàvem suprimir-les.

Vist això, senyor president, senyores i senyors diputats, deuen comprendre vostès que nosaltres..., a les esmenes que ens queden vives es tracten esmenes d'elements d'edició. Per tant, això ens permet dir, amb relativa tranquil·litat, que en el que és el Projecte de llei que surt d'aquesta cambra hi estem d'acord, i, per tant, en el Projecte de llei hi votarem a favor. Que ens agrada que, a més a més, s'hi haguessin afegit aquestes coses que nosaltres proposàvem? Evidentment, aquest era el nostre projecte, i per això vam fer les esmenes.

Per tant, ja li anuncio, senyor president, que el sentit del nostre vot serà, evidentment, de votar favorablement les esmenes que el nostre Grup manté, d'abstenir-nos a les esmenes dels altres grups, perquè hi hauria posicions, diríem..., hauríem de fer allò de demanar votacions separades les unes de les altres, i seria, segurament, desdibuixar excessivament la votació. Probablement podria dir, en termes genèrics, que les coincidències amb les esmenes que presenten Esquerra Republicana o Iniciativa són més que amb les que ha presentat el Grup del Partit Popular, però d'això la diputada ja sap que n'hem parlat en algun altre moment, però, en tot cas, ens sembla més adient per mantenir, fins i tot, el to de la ponència i el to dels treballs de la Comissió, que, dit sigui de passada, han estat força plaents, força agradables, i, com algun altre diputat ha dit, doncs, bé, allò, hem fet la feina que ens toca fer, negociar, discutir, transaccionar, posar-nos d'acord. Per tant, senyor president, ja li anuncio, doncs, que a les esmenes de la resta de grups nosaltres ens hi abstindrem, que votarem favorablement, evidentment, les nostres esmenes i que en el que és la votació de la Llei el nostre vot serà favorable al conjunt d'articles.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem debatent sobre el Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme amb relació al Projecte de llei de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació de Catalunya i del Consell General de les cambres.

Bé, sobre aquesta matèria jo crec que és un tema molt important. És molt important perquè les cambres a Catalunya han estat segles i segles un element imbricat en la seva societat. El conseller, quan ha parlat, ha dit que tenien una tradició i ha parlat dels que varen bastir, que és exactament el que diu el preàmbul de la Llei, per altra banda, no s'ha inventat res, però diu que varen bastir el Consolat de Mar, la Junta de Comerç i la Llotja. Bé, jo el verb «bastir» el posaria més a la Llotja que no en el Consolat de Mar i la Junta de Comerç, però jo diria que s'han oblidat d'una altra cosa, que és més important, i que és del segle XIII, o el XII, que són els consolats.

Jo diria que, bàsicament, els consolats que es fan arreu de la Mediterrània i en què els comerciants tenen un camp o un cap de pont allà quan hi arriben els vaixells, jo diria que és la part primigènia de les cambres de comerç i que no les podem oblidar, perquè la Corona de Castilla aquests consolats els va imitar dos segles més tard. En canvi, sí que la Junta de Comerç va passar vicissituds. Jo diria que va estar quaranta-sis anys per poder ser junta de comerç. Des del Decret de Nova Planta fins al 1760 a Madrid no ens varen autoritzar que la Junta de Comerç pogués funcionar d'una manera normal. Per què? Perquè el Consolat de Mar i el Tribunal no estaven contemplats a dintre de la legislació espanyola. El Decret de Nova Planta, no el va prohibir, el Consolat de Mar, i això va ser que al cap de quaranta-sis anys servís per dir: «Atès que Felip V no ho va prohibir, bé podem ara autoritzar que funcioni.» I aleshores jo diria que ara, avui, estem en una situació similar, tenim un Estatut d'autonomia que ens dóna plenitud de competències, ens dóna competències exclusives amb referència a les cambres de comerç, indústria i navegació, i, en canvi, a l'hora de la veritat, l'any 1993, el 22 de març, la Llei número 3 ens fa una llei de bases, però amb tantes bases tan petites que de fet no és una llei de bases, sinó que és una llei de reglament. Aleshores, es va haver d'anar al Tribunal Constitucional, entre moltes altres raons el Constitucional ens va donar raó, que efectivament l'Estat central no havia de controlar el comerç exterior, que ja ho podia fer la Generalitat, i amb relació als ingressos dels recursos camerals permanents, no es podien quedar afectats en la seva totalitat, sinó que també podien estar a la lliure disposició o de les cambres o, en aquest cas, de la Generalitat, tal com ha passat en la Llei.

Per tant, estem aquí amb un tema important, jo he de dir i he de proclamar, i de la millor manera solemne millor, que les cambres són una corporació pública i que això representa no solament que estan regulades pel dret públic, sinó que elles només es poden adreçar, preocupar, intentar projectar sobre qüestions d'interès general.

Això s'ha posat en dubte aquest matí aquí, i jo crec que no en té cap. Per què? Primer, si és una corporació pública, evidentment, només li poden importar els interessos que són generals. No podria ser una corporació pública que només es preocupés dels interessos de la vida dels comerciants, o dels naviliers, o dels industrials. Les cambres, quan es diu que tenen interessos públics, vol dir que són els interessos dels consumidors i els interessos dels venedors; els interessos de les empre-

ses que són de l'economia social, ja sigui una cooperativa o ja sigui una societat anònima laboral, o ja sigui qualsevol tipus de personalitat jurídica dins de l'economia social, i també l'empresa capitalista, però la més capitalista de les més capitalistes, però a dins del ple, els interessos del ple no poden anar a favor exclusivament de les empreses d'economia social, ni solament de les empreses d'economia, ni d'un sector determinat, que també podria passar que determinades cambres es dediquessin a un sector exclusiu i tampoc són els interessos generals. Això s'ha posat en dubte aquest matí i a mi m'ha dolgut, perquè jo ho veig claríssim, i com que vaig ésser quatre anys president d'una cambra, jo sé que ho vaig practicar a gratcient, aquest concepte d'interessos generals, perquè la cambra és una corporació pública, i aleshores recordo que, en una ponència, acabada la guerra, es veu que els interessos..., diferents polítics que hi havia en aquells moments..., les cambres varen ser tolerades, no se'ls va tocar la legislació. Per tant, anaven amb una legislació molt vella, molt antiga, Franco no les va modificar i va arribar un moment que es preguntaven: «Bé, per a què serveixen les cambres?» I, aleshores, jo vaig fer una ponència que deia que les cambres haurien de tenir com a mínim tres objectius, un d'ells és el foment de les estructures. És a dir, vaig agafar la part estructural, la infraestructural i la superestructural, en un sentit marxista del pensament, però que en la realitat això funcionava perfectament, atès que jo deia «el foment de les estructures productives», que en aquest cas seria el comerç, la indústria i la navegació, també les infraestructures..., les cambres de comerç s'han de preocupar de les infraestructures de tot ordre, fins i tot diria del sanitari, si convé, no solament de comunicacions i ara d'altres tecnologies, i no solament les infraestructures viàries, sinó infraestructures en l'educació. És a dir, el món infraestructural de tota la societat. Les cambres n'han de tindre preocupació, d'això.

I el tercer punt era la conscienciació de la societat –que jo en deia–, en el sentit que les cambres tenen possibilitats per als mitjans públics de donar pensament, de fer ideologia. Shumpeter, jo sempre dic que quan parla del desenvolupament dels països, parla dels recursos naturals o dels recursos humans, però parla de la cultura emprenedora de les societats, o sigui, pot haver països sense cap mena de riquesa natural, sense cap mena de producte que es generi allà, però en canvi tinguin un pensament cultural, unes pautes culturals que els facin ésser emprenedors, i això val més que no pas els recursos. I això és el que tenen la feina a fer també les cambres, no ho diu exactament l'article 11, però sí que es podria dir que es pot fer.

Per tant, dintre d'aquests tres punts, jo trobo que aquesta Llei ha d'anar bé per a les cambres, perquè el foment dels interessos generals a l'article 11 està previst: «assessorar l'Administració», que això ja era una cosa de l'any 11, no és res de nou, «assessorar» és el mínim; «gestionar les infraestructures» –això sí que és una cosa nova. Hi pot haver un ajuntament, hi pot haver una diputació, hi pot haver la Generalitat de Catalunya que digui a la Cambra de Comerç o al Consell de Cambres: «si us plau, fes-me aquesta infraestructura, finança-la a vint anys o a cinquanta anys, la cambra o el Consell de

Cambres que me la gestioni, que me l'administri i que me la porti.» I això, això és possible, i això s'ha de fer, i les cambres han d'arribar en aquest punt. També es pot fer en la formació professional, amb la conscienciació podeu fer estudis de tota mena i, a més a més, n'heu de fer una de molt concreta que us demanaria, sobretot als presidents que estan avui aquí presents en aquest Ple, que és el de la normalització lingüística, que com sabeu, la normalització, si agaféssim ara una anàlisi del que ha passat amb la Llei de política lingüística veuríem que el sector econòmic, el sector econòmicofinancer possiblement és el pitjor de tots després de l'Administració de Justícia. I això sí que depèn de nosaltres, i això sí que depèn de la burgesia, que ara aquesta paraula no s'utilitza, que és traïdora a la seva llengua o que és infidel a la seva llengua. I això s'ha de donar a conscienciar.

Si nosaltres no ens estimem la nostra llengua, no podem pas esperar que ho facin els de fora, però sí que s'ha de dir que els que ho fan sistemàticament i en contra són gent que estan en contra de la seva pàtria, i punt. I aquí no tanta catalanitat, ni tan presumir de tantes coses, quan aquesta gent no utilitzen la seva llengua, que per altra banda, ara que no hi ha el senyor López Bulla, que és qui coneix Dant. Dant, a aquests que odiaven la seva llengua, els posava al Setè Infern.

Per tant, tenim també feina per conscienciar, tenim l'arbitratge, que això també s'ha d'utilitzar molt, i també tenim les oficines a l'estranger, que aquí empalmaríem amb els consolats de l'edat mitjana.

Per tant, jo diria que la Llei és bona, cal «apretar», cal inflamar nous ímpetus, noves il·lusions i tirar-ho endavant. El nostre Grup ha estat molt modest, nosaltres vàrem veure que aquesta Llei ja estava pràcticament consensuada, les cambres bonament estaven d'acord amb l'Administració, i només podem presumir d'una esmena que és aquesta, que ja el senyor Martí Carnicer, del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha dit abans, que és aquella que diu que l'Administració té obligació d'escoltar les cambres, especialment quan es facin normes.

Bé, això no és una cosa meva, és d'una llei de l'any 29. El que m'ha estranyat és que el Govern de la Generalitat d'ara, que és del 2002, no ho sabés, això, que l'Administració també té obligacions amb relació a les cambres.

Per tant, n'estem contents, s'ha transformat una mica, nosaltres dèiem «normes legislatives» o «de disposicions generals» i s'ha limitat només a les lleis. Bé, doncs, d'acord, però l'important és que es pugui escoltar.

Tenim una altra..., que nosaltres dèiem que les cambres havien de participar sobretot en els pactes locals d'ocupació. Això passa que a molts pobles, a moltes comarques es fa una mena de comitè en què es diu: «I com podem incrementar els llocs de treball?» Home, però si la Cambra de Comerç no hi és, que són els que tenen les idees, que són la cambra de les idees, no és la Cambra del Comerç, la Indústria i la Navegació, és la cambra de les idees, hauria de ser la cambra de la il·lusió, la cambra de la ideologia, per altra banda, també, per crear i per fer noves coses.

Per tant, jo diria que estem en un cert consens, tots plegats, que la Llei és un instrument, el Consell serà legal i legítim, l'Administració dels cabals, doncs, quan passi del 60% jo trobo meravellosament que se'n vagi en uns fons de previsió i que sigui obligació, un fons de reserva, jo conec que hi ha moments de crisi que les cambres tenen problemes financers, perquè, efectivament, les cambres no són res més que el fidel reflex del que passa a la vida, i si l'empresa no paga l'impost sobre societats, evidentment, les cambres no el cobraran. Per tant, jo sóc absolutament partidari que hi hagi un fons de reserva que sigui obligatori, i que en els moments de crisi es pugui posar a disposició.

Per tant, demanaria que no oblidéssiu la història, que tinguem més autoestima, que aquestes corporacions que ara es diuen cambres de comerç, abans s'havien dit altres coses. N'hem de tenir, d'autoestima, per tenir il·lusió, per tenir força i, sobretot, preocupeu-vos dels interessos generals. La imatge i l'error que molta gent té envers les cambres és perquè no es dedica excessivament als interessos generals, i a vegades sembla que només vagi a favor dels interessos privats o propis o privatis. L'important és anar a favor dels interessos generals, i aleshores tot Catalunya estarà amb les cambres, perquè les cambres estan formades per gent que veuen més enllà que els normals. Són els que albiren el futur. Normalment l'empresariat és el que ha de mirar cap al futur i que ha de crear el futur, i si la cambra és un conjunt d'empresaris, què no li podem exigir i què no li podem demanar.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats. Jo voldria començar, com altres ponents, per cert i voldria que fossin les meves paraules de salutació per a persones, presidents, persones que seran presidents o que poden ser-ho, que avui tenen l'amabilitat i la gentilesa de seguir aquest debat parlamentari. És un debat parlamentari amb el qual nosaltres ens sentim absolutament feliços i orgullosos que vostès presenciïn i siguin les meves primeres paraules, com les dels meus companys i col·legues, per donar-los la benvinguda, amics i amigues de les cambres, estan vostès a casa seva.

Dit això, voldria entrar a perfilar alguns dels aspectes d'aquesta Llei, i fer-ho centrant-me en qüestions més aviat puntuals. Vostès comprendran que en aquest tràmit parlamentari, quan el Govern presenta la Llei i fa l'anàlisi de les característiques generals de la llei i la resta de ponents, amb molta solvència, expliquen com han vist la Llei i quins són els aspectes més essencials, val la pena no repetir-se respecte a aquests elements essencials i a aquestes característiques fonamentals.

Parlaré de la importància de la Llei per a Catalunya, de l'oportunitat política d'aquesta Llei, del tràmit parlamentari i acabaré amb unes breus al·lusions a les esmenes presentades i vives encara pels grups parlamentaris.

Tots els diputats hem coincidit que aquesta és una llei important per a aquest Parlament, i és una llei important per al país. I és important per al país perquè les cambres són importants per al país. Jo crec que aquesta és la primera definició amb la qual aquesta cambra, aquests legisladors, es comprometen respecte al contingut d'aquesta Llei: és una llei important perquè les cambres han estat tradicionalment importants per a Catalunya, ho segueixen sent i ho seguiran sent.

El diputat Ferrer i Gironès m'ha estalviat part d'aquesta visió de caràcter històric que vostè ha fet, senyor diputat, com li és de costum –per cert, ben profusament–, i ens ha parlat d'aquelles velles institucions que es remunten, com vostè ens ha dit, al segle XIII i al segle XVI i que en Soldevila descriu amb tant detall en molts dels capítols de la seva *Història de Catalunya*. Però hi ha una cosa que voldria remarcar. La diputada del Partit Popular ens deia: «Durant tot aquest temps, no hem tingut una llei pròpia de Catalunya i, en canvi, hem tingut cambres des del segle XIII, hem tingut cambres des del segle XIII i el XIV fins ara.» La tossuderia d'aquest país ha fet que, amb llei o sense, tinguéssim cambres de comerç, cambres industrials, cambres per als naviliers durant tots aquests segles. I això vol dir molt del país del qual parlem, i vol dir molt de les institucions de què parlem; vol dir la constància i la tossuderia d'empresaris, al llarg dels segles, construint institucions al servei d'aquest país –i això ho posaré després en referència amb alguna de les afirmacions que s'ha fet aquest dematí.

Per tant, si històricament les cambres, com han dit els diputats o ha dit el nostre conseller avui aquí presentant la Llei i ho han dit els ponents, han estat històricament molt importants, nosaltres creiem que tenen un repte de present i de futur tan o més important. Des de la perspectiva de la modernització, que n'hem parlat a bastament, com d'un aspecte que per nosaltres és fonamental i on Catalunya es juga molt del seu present i del seu futur: amb l'increment de la competitivitat de les seves empreses. I això té a veure també –no em referiré amb exprés..., ho dic ara, per no entrar en el debat d'algunes de les intervencions que s'han fet–, i això té a veure amb el paper i les funcions de la cambra.

Quan nosaltres parlem d'unes cambres orientades a potenciar la competitivitat de les empreses, estem parlant de la implantació de les noves tecnologies, de la formació permanent, de la promoció, del suport logístic, de la projecció exterior i de l'ajut a la creació de noves empreses. I aquest és el disseny que aquesta Llei dóna a les cambres de comerç.

Es podrà discutir, òbviament, si algunes funcions s'escauen o no s'escauen amb el que la Llei persegueix, com algun diputat ens ha recordat durant el debat. Senyor López Bulla, per nosaltres, aquestes són qüestions essencials. No cal ni que li digui que entenc el seu punt de vista, i l'entenc des de la seva experiència de sin-

dicalista i del que ha estat la seva posició com a sindicalista defensant el que ara em referiré, després, aquells interessos. Però les funcions, per nosaltres, són de les cambres, les que defensem, les que recull la Llei i les que nosaltres volem per la seva funció en tot el país.

Nosaltres creiem que fem una llei en un moment molt oportú. És a dir, la Llei, abans millor –hi ha fet una referència vostè, senyora diputada–, la legislatura anterior, probablement millor, no va ser possible; la tenim aquesta, i ens en felicitem. Però la Llei ve en un moment molt oportú. Ve en un moment que ha estat precedida de l'elecció a les cambres, que hi ha en curs les eleccions als presidents de les cambres –alguns d'ells avui ens acompanyen, com hem dit–, i hi ha aquesta voluntat continuadora del que ha estat la projecció de les cambres, però hi ha aquesta voluntat d'enfortir els projectes de les cambres al servei de les empreses, del país i, per tant, al servei de la mateixa institució.

Jo tinc la percepció, i crec que tots els ponents la tenim i la major part de les persones que hem participat en els debats, que les cambres viuen un moment molt esperançat, un moment que el poden viure perquè tenen un passat brillantíssim i recentment brillant, però que tenen aquesta gran esperança d'aquest gran projecte fent tres coses fonamentals: la promoció de les nostres empreses, la presència internacional de les nostres empreses arreu del món i l'enfortiment de la nostra economia. I aquest projecte, aquesta Llei, avui, que aprovarem, ve a reforçar la dinàmica de fons d'aquesta gran voluntat que expressen les cambres. Jo, que he assistit –amb algunes de les persones que fins i tot aquí ens acompanyen avui, a la tribuna– a l'evolució del que han estat aquestes eleccions a cambres, sé la il·lusió amb què les cambres viuen aquest nou procés.

I, per tant, aquesta Llei, senyor conseller, ve com anell al dit: hem encertat el moment oportú, i, per tant, crec que tenim la voluntat que aquesta Llei sigui absolutament eficaç, dit sempre amb la independència de les cambres, com és obvi, però amb el suport de les institucions del Govern.

Jo voldria parlar una miqueta –però ho faré només breument– del contingut destacat de la Llei –ho ha fet el conseller, i no em referiré... Ens ha esmerçat molt esforç el capítol tercer, el cinquè, el setè i el vuitè. La diputada Mejías i el diputat Carnicer hi han fet referència; si m'ho permeten, m'ho estalvio, ho han fet vostès amb magnífica probitat. I, per tant, passaré a la valoració del tràmit parlamentari i a les esmenes que queden.

Valoració del tràmit parlamentari. Home, per mi ha estat molt gratificant, senyores i senyors diputats –molt gratificant. Hem tingut un debat que no ha estat tècnic. Alguna diputada ha fet una referència que aquesta és una llei tècnica; no hi ha cap llei al Parlament de Catalunya que sigui una llei tècnica: totes les lleis són polítiques. Té un marcat accent tècnic, però hem tingut un debat polític intens, amb visions no direm oposades, però diferents, amb matisos no contradictoris, però diferents. I, per tant, hem tingut un debat tècnic, hem tingut un debat polític. Però aquest debat ha estat obert i franc, i la diputada i els diputats que han estat en aques-

ta Ponència, doncs, han fet molt estimulant aquest debat, sincerament. Jo tinc la satisfacció de dir –i m'honorar a dir-ho– que he après d'ells, i això creguin-me, senyores i senyors diputats, que quan estàs en una ponència és una magnífica oportunitat de passar el tràngol de la ponència, que moltes vegades pot ser ben avorrit, i aquesta ha estat molt i molt gratificant.

Gràcies al treball dels ponents, gràcies al treball del lletrat Santaló, de la nostra secretària na Mercè Vallejo, i dos agraïments particulars específics. Un, al director general de Comerç i al seu equip, que ens ha ajudat molt i molt, perquè, independentment del valor del treball que hem fet –i també agraïm aquí als tècnics de les cambres...–, aquest és un projecte de llei que, amb el suport de l'equip de tècnics de la Conselleria, presentem a aquesta cambra perquè sigui votat. I naturalment que agraïm el treball dels tècnics, agraïm el projecte, i singularment el de tots els tècnics que tant i tant ens han ajudat des de les cambres, com tot vostès han reconegut, a l'elaboració d'aquest Projecte de llei. Gràcies a uns, gràcies als altres.

Sintèticament, s'han presentat 118 esmenes; n'hem acceptat 37, 23 directament i 14 per la via de la transacció. Nosaltres n'estem satisfets. Tant de bo la resta de ponents ho estiguin també.

Valoració de les esmenes que queden vives, per entrar al moll de l'os del debat, després del que hem parlat.

Iniciativa per Catalunya. Bé, vostès saben que el debat amb el diputat López Bulla acostuma a ser sempre, a les nostres comissions i a les nostres ponències, molt estimulant. I hem tingut una diferència important en allò que, com que ell creu que aquesta és una qüestió molt significativa, ha dedicat part, una part molt important de la seva intervenció a defensar-ho, que són aquests interessos específics i propis que les cambres defensen. Ell ho ha dit, estem parlant d'una jerarquia conceptual, i jo ho respecto, no ho comparteixo. Ho respecto, però no ho comparteixo.

Per què no ho comparteixo? No només amb l'argument que ens ha situat el diputat senyor Ferrer Gironès respecte al caràcter públic de la institució i de la corporació de dret públic, etcètera, que tot és molt important, sinó perquè conec el treball de les cambres durant aquests anys, i si alguna cosa aquesta Llei demana a les cambres i aquesta Llei obliga les cambres és la defensa d'interessos generals per les cambres. Però que ens poden registrar. Jo no crec que hi hagi cap contradicció a defensar interessos generals i que hagin de ser contradictoris amb interessos específics de les empreses que formen part de les cambres. Per què? És obvi que hi han interessos específics de les empreses que formen part de les cambres, però no pot haver-hi una visió de conjunt en el que el conjunt de les empreses tenen aquesta voluntat de servei públic i, per tant, d'interessos públics? Jo crec que això és absolutament indiscutible.

I hem tingut un debat, crec recordar que el diputat López Bulla ha presentat al voltant de set o vuit esmenes sobre aquest concepte, hem estat penso que en línia de rebutjar-les, però tot confiant que la defensa correcta d'aquests interessos no entra mai en contradicció amb

aquests interessos, que per altra banda serien, senyor diputat, absolutament legítims, els particulars. Vostè ho reconeix, i jo li ho agraeixo, però no hi entren en contradicció, des del nostre punt de vista.

M'he referit, sense citar-lo, al tema dels serveis en la meua introducció. No faig ara cap esment, senyor López Bulla, d'aquesta part de la seva intervenció.

Esquerra Republicana de Catalunya. Doncs, amb Esquerra Republicana de Catalunya hem tingut molt i molt acord –ja ho ha dit el diputat Ferrer–, no tant perquè aquest fos un debat pràcticament consensuat en un altre nivell, perquè hem tingut un debat molt viu, sinó perquè hem tingut filosofies, senyor Ferrer, bastant semblants. Hi deuen ajudar molt aquests anys d'experiència seva de president de la cambra i –no cal dir-ho– el seu talent, deuen ajudar-hi. Però hem tingut una visió molt concertant del que havia de ser el projecte i com podíem desenvolupar-lo, acceptant o no algunes de les esmenes que aquí s'han presentat.

I ha dit una esmena que nosaltres, doncs, finalment, després del debat, hem cregut important, crec que les cambres ho valoraran de manera important, acceptant que les cambres siguin escoltades, no amb totes les disposicions generals de totes les institucions del país, sinó amb les propostes de caràcter legislatiu que vindran a aquesta cambra i que les cambres tindran l'oportunitat de sentir, avaluar i opinar, per tant, expressar el que pensen i el que senten respecte a les iniciatives que els plantegem.

Per tant, amb Esquerra Republicana de Catalunya hem fet aquest paper, hem acceptat aquesta esmena, i penso que, en definitiva, contribuïm a millorar el que la Llei ha estat.

Partit Popular. Amb el Partit Popular també hem tingut un ampli grau d'acord –no podria ser d'una altra manera, amb la diputada Mejías. Hem discrepat de les esmenes que queden vives, i nosaltres hem ofert una transaccional en un punt que ens semblava molt important, després de donar-hi toms i toms i toms, que és, senyores i senyors diputats, el concert amb l'Agència Tributària, amb la recaptació via constrenyiment, que ens semblava que fèiem una transaccional absolutament concordant amb els interessos i els desitjos del Partit Popular, sense traïr ni l'esperit ni la lletra del Projecte de llei. La diputada Mejías no ha tingut a bé considerar-la; aquí pau, i després glòria.

Hem tingut una diferència que sí que és significativa respecte al tema de les cambres; hi ha fet ella referència, i jo hi vull esmerçar, senyor president, un minutet, minutet i mig: la projecció internacional de les cambres. Aquesta és una qüestió, des del nostre punt de vista, clau. Si parlem de la promoció, si parlem de la projecció, si parlem de l'enfortiment de les cambres arreu del món, estem parlant, des del nostre punt de vista, de la promoció, de la projecció i de l'enfortiment de Catalunya arreu del món; no només de les cambres: l'enfortiment, la projecció i la promoció de Catalunya arreu del món. I això ens ha generat alguna petita discussió amb la diputada del Partit Popular.

Nosaltres entenem que podem defensar –i ho hem dit repetidament i ho volem fer des d'aquesta tribuna– els

interessos de les cambres de Catalunya arreu del món, sense que això entri en contradicció amb ningú. A veure si ho podem repetir: defensar els interessos de les cambres de comerç arreu del món no ha d'entrar en cap conflicte amb el fet que les cambres espanyoles defensen els seus interessos al món. No hi ha d'haver cap por. No hi ha cap tipus de contradicció, només hi han dues condicions: lleialtat i reciprocitat. Lleialtat per dur endavant el nostre projecte i, per tant, demostrar el que fem i esperar la reciprocitat de les cambres espanyoles respecte a les cambres catalanes. Presumim amb bona fe i amb bona voluntat que això es donarà, com no hem d'apostar per aquest enfortiment de la presència de les cambres arreu del món? I en això hem tingut alguna discussió, ben suau, diputada Mejías, ben suau, però aquest és el nostre punt de vista, i per això hem acceptat algunes de les esmenes i no hem acceptat les altres.

Partit Socialista de Catalunya, per acabar. El Grup Parlamentari Socialista, jo crec –ens ho ha dit el diputat Martí Carnicer–, ha estat molt a prop del text. Ha introduït millores..., si no ho recordo malament, vostès han presentat moltes esmenes, però els hem acceptat quinze esmenes i nou transaccionals. I, a més, estem satisfets d'haver-ho fet, perquè creiem que les seves esmenes, com les del Partit Popular, com les d'Iniciativa per Catalunya i les d'Esquerra Republicana, milloren el text. Encantats. I, per tant, ho hem fet, ho hem acceptat i ens hem sentit a prop durant tot el debat de la concepció que respecte a les cambres vostès tenen.

Vostè ens ha dit una cosa molt interessant: hi han algunes esmenes d'addició que tant de bo prosperessin, perquè creiem que millorarien la Llei. Sospito, senyor diputat, que no prosperaran, però ho deixarem per a una altra oportunitat, per a una millor oportunitat, que jo desitjaré que trigui, però per a una altra oportunitat, perquè això..., pugui ser millorada la Llei.

Els punts d'acord i de consens penso que han estat molt amplis. Jo vull fer referència a molt poques coses. Primer, i amb relació al que deia de les empreses a l'estranger, el paper del Consell de Cambres, amb la presència de les cambres a l'estranger, molt important. Nosaltres hem acceptat aquesta esmena amb una condició: que no significu cap limitació per a les cambres. És a dir, qualsevulla cambra que vulgui tenir presència a l'estranger pot. Si una cambra és petita i vol l'aixopluc del Consell, van vostès al Consell, però, en principi, la presència queda garantida per iniciativa pròpia de la cambra.

Hem transaccionat amb el Partit Socialista una esmena que a nosaltres ens semblava molt important, que era el cens, els instruments censals. I això, per què? En funció de l'eventual desaparició de l'IAE, de manera que les cambres, si l'IAE desapareix –ara en faré un breu esment–, puguin tenir estris censals per poder seguir la relació amb les seves pròpies empreses. I no podem perdre l'oportunitat, no podem perdre l'oportunitat, senyores i senyors diputats del PP, per recordar aquesta promesa, que el seu Govern ha fet reiteradament, de supressió de l'IAE. Hem pensat que vostès ho faran, hem previst un instrument censal, i ara tenim la seguretat que vostès passaran a suprimir l'IAE ben aviat. No en tinc cap dubte que així serà. (*Remor de veus.*)

Tercera qüestió respecte al Partit Socialista, els tres mandats. Jo crec que és una esmena que ens permet inaugurar des de les cambres un magnífic estil. És cert que hi han alguns presidents que potser en porten més, de tres mandats: Felicitats, tant de bo! Comencem a partir d'ara, parlem de tres mandats, i la meua percepció –i penso que no haig de mirar massa lluny– és que la política dels tres mandats s'acabarà imposant arreu de Catalunya, que aquest país entendre que, quan un governant, o un dirigent d'una cambra, o un president té tres períodes per governar una institució, o ha fet la feina com calia o no teníem el president de la cambra adequat. Per tant, ens felicitem també d'aquesta iniciativa.

I, per acabar, senyor president, en un minut. Algun diputat ha fet alguna al·lusió amb un pretès caràcter intervencionista de la Llei. No ho compartim... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. Esperi's un segon. Prego silenci, si us plau. Esperi's, esperi's, n'hi ha alguns que encara no han acabat de dir el que volen. Gràcies. Pot continuar.

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, per acabar. Els deia que algun diputat havia fet una al·lusió al caràcter intervencionista de la Llei. Jo, sincerament, no comparteixo aquesta visió... No, no la comparteixo en absolut. Ja m'agrada, i m'agrada molt, que sigui des de les files d'Iniciativa per Catalunya que se li digui al Govern que tenim una llei intervencionista, ja m'agrada molt que això sigui així!, però no és una llei intervencionista. I l'explicació l'ha donat el diputat Martí Carnicer, que també pensa una mica que ho és, però que, en definitiva, no ho és.

Hem deixat per al Reglament un conjunt de disposicions que sí que tindran a veure amb la intervenció, però aquesta feina correspondrà, per una banda a les cambres, i que nosaltres el que farem és observar com les cambres es doten, en aquest àmbit, del seu propi Reglament i com funcionen. De totes maneres, creiem que tenim un bon estri a les mans, senyores i senyors diputats, el temps ens ho dirà.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem ara a les votacions del text.

Primer, amb les esmenes presentades –i que són vives– d'Iniciativa per Catalunya Verds. Si no hi hagués cap petició de votació separada, passaríem directament a la votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 68 en contra i 58 abstencions.

A continuació, les esmenes que queden vives del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 7, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 68 en contra i 52 abstencions.

A continuació la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana. Perdó, sí, senyor diputat?

El Sr. López Bulla

Heu passat a la taula votació separada de la número 24, precisament d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Senyor diputat, aquesta és la numeració anterior, i la que acabem de fer ara és la que correspon exactament a la número 24, que és la 7.

El Sr. López Bulla

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Per tant, ara votem la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 68 en contra i 52 abstencions.

A continuació, les esmenes que queden vives del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 68 en contra i 52 abstencions.

Del text del Dictamen farem dues votacions separades, prèvies. Una, a l'article 46, al 42, apartat 4 i a la disposició addicional, apartat 2.

Comença la votació. Perdó, un segon, es para la votació. Sí, senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Si podria repetir els termes de la votació, senyor president?

El president

Sí. L'article 46, l'article 42, apartat 4, i la disposició addicional, apartat 2. D'acord?

Comença aquesta votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, del text del Dictamen, fem també votació separada de l'article 2, lletra c, de l'article 7, l'apartat 1, i de l'article 11, apartat 1, les lletres: a, c, h, i i s, exactament.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica (tram. 200-00052/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica. Per presentar-lo, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment senyor conseller, si us plau. Les senyores i senyors diputats, si us plau, que hagin de desallotjar l'hemicicle, facin-ho en silenci, en record de l'honorable conseller, sobretot atès el caràcter de la Llei que anem a tractar i a presentar, la contaminació acústica! L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Certament, doncs, es tracta de presentar per un costat, i sobretot també, i molt, d'agrair tot el camí fet per aquesta cambra, per tots, sense excepció, els grups parlamentaris que ens condueixen a poder portar a consideració d'aquest plenari l'aprovació del que fins aquest moment és el Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica.

La veritat és que, si m'ho permeten, m'agradaria fer una petita reflexió i situar-la a partir d'una anècdota. No fa pas massa temps tenia ocasió de parlar amb un representant d'un altre govern regional, d'un altre indret d'Europa, i repassàvem més o menys quins eren els diferents graus d'acompliment de les directives, com teníem legislat el tema dels residus, el tema de l'aigua, el tema de la contaminació atmosfèrica en aquest país, i, certament, es va sorprendre que les dues darreres lleis que en l'aspecte mediambiental s'hagin considerat en aquesta cambra, en aquest Parlament –ambdues trametes pel Govern– fossin, una, sobre contaminació lumínica i l'altra, precisament, aquesta que sotmetem a consideració d'aquesta cambra sobre la protecció contra la contaminació acústica.

No s'arriba aquí perquè sí, i no s'arriba aquí d'una manera aïllada o en solitari. És bo, i és bo que ho diguem, i volia també trametre-ho en aquest acte del que espero serà aquesta aprovació amb un ampli consens d'aquest Projecte de llei, situar-lo precisament en

aquest context. És molt el que hem avançat, de ben segur, en legislació ambiental, tenim les grans lleis evidentment resoltes, algunes d'elles fins i tot han estat objecte ja de revisions, i ara estem, doncs, ja fent una segona generació de lleis que, en definitiva, el que ens posicionen les lleis i tot el que se'n derivarà evidentment, tot el compliment de les mateixes, ens posiciona, des de la perspectiva mediambiental al capdavant de molts i molts països i moltes regions en l'àmbit de la Unió Europea.

Certament, el tema del soroll, de la contaminació acústica, és un tema que reiteradament –i vostès ho coneixen prou bé– apareix com un dels problemes mediambientals que més preocupen el conjunt de la ciutadania. No és casualitat ni és gratuït que precisament l'Informe de la Sindicatura de Greuges, any rere any, i ja en fa uns quants, la primera queixa ciutadana en qüestions de medi ambient no sigui la qualitat de les aigües de riu, o no sigui l'ambient atmosfèric, o no siguin aspectes relacionats amb el tractament dels residus, o no siguin aspectes relacionats amb qüestions de tramitació d'activitats, sinó que és, precisament, conseqüències lesives, en molts casos, i perjudicials derivades de la contaminació acústica.

És per aquesta raó que el Govern es va plantejar la necessitat, i que la comparteix –i això és d'agrair– amb un ampli espectre dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, la necessitat, deia, de legislar al respecte. És a dir, de donar-nos un marc legal, primer; de donar-nos, en segon lloc, uns temps i uns terminis, segon; i d'objectivar com hem de fer les mesures i de fer un pas endavant per tal d'incorporar aquests aspectes de la contaminació acústica i de la seva capacitat d'absorció en els diferents àmbits, no només legislatius, sinó sobretot en els àmbits, per exemple, molt important, de planejament.

En qualsevol cas, també voldria significar un altre aspecte que em sembla important, i és que, en qüestions de contaminació acústica, no partim de zero. En contaminació acústica, ja l'any 1989, quan encara ni tan sols existia el Departament de Medi Ambient com a tal, que va ser creat l'any 91, la Direcció General, aleshores anomenada de Medi Ambient, ja, aleshores, va ser pionera en l'àmbit estatal de fixar els límits d'immissió de sorolls en algunes grans infraestructures que estaven aleshores en construcció. En el cas de l'A-16 o de l'autopista Terrassa - Manresa van ser absolutament pioners a l'Estat, era la primera vegada que es posaven mesures i que es limitaven els aspectes de contaminació acústica.

Uns quants anys més tard, l'any 1995, es va fer, per part del Departament de Medi Ambient i amb consens amb les entitats municipalistes, una ordenança marc, una ordenança tipus, per tal de donar un instrument que ha estat útil, si en jutgem els resultats, als ajuntaments de Catalunya per tal que poguessin, d'alguna manera, regular allò que és en bona part, doncs, competència municipal, regular els aspectes relacionats amb la contaminació acústica. Al dia d'avui, aquella ordenança municipal ha estat assumida per un 40% dels municipis de Catalunya, i això és una prova que, certament, era una peça important i era una peça necessària per tal que en poguéssim disposar el món local.

I el 1999, és a dir, ja fa una mica menys, per part del Departament de Medi Ambient vam començar a impulsar el programa anomenat Sonicat, que consisteix en essència a fer el mapa de capacitat acústica de Catalunya, que al dia d'avui tenim ja resolt en vint-i-tres de les quaranta-un comarques i estem fent el treball de camp en la resta de comarques que ens falten, per tal que a finals de l'any en curs, d'aquest any 2002, tinguem ja en un àmbit comarcal la totalitat dels mapes, comarca per comarca, de capacitat acústica.

Per tant, no partim de zero, i, en qualsevol cas, el que aquesta Llei ve a aportar és donar aquests instruments, sobretot –sobretot– al servei dels ajuntaments, i sobretot –sobretot–, també, doncs, articulant quines han de ser les relacions i quines són les responsabilitats que corresponen a cadascun dels àmbits de govern o els àmbits administratius.

En essència –i tindrem ocasió, doncs, en el debat que seguirà a continuació...–, la Llei contempla sis grans aspectes. El primer d'ells és la zonificació en tres zones: la de l'anomenada sensibilitat alta, que és aquella que demana un alt nivell de protecció; una de sensibilitat mitjana, i una de sensibilitat acústica baixa, que admet més nivell. I, alhora, es diferencien dos grans tipus de valors: els d'immissió per a aquelles noves activitats, és a dir, aquelles encara no existents, però que s'hauran, en qualsevol cas, de sotmetre al mandat d'aquesta Llei, i els tipus de valors d'atenció per a aquelles activitats que ja són existents avui dia i que, per tant, hauran de sofrir un procés d'adaptació. I alhora diferencia una qüestió que és evidentment òbvia, que és entre el dia i la nit, a l'hora de valorar quins són els nivells màxims, doncs, d'acceptació dels sorolls.

Un segon gran aspecte és l'avaluació de la contaminació. Els annexos, que en moltes lleis són importants, en aquesta són un aspecte clau, vénen a objectivar les mesures i establir una metodologia per avaluar. Aquest és un problema complex, i ho saben prou bé els ajuntaments; per tant, donem un element d'objectivació i una metodologia concreta a mans dels ajuntaments per tal que es pugui fer aquesta avaluació.

Un tercer aspecte molt, molt substancial és el fet d'incorporar els aspectes del soroll a partir d'ara i en un horitzó, doncs, de quatre anys, que és el que ens estableix el text que sotmetem a consideració de la cambra, incorporar el vector soroll en el planejament urbanístic. I aquest és un aspecte molt i molt substancial i que té una afectació, una relació absolutament directa amb la qualitat de vida, faltaria més.

I un darrer aspecte important és tot aquell que afecta les noves construccions en zones de sorolls ja existents; és a dir, a l'entorn de les infraestructures existents, bé sigui, doncs, a les carreteres, a les infraestructures ferroviàries, als aeroports, per tal de veure quines són aquelles mesures que cal controlar.

I, finalment, la Llei afronta també dos altres aspectes significatius. Per un costat, doncs, per bé que no qüestionem quin era el repartiment competencial vigent fins avui, en totes les qüestions relacionades amb la inspecció i amb el control, corresponen als ajuntaments els aspectes d'inspecció i control de les activitats, dels

comportaments, i també del conjunt de les vies urbanes, i correspon a la Generalitat el control de les infraestructures, és a dir, les carreteres, els ferrocarrils, els aeroports, correspon aquest control al Departament de Medi Ambient, i els titulars de les diferents infraestructures hauran de fer, doncs, aquest pla de mesures de minimització.

I, finalment, el darrer dels aspectes importants que també es té en compte i amb el qual aquesta Llei ha estat enriquida en el tràmit parlamentari del seu debat, que conclourà avui, espero que amb un ample consens dels grups parlamentaris, doncs, és tot allò que fa referència a les necessàries i imprescindibles campanyes que tant des del Govern de la Generalitat com des dels ajuntaments haurem de fer per tal de sensibilitzar. Sempre –sempre–, en aspectes de medi ambient, ens cal tenir molt presents les qüestions de sensibilització, les qüestions d'educació, i la qüestió de la contaminació acústica no n'és, ni de bon tros, una excepció. Per tant, també la Llei entra en aquests aspectes i preveu la possibilitat, doncs, de signar convenis entre les diferents administracions, entre el Departament de Medi Ambient, entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals, així com estableix –i aquesta és una de les qüestions amb les quals la Llei s'ha enriquit– la necessitat d'establir per part del Govern de la Generalitat aquelles ajudes adreçades, bàsicament, al món local per fer les adaptacions d'activitats i per tal de dotar els ajuntaments d'aparells de mesura i d'infraestructura suficient, al costat, hi insisteixo, de tot aquest mapa sònic que ja es ve fent i que conclourà a final d'aquest any i que estarà a la disposició de tots i cadascun dels ajuntaments d'aquest país a través, doncs, dels consells comarcals.

Per tant, aquesta és, en primer lloc, una llei que segueix un conjunt de legislació mediambiental sòlida, és una llei que certament faltava, és una llei que pretén donar resposta a un dels principals problemes que des de la perspectiva mediambiental tenen els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, tal i com ens reflecteixen reiteradament els informes de la Sindicatura de Greuges que ens adreça periòdicament o anualment a aquesta cambra per tal que en prenguem coneixement i actuem, i, per tant, és també des d'aquesta perspectiva una resposta positiva, una resposta constructiva a un dels problemes que, certament, preocupen, perquè és certament una molèstia, doncs, els aspectes relacionats amb la contaminació sònica.

Val a dir que encara hi ha una raó de més per subratllar-ne la importància i el valor, d'aquesta legislació. I, si m'ho permeten, ho faré a través d'una anècdota viscuda no fa pas massa dies, parlant amb els responsables del Ministeri de Medi Ambient, quan se'ns plantejava el fet –i aquesta era certament una bona notícia– que la Comissió Europea i el Parlament Europeu havien acordat una posició conjunta amb relació al que ha de ser una futura directiva sobre la contaminació acústica en el marc europeu. Nosaltres, en línia del que serà aquesta futura directiva, ja no fem allò en què hem estat pioners fins ara com a govern, com a país i com a Parlament, que era transposar amb celeritat les directives comunitàries. El que hem fet, en aquest cas, és fins i tot

avançar-nos a la mateixa directiva, certament complint aquells paràmetres que tot apunta que derivaran en la directiva. Per tant, penso que ens podem, sincerament, felicitar per aquest esforç que hem fet.

I aquest no ha estat un esforç només del Govern, per descomptat. La Llei ha gaudit, doncs, d'un tràmit parlamentari en el qual s'ha trobat consens. I el més important de les lleis mediambientals –probablement de totes, però a mi em correspon parlar de les lleis mediambientals– és que gaudeixin d'un ample consens en la cambra. Així ha estat en les grans, grans lleis –de residus, de sanejament, de contaminació de l'ambient atmosfèric–, en les grans lleis que ha fet aquest Parlament amb relació a temes de medi ambient. També aquesta Llei se situa en aquesta línia d'un consens ample, d'un consens generalitzat. I això ha estat fruit –i en voldria deixar expressa constància en aquesta intervenció– de la voluntat de diàleg que hem trobat en tots i cadascun, sense excepció, dels grups parlamentaris. I aquesta Llei, certament, s'ha enriquit en el que ha estat un tràmit parlamentari.

Per tant, apostem tots plegats per un país de més qualitat, també per un país que tingui en compte, doncs, que la contaminació acústica és una contaminació que cal resoldre, que cal abordar-la des d'aquesta perspectiva de contaminació, que cal posar-hi resposta, que cal donar eines també als ajuntaments i que cal que cadascuna de les administracions afrontem les responsabilitats que hi tenim, posant-hi recursos, posant-hi mitjans i posant-hi també allò que ens faltava i que, si vostès ho tenen a bé..., doncs, ho aprovarem avui, que és un marc legal que ens doni cobertura a tota aquesta feina que volem fer, en definitiva, en benefici d'un país de més qualitat per a totes les ciutadanes, per a tots els ciutadans que hi vivim i que volem, legítimament, gaudir d'aquesta qualitat de vida.

Reitero els agraïments, doncs, a totes les aportacions que sens dubte han enriquit aquest text parlamentari, i reitero l'agraïment que, una vegada més, en legislació mediambiental, hàgim estat capaços –i això és un mèrit no pas del Departament o del Govern, sinó de tots els grups parlamentaris sense excepció, també una mica del Govern– d'aprovar-les, de tramitar-les cercant el consens. Perquè estem parlant, en definitiva, també, i d'una manera molt especial, de qualitat de vida, i això és el que volem per al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, per defensar les seves esmenes i fixar el seu posicionament, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta Llei de protecció contra la contaminació acústica, va ser anunciat que es faria

efectiva en aquesta legislatura en la primera compareixença del conseller de Medi Ambient, en aquell moment el senyor Felip Puig, ja, doncs, a començaments d'aquesta legislatura. Els primers mesos, ens va donar la sensació que s'estava dilatant, que no acabaríem de veure'n la llum; fins i tot vàrem tenir, des del Grup d'Esquerra Republicana, temps de substanciar una pregunta oral –que justament és dels tràmits parlamentaris que acostumen a ser lents i que triguen mesos a substanciar-se– sobre aquest tema, preocupats per la inquietud que hi havia des de diferents àmbits, des de diferents sectors de la població que es veien afectats per un impacte acústic de diferent índole. Finalment, aquesta Llei, el 23 d'octubre del 2001, va ser entrada a tràmit en aquest Parlament, i va iniciar-se la seva discussió en comissió.

Ha estat una llei complexa –tots els que hi hem treballat ho sabem–, i, per tant, en aquest moment vull agrair tant la col·laboració dels serveis tècnics de la cambra, dels tècnics del Govern, de la gent amb qui hem estat treballant, dels membres de l'Associació Catalana contra la Contaminació Acústica i d'altres entitats, perquè sense la seva col·laboració segurament no hauríem aconseguit una llei tan positiva com la que finalment crec que aprovarem.

Inicialment, la proposta de llei que va entrar l'octubre de l'any passat, els he de confessar que ens va semblar des d'Esquerra Republicana que era una llei fluixa, que era una llei poc ambiciosa, que era una llei que tenia dues característiques. La primera era aquesta, ser poc valenta, no tocar gaire cosa, una mica en la línia de dir: «A veure, el que hi ha fins ara, doncs, és difícil de canviar, però en el futur les instal·lacions, les activitats que s'iniciïn, les infraestructures, haurem de mirar que tinguin un impacte moderat», perquè hi havia una certa por de, si la fèiem més ambiciosa, no aconseguir el seu compliment. I en segon lloc, que no contemplava tot el territori, que era una llei que estava pensada sobretot per la qualitat de vida de les persones que hi havia en els nuclis urbans, però que no anava més enllà, i, per tant, no cercava, enteníem, prou la qualitat global del nostre medi.

Li he de confessar, senyor conseller, que quan vaig veure aquesta proposta de llei vaig tenir la sensació que anava en la línia del que ens tenia o ens té acostumats el Govern: falta de valor, falta de valentia a l'hora de legislar i una falta de visió global del territori. Crec, però, coincidint amb les seves últimes paraules, que el treball que hem realitzat conjuntament tots els grups ha millorat substancialment aquesta Llei. Davant d'aquesta sensació que vam tenir, doncs, Esquerra Republicana vàrem estar treballant-hi i vam presentar un seguit d'esmenes, sobre les quals, doncs, he de dir que ens sentim satisfets de l'alt nivell d'incorporació que hi ha hagut.

La primera –per nosaltres possiblement la més important, o una de les més importants–, la incorporació d'aquest concepte que afectés la totalitat del territori, no només les zones urbanes i nuclis de població, que és al que feia referència la Llei, sinó garantint la qualitat de vida i la protecció del medi a nivell global.

Una segona esmena, per nosaltres, també important era la reducció del termini de presentació del mapa de soroll per part dels ajuntaments: de quatre a sis anys. Nosaltres demanàvem dos anys; finalment ens hem posat d'acord... –perdó, de sis a quatre anys–, finalment ens hem posat d'acord amb quatre anys. Bé, ens sembla un avanç positiu, així com el termini de tres anys per establir les actuacions en els municipis de més de cent mil habitants en aquest mapa de soroll estratègic.

Una altra esmena en el sentit de la necessitat que, per modificar el mapa de soroll, cal un estudi justificatiu per part de l'ajuntament, ha de ser justificada aquesta modificació.

També la inclusió del soroll produït per les línies d'alta tensió era una altra de les idees que vàrem posar sobre la taula i que també ha estat incorporada.

L'adaptació d'activitats ja existents a valors d'immissió. No ens semblava coherent que, si establim que hi ha uns valors d'immissió en els quals considerem que és on trobem la qualitat de vida, en les activitats ja existents no ens hàgim de plantejar un marc per arribar a aquests valors d'immissió. Estem d'acord que hi hagin uns valors d'atenció, nosaltres inicialment proposem suprimir-los, però entenem que hi ha d'haver un període important d'adaptació. Hi han activitats en què no serà senzill arribar a aquests valors d'immissió, però no hi hem de renunciar. Si més no, cal que les activitats que produeixin aquests sorolls s'han de plantejar: les empreses, les infraestructures, s'ha de plantejar l'Administració o l'empresari corresponent d'arribar a aquests valors d'immissió i, per tant, s'ha de fer un pla per arribar-hi, en el termini que calgui, però, hem d'anar a cercar aquests valors que considerem que són els que ens donen qualitat de vida.

I tot això ho plantejàvem, i en una altra esmena, doncs, també anem a parar aquí, en l'esmena a què fèiem referència a la reducció, que també ens hem posat d'acord amb una reducció, amb una restricció dels horaris nocturns. Ho fèiem perquè entenem que per davant del dret a fer soroll que tots tenim –tots tenim dret a fer soroll–, hi ha el dret al silenci, que també tots tenim. I, per tant, si jo vull fer soroll l'he de fer de manera que no l'afecti a vostè, perquè per damunt del meu dret a fer soroll hi ha el seu dret al silenci. I creiem que és important que tinguem aquest concepte per damunt de tot. La qualitat de vida passa per la capacitat que tinguem els ciutadans de gaudir del silenci, quan parlem de contaminació acústica, és clar; hi han altres plaers en aquesta vida, no se'ns escapa...

Bé, doncs, per tant, per nosaltres, aquests aspectes que condueixen aquest dret al silenci eren importants. Com era important la regulació, que també ha estat incorporada, dels espais públics tancats perquè són espais en els quals, doncs –estacions de tren, estacions de metro–, en les quals circulem i que tampoc no estaven regulats i que també crèiem que era important.

Proposàvem, també, l'eliminació dels valors d'atenció, i finalment el que hem aconseguit és aproximar els valors d'atenció amb els d'immissió, en la línia del que plantejàvem abans. Com plantejàvem l'establiment de mesures de protecció per a les persones amb un nivell

acústic òptim; o que viuen en zones amb un nivell acústic òptim. Això feia referència a les zones..., a aquelles cases aïllades, a aquelles masies que, realment, si coincidim tots plegats que hi ha un lloc determinat on hem de construir una infraestructura i afecta una zona d'aquestes, paradisíiques, en què hi ha unes persones que han decidit viure allà justament perquè es donen aquestes condicions, és evident que si realment tots acordem que no hi ha més remei que fer-hi passar per allà una infraestructura o construir-hi una instal·lació determinada, ho hem de fer, però sempre garantint uns mínims a la qualitat de vida d'aquestes persones. També en aquest sentit ens hem posat d'acord.

Finalment, dos elements que hem acabat transaccionant i que han estat ja lliurades a la Mesa –em consta– les transaccions, que ens semblaven, també, molt importants. Per una banda, el que denominem zones ZEPQA, Zones d'Especial Protecció de la Qualitat Acústica, que són aquelles zones que per la seva singularitat, per les característiques singulars que tenen, es considera convenient de conservar en unes condicions específiques; zones sovint al voltant dels municipis i que els ajuntaments tenen la potestat de dir: «aquí no vull que hi hagi cap mena de soroll i establim que, com a molt, podem arribar al soroll de fons de més de 6 decibels». És a dir, zones de protecció, zones on en cap cas..., on aquella persona que hi visqui, aquella persona que hi desenvolupi una activitat, sàpiga que sempre tindrà una qualitat acústica determinada.

I, per una altra banda, unes zones que també han estat molt discutides i que també se n'ha parlat molt, que són les zones d'ambient, les zones on sovint a les nits, doncs, hi han bars, hi han restaurants, hi ha unes zones lúdiques en què hi viuen també persones, i aquestes persones també tenen aquell dret al silenci de què parlàvem.

Som conscients de les dificultats de treballar en aquestes zones i, per tant, establim un nou article que incorpora que, en un termini determinat, cal aconseguir una progressiva disminució del soroll en aquestes zones.

En definitiva i globalment, creiem que amb l'aportació de tots els grups, que amb el treball que hem fet, hem aconseguit una llei en què hi ha hagut incorporacions importants –i jo en això no vull restar mèrit al diputat que per part del Grup majoritari, del Grup de Convergència i Unió, el senyor Rull, doncs, ha treballat aquesta llei, crec que ha tingut la voluntat, doncs, d'absorbir i això ha permès millorar aquesta llei– i hem aconseguit una llei que, realment, és prou global i prou valenta –segurament, si l'haguéssim fet nosaltres aniria encara més enllà en alguns aspectes, però l'important és que s'hagi arribat a aquest consens–, prou valenta per aconseguir garantir el dret del silenci per damunt del dret a fer soroll.

Per tant, creiem que ens podem donar tots plegats per satisfets. Ara cal, senyor conseller, també prou valentia per fer-la acomplir adequadament, perquè no ha estat així en totes les lleis que s'han aprovat en aquest Parlament, i em sabia molt de greu que aquesta no s'acomplís. Creiem, per això, que sí que serà així, que serà possible i que veurem..., podrem gaudir no només

de la llei, sinó de que es faci realitat que el dret al silenci estigui per damunt del dret al soroll.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostès, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Ja s'ha dit que el soroll és un tipus de contaminació que preocupa moltes persones i, fins i tot, parlant de sensacions, probablement, preocupa més que la contaminació atmosfèrica o que la contaminació de les aigües, perquè és un tipus de contaminació que la percebem sense necessitar analítiques químiques o aparells complexos, la sentim, i per això, probablement, preocupa tanta gent i per això surten a la llista de problemàtiques ambientals, doncs, des de fa moltíssim temps. Però té una cosa que és important també, i que per això és bo que fem lleis com aquesta, que és que pot acabar afectant la salut de les persones. Viure en un ambient sorollós o amb vibracions, repetidament, pot afectar la salut. I per això, doncs, per part nostra, ha estat important poder participar en aquesta llei i poder-hi fer propostes en el sentit de millorar-la, que crec que això és el que hem anat fent entre tots.

Ja s'ha dit que l'objectiu és prevenir i corregir la contaminació acústica, tant de les persones com també, com es deia, a qui no viu directament en el medi urbà sinó en un medi més natural. Fins ara hi havien unes ordenances municipals –vam partir d'una ordenança tipus, com ja deia el conseller–, però ara, amb la llei, fem un pas endavant, perquè, d'una banda, unifiquem criteris que serveixin per a tot Catalunya i, d'altra banda, som més exigents tant per a les activitats que ja hi ha en aquests moments, com les que puguin existir en un futur. I, de fet, també ja s'ha dit, que ens estem avançant a la directiva europea. Per tant, això, també ja és positiu.

El conseller ha explicat els apartats de la llei. Nosaltres creiem que potser encara hauríem pogut anar una mica més enllà. Entre altres coses trobem a faltar que es legisli més sobre aspectes relacionats amb la planificació territorial. S'ha dit que s'incidia en la planificació urbanística, però això vol dir dins dels municipis i, en canvi, la planificació territorial també estaria bé que tingués en compte el soroll, els sons, les vibracions, com un element a condicionar a l'hora de fer la planificació, i m'explico. Sabem que en un municipi pot haver-hi, en un límit del municipi, una zona residencial amb casetes, i que en el municipi del costat va i hi fan un polígon industrial. Les dues activitats, la de residència i la de polígon industrial tindran una sensibilitat acústica diferent i, en canvi, la planificació territorial, en aquest cas, com que no contempla el tema del soroll, doncs, permet que es facin totes dues, una al costat de l'altra. Això, per tant, creiem que és un dels aspectes en els quals encara s'hauria d'haver aprofundit més. Però, tot i així, sí que hem fet una bona llei, entenem, almenys des d'Iniciativa, perquè s'han anat incorporant

moltes propostes de tots els grups, fins i tot han sortit idees noves que –s'ha de reconèixer– ningú les havia proposat i que en el treball, en la ponència i, sobretot, doncs, quan varen venir els tècnics del Departament varen anar sortint idees. Jo en recordo una, que ara el senyor Vendrell plantejava, que les activitats tenen un període de temps per adaptar-se, doncs, als nivells de soroll permesos i vàrem dir: «I si no s'hi veuen amb cor, es podria plantejar que s'allarguin els terminis?» I vam arribar a la conclusió que només es permetria allargar terminis si hi ha un pla que contempli mesures de minimització del soroll, és a dir, de la mateixa manera que les empreses poden tenir plans de descontaminació gradual, doncs, en el tema del soroll es faci si en fa o no en fa.

A part d'això, nosaltres vàrem plantejar trenta-quatre esmenes, de les quals només en queden sis de vives; les altres, gairebé totes, han estat acceptades o transaccionades. D'aquestes sis, a més a més, cinc són pel mateix motiu, un motiu que és el relacionat amb els recursos econòmics que han de permetre desenvolupar aquesta Llei i que és un factor, precisament, que és el que ens va portar a Iniciativa per Catalunya Verds a fer una esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei, perquè entenem que tot se n'aniria a l'aigua si no es garantien els recursos econòmics suficients.

Finalment, hem retirat aquesta esmena a la totalitat, perquè hem vist que sí que hi havia voluntat per part del Govern de recolzar els ajuntaments i, si més no, això se'ns ha fet arribar per part del senyor Rull i ho hem anat veient a partir de les esmenes que s'han adequat, adaptat i, en concret, doncs, una d'elles, la transacció que hem fet..., que avui hi ha a la Mesa entre Convergència i Unió, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i nosaltres, que crec que és fonamental perquè recull que el Govern ha d'incloure la consignació pressupostària suficient, en els respectius projectes de pressupostos de la Generalitat, en virtut d'un pla d'actuacions prèviament consultat amb les entitats municipalistes, per tal de possibilitar l'aplicació del conjunt d'actuacions públiques recollides en aquesta Llei.

Per nosaltres això és fonamental per dues raons: perquè sense diners tota aquesta Llei és paper mullat, i per l'altra, perquè les actuacions es parlin amb les entitats municipalistes, perquè, en aquesta Llei, els ajuntaments hi tenen un paper fonamental.

També ha quedat recollida una altra proposta que no és de suport econòmic, sinó que és de suport tècnic. Nosaltres vam plantejar que potser els ajuntaments no tenien suficients mitjans per fer el control i la inspecció de les activitats que generessin soroll i, en aquests moments, en la Llei hi ha un article, bé, en l'article 25, es recull que el Departament de Medi Ambient ha de tenir equips de vigilància de la contaminació acústica que s'han de desplaçar als municipis que ho sollicitin per donar suport a les tasques de control i inspecció. Això és importat, també, és una proposta que vam fer Iniciativa, i que ha quedat a la Llei.

I també es recull a la Llei que quan els municipis hagin de fer els mapes de capacitat acústica, doncs, poden sollicitar al Departament que els doni un cop de mà,

sobretot des d'un punt de vista tècnic, però, també, com em vist en l'anterior esmena, també econòmic.

A part d'això, voldria destacar altres aportacions que hem fet des d'Iniciativa. Per exemple, queda recollida la possibilitat que els ajuntaments petits deleguin la gestió directa de la competència d'haver d'aprovar el mapa de capacitat acústica al Consell Comarcal o a una altra entitat local supramunicipal. Es fa especial esment al fet que els ciutadans i ciutadanes puguin tenir accés a la informació relacionada amb les zones de sensibilitat acústica que hi han en el seu municipi; plantegem, també, que en els instruments de planejament urbanístic, a més de tenir en compte les zones de sensibilitat acústica que ja es deia en el Projecte de Llei, també s'han de tenir en compte les normes per a les noves construccions en zones de soroll, doncs, que recull la Llei i també és importat.

I, insistim, perdó, insistim, quant a les infraestructures ja existents, que aquest és un dels principals problemes, podríem dir, quant a contaminació acústica, plantegem que hagin de portar a terme mesures per minimitzar l'impacte acústic, fins i tot quan es vegi com a molt difícil que puguin arribar als llindars de soroll que planteja la Llei, plantegem que sempre utilitzin les millors tecnologies disponibles, en el sentit que no val a fer qualsevol actuació simbòlica per dir que ja s'ha cobert l'expedient. Anem més enllà. I a nosaltres ens preocupava, especialment, que determinades infraestructures es donin com una causa perduda dient: «aquesta farà soroll i no podem fer-hi res», doncs, que es doni una continuïtat en les molèsties als veïns ja permanent, no? I, perquè això no passi tant, el que hem plantejat és que les administracions han de vetllar perquè s'estableixin ajuts i subvencions, ja sigui que les concedeixin les mateixes administracions o que les concedeixin els subjectes en règim de concessió, en cas que la infraestructura no sigui..., no la gestioni una administració, per tal que es pugui minimitzar l'impacte acústic de les edificacions que hi ha en les zones de soroll, eh?

I, per tant, en aquesta línia en què es pugui donar ajuts, per a nosaltres també és importat. I en molts casos són infraestructures que afecten una administració, però que depenen d'una administració, però que afecten d'altres. I, per tant, plantejàvem, en diversos indrets de la Llei plantegem que hi hagi una audiència pública perquè les administracions implicades n'estiguin al corrent.

Finalment, també, insistir a concretar responsabilitats, que potser no sempre eren gaire concretes i, per exemple, doncs, plantegem que quan hi han infraccions en temes de soroll, evidentment, que no hi ha un titular d'una autorització administrativa, sigui la persona propietària del focus emissor o la persona causant del soroll la que es responsabilitzi d'aquella infracció o que se li facin les sancions oportunes.

Hem recollit també un aspecte que ens va ser proposat per una entitat cultural i que planteja que les ordenances puguin tenir en compte singularitats pròpies del municipi, com ara activitats festives i culturals, i que puguin tenir un interès social i, evidentment, també que tinguin un cert arrelament, però per tal de permetre que es puguin portar a terme sense estar infringint la Llei.

I –ara ja acabo, ja sí– destacar que en l'apartat de les campanyes d'informació i educació plantejem que es faci èmfasi tant en aspectes tècnics com en aspectes cí-vics. És molt important que fem normes perquè les indústries controlin els decibels o que en les infraestructures, doncs, es facin pantalles acústiques, etcètera. Però hi han determinats sorolls que són causats per les maneres de fer de les persones, i, per tant, en les campanyes s'ha d'insistir també en les actituds.

I tota aquesta intervenció en to positiu que acabo de fer..., no em puc estar d'acabar amb una reflexió tocant de peus a terra. És a dir, sí que tenim una bona llei i que, a més a més, l'aprovem per consens, però queda molta feina per fer. El fet de tenir una llei no vol dir que no tinguem problemes de soroll, perquè en molts casos són de difícil solució, i el que hem de procurar és anar-los corregint i, sobretot, evitar de fer malament el que es faci de nou a partir d'ara. Això és fonamental, perquè sí que costa de corregir el que es va fer fa anys, però seria un error greu, entenc, doncs, que el que es faci a partir d'ara també es faci malament.

I res més, agrair el treball dels ponents i la ponent, i sobretot l'esforç del senyor Rull per, com deia el senyor Vendrell, absorbir les nostres propostes, i del lletrat i del personal del Departament de Medi Ambient, que ens consta que hi han posat molt d'esforç i de bona voluntat.

Moltes gràcies.

El president

I vostè també, senyor diputada. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, certament, quan una llei qualificada d'ambiental –jo intentaré en la meua intervenció demostrar que és quelcom més que ambiental–, doncs, assoleix el nivell de consens i d'unanimitat que sense cap mena de dubte assolirà aquesta en el moment de la seva votació, no podem fer altra cosa que valorar-ho molt positivament i fins i tot felicitar-nos-en.

Ara bé, jo, com que els continguts de la Llei i com que tots els elements, diguem-ne, de caràcter estructurant de la Llei pel que fa als nivells de sensibilitat acústica o pel que signifiquen els nivells d'immissió o d'atenció, o el que és el vector soroll en el planejament urbanístic, o el que són els mapes sònics i les incorporacions que s'hi han anat fent, han estat ja presentats pels que m'han precedit, a mi m'agradaria fer algunes reflexions, si m'ho permeten, a l'entorn que, precisament, crec que aprofitem un instrument que, tot i dient-se «ambiental», té implicacions en el conjunt de l'activitat productiva, en el conjunt de la realització de l'activitat pública i de l'obra pública en general i, fins i tot, en l'àmbit de la convivència.

Per a fer-ho, si m'ho permet el senyor Vendrell i amb tota cordialitat, li agafaria una frase, de dir: «Tots tenim dret a fer una mica de soroll; fins i tot quan parlem,

doncs, emetem sons i, segons com, poden ser percebuts com a sorolls, però tots tenim dret, també, al silenci.» Jo voldria començar, potser, trencant un petit tòpic, que és que a vegades el silenci absolut és inexistent. I, per tant, una de les coses que hem de tenir present, segurament, és que, tot i que hem de combatre el soroll entès com el so indesitjable, el so inharmònic, el so molest, el so que pot arribar a provocar problemes de salut, també és veritat que hem de ser realistes i intentar plantejar que al nostre entorn, de manera a vegades natural i d'altres vegades amb l'afinitat humana, doncs, el silenci absolut és quasi inexistent.

Abans d'arribar, però, a aquesta conclusió, dir-los que la història del soroll i de la seva regulació és molt llarga i que jo, que m'he entretingut a intentar trobar-ne antecedents, n'he trobat alguns de molt divertits de l'antiga Roma respecte a les rodes dels carros i els paviments, o a l'Europa medieval respecte a la prohibició de circulació de determinats carruatges durant la nit. Ara, més enllà d'aquestes anècdotes, és ben veritat que més de la meitat dels ciutadans de la Unió Europea –i això és aplicable també a Catalunya– viuen en zones on no s'assegura el mínim confort acústic, i pot arribar-los a produir problemes seriosos de salut. I es calcula també aproximadament en cent vint els milions de persones que tenen en aquests moments dificultats d'audició per les seves condicions en el treball.

Per tant, fetes aquestes consideracions –si volen, lleugeres–, és veritat que estem davant d'un problema que afecta la salut de les persones i, per tant, un problema ambiental greu, i que a més a més –ja ho ha dit el conseller–, doncs, una part molt important de les queixes que es produeixen en aquests moments per raons de l'entorn que acaba condicionant la vida de les persones es produeix arran del soroll. L'Organització Mundial de la Salut, fa ja més de vint anys, gairebé trenta, va elaborar uns plans de salut en l'àmbit acústic i va instar, aleshores ja, els poders públics a legislar per garantir la protecció de la població dels sorolls ambientals. Per tant, no podem fer més que celebrar la present Llei, no podem fer més que congratular-nos-en, que existeixi a Catalunya una llei contra la contaminació acústica.

Pel que fa al reconeixement dels precedents, si m'ho permet el senyor conseller, tot i reconèixer que és cert que el 88-89, pel que fa a algunes infraestructures, es varen establir algunes mesures correctores que feien referència al soroll per primera vegada a Catalunya, i tot i que l'any 95 hi va haver una ordenança tipus que no tenia valor legal, excepte en aquells ajuntaments que l'acceptaven com a seva i miraven d'aplicar-la, reconeixem també –i en deixarem constància en l'acta de la sessió d'avui– l'existència, per part d'ajuntaments mitjans i grans, d'ordenances a vegades no específicament ambientals o no específicament acústiques, sinó d'ordenances de la via pública, d'ordenances de convivència, en què incorporaven ja fa molts anys algun d'aquests elements. Per tant, aquesta preocupació creixent pel tema de la salut ha estat una preocupació, doncs, que en el món municipal s'ha produït de manera molt important els últims temps.

I ja els he dit que hi estem d'acord, amb aquesta Llei, hi votarem a favor, i votarem a favor de tot, o sigui, del

contingut, de les esmenes, de les transaccionals, d'aquelles esmenes vives que les hem mantingut fins al moment actual i que les hem transaccionat. Però volem dir amb una certa claredat que aquesta Llei..., per aplicarla bé, cal reconduir sistemes de producció; cal reconduir l'activitat comercial, la d'hostaleria o la del lleure; cal replantejar i reformar en molts casos infraestructures imprescindibles, com són els trens, les autovies i els aeroports; cal replantejar-se la circulació dels vehicles en la ciutat. Reconduir les situacions actuals d'aquelles fonts que emeten soroll és molt i molt difícil i, a més, és molt i molt car. Per tant, quan dic..., no només estem fent una llei ambiental: estem fent una llei que intenta reconduir i replantejar moltes coses.

Per exemple, els posaré en un exemple molt gràfic, que és: si en data d'avui disminuïssim a la meitat el trànsit que circula per un eix important d'una gran ciutat, com poden ser Barcelona i la Gran Via, si el disminuïssim a la meitat, només aconseguiríem disminuir tres o quatre decibels el soroll que emet el trànsit rodat en aquesta via.

Per tant, per arribar als nivells òptims d'emissió de soroll, s'han de reurbanitzar amb profunditat tantes vies i tants eixos estructurants de les ciutats que el que avui estem aprovant té uns costos en el temps extraordinàriament importants. I ja sé que la Llei finalment permet un període d'adaptació a aquestes circumstàncies, però jo vull fer menció d'això perquè siguem realistes, perquè tinguem clar el que estem aprovant.

Perquè, si bé és veritat que, la Llei, l'aprovem aquí, traslladem un paquet molt important de competències i de responsabilitats al món local, no només en l'elaboració de documents tècnics —que aquests sempre són bons, i, per tant, els mapes de capacitat acústica són bons per al mateix desenvolupament i decisions municipals—, sinó que també els obliguem a canviar sistemes d'abastament per a la càrrega i descàrrega de les mercaderies, a replantejar la realització de les obres en la via pública, a replantejar la realització de la neteja viària, a la reforma dels espais públics, en alguns casos la reurbanització d'avingudes ja existents, al control del comportament dels animals, ja no només des del punt de vista sanitari, sinó també des de l'emissió de sorolls, i, per tant, els gossos i les oques i altres animals, els haurem de controlar no només des del punt de vista sanitari, sinó, a partir d'ara, des del punt de vista d'emissió dels sorolls que emeten. I, per tant, traslladem als ajuntaments tots els aspectes d'inspecció, de supervisió i de seguiment de les activitats privades i de la rectificació de les activitats públiques, i no sempre traslladem les capacitats en matèria d'atribucions d'autoritat i, molt especialment, els recursos econòmics necessaris per fer tot això.

D'aquí que nosaltres hem mantingut vives quatre esmenes que, totes elles, parlen precisament dels recursos econòmics de què cal dotar una llei que algú podria pensar que és una llei que regula temes poc importants, això dels sorolls i les vibracions, i, en canvi, jo insisteixo a dir-los: l'aplicació estricta d'aquesta Llei comporta una despesa extraordinàriament important pel que fa al conjunt de serveis que en una ciutat, que en un àmbit habitat es produeix.

I, com que el llum se'm comença a canviar de color, m'agradaria acabar fent una altra reflexió. Nosaltres, que hi donarem suport, que defensarem aquesta Llei, que l'explicarem, que intentarem que s'acompleixi en tots els seus termes, també volem dir una cosa, que és que aquesta pedagogia que s'ha de fer als ciutadans no és només perquè deixin de fer soroll, sinó perquè interpretin algun dels sorolls que es produeixen en el nostre entorn com a part indestruïble de l'activitat humana. Perquè, si no, el que es pot arribar a produir..., ho dic perquè en algunes queixes del Síndic de Greuges, per exemple..., apareixen queixes de les campanes dels campanars, eh?, o apareixen... Bé, ho poso com a exemple. És a dir, que nosaltres, en l'aplicació estricta i sense tenir presents algunes de les activitats que formen part de la mínima activitat humana..., doncs, es pot arribar a produir una aplicació excessivament rigorosa d'alguns dels continguts de la Llei que faci difícil la realització d'algunes activitats.

Per exemple, les activitats festives a les ciutats, que són activitats imprescindibles per a la ciutat, que moltes vegades, doncs, són lloc de retrobada i de trobada dels ciutadans, són elements de cohesió social, si vostès volen...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Si no s'incorporen específicament en les ordenances municipals, no es podran realitzar per l'aplicació d'aquesta Llei. Per això els vull dir: l'aplicació d'aquesta Llei és important...

El president

Senyor diputada, no sé si m'ha sentit...

La Sra. Tura i Camafreita

Estic acabant, estic acabant, senyor president.

El president

Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

...però s'ha de fer tenint en compte la dimensió econòmica de l'aplicació i tenint en compte que algunes coses de l'activitat humana s'han d'entendre com a soroll natural, i no aplicar-los a vegades amb estricta..., aquesta Llei que avui aprovarem, a més, amb entusiasme.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Senyor president, senyories, avui, per fi, assolirem una d'aquelles fites que ens ajuden a reconèixer la nostra voluntat de fer aquelles aportacions que situen el nos-

tre país en un primer nivell d'exigència pel que fa a la qualitat de vida. I això és bo. I com que és bo ho hem de subratllar, com que és bo ho hem de dir i com que és bo, també, ens n'hem de sentir legítimament orgullosos, tots, absolutament tots i cadascun dels grups d'aquesta cambra que hem tingut l'oportunitat de treballar en la redacció d'aquest text legal.

Nosaltres no ens vàrem inquietar a través de cap tipus de pregunta al Govern respecte d'aquesta qüestió, tota vegada que ja amb anterioritat, el dia 15 de novembre de l'any 2000, el nostre Grup Parlamentari i, en el seu nom, jo mateix, senyor conseller, vàrem proposar a la cambra l'aprovació d'una resolució, que finalment obtingué el suport majoritari, en el sentit de demanar-li al Govern que treballés en la redacció d'aquest Projecte de llei, que efectivament així ho va fer, que hem tingut oportunitat, entre tots plegats, de millorar en la mesura del possible i posar-lo en sintonia amb les legítimes aspiracions de tots i cadascun dels membres d'aquesta Ponència.

Nosaltres, en aquesta Llei, senyores i senyors diputats, hi vàrem presentar quaranta esmenes exactament –quaranta. I aquestes esmenes foren el fruit de contactes nombrosos, de converses múltiples amb sectors implicats en la matèria. I permetin-me la petita expansió de citar en aquest aspecte i de forma molt concreta l'advocat, el senyor Carles Jaume, l'aportació del qual respecte del que va ser l'entrellat de la nostra feina modificadora ha estat veritablement importantíssima.

Com els deia, vàrem presentar quaranta esmenes, de les quals, trenta-quatre foren acceptades, quatre transaccionades, una la vàrem retirar per raó d'un nou plantejament del text que ens donava satisfacció, i n'hi havia una que restava viva fins avui mateix, quan, felicitment, hem dut a terme una transacció amb el grup majoritari que dona suport al Govern. I aquí aprofito també l'avinentesa per agrair, no només a tots els companys de la Ponència, la reciprocitat que hi ha hagut en l'actitud receptiva pel que fa a les nostres modestes aportacions, sinó de manera molt especial a l'illustre senyor Josep Rull, que, donada la importància del nombre de diputats a qui representa, ha fet gala en tot moment d'una actitud generosa, que li vull reconèixer en aquests moments.

Aquesta esmena a què em referia era en el sentit d'implicar totes les administracions, no deixar-nos-en ni una, ni tan sols l'Administració de l'Estat, encara que nosaltres estiguem legislant de la Generalitat en avall, perquè ens semblava que aquesta reciprocitat és la que podria venir a millorar i, sobretot, a comprometre totes les administracions en un assumpte cabdal i tan sensible com és el que hem tingut oportunitat de regular.

I, si m'ho permeten, vull acabar aquesta intervenció amb l'esment d'un aspecte que va servir per no pocs somriures el dia que es va produir aquesta interpellació a què jo feia referència, senyor conseller, i és quan em vaig permetre la llicència d'advertir de la incomoditat que suposava un vailet muntat damunt d'un soroll circulant a altes hores de la matinada per qualsevol de les urbanitzacions o dels carrers i places del nostre país. Allò va fer una certa gràcia, i em vaig alegrar, no tant

per la gràcia, sinó perquè això podia venir a sacsejar –diguem-ne– la inquietud de tots plegats.

I, d'això, n'ha sortit un fruit concret i específic que és una aportació de la qual el nostre Grup Parlamentari se sent molt satisfet, a banda de totes aquelles altres esmenes que ja he dit que han estat acceptades en la seva pràctica totalitat. I són dues addicions: la tercera i la quarta. La tercera diu: «El govern de la Generalitat, mitjançant el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, ha de vetllar per tal d'evitar que els tallers de reparació de vehicles a motor realitzin operacions de manipulació o d'alteració dels tubs d'escapament amb la finalitat de produir un impacte sonor elevat.» Aquesta n'és una. I l'altra és la que diu: «El Govern de la Generalitat ha de prendre les mesures necessàries per tal d'evitar la venda en el territori de Catalunya d'aparells i d'estris no homologats de qualsevulla naturalesa que produeixin com a efecte una elevació del nivell de soroll en els vehicles a motor.» És a dir, ni manipulació, ni instal·lació d'aquests tubs d'escapament, que més que no pas tubs semblen trompetes, i que, a més, a través d'això, aconseguim un efecte benèfic col·lateral, i és que la instal·lació d'aquests artefactes no només ve a produir un més alt nivell de soroll sinó que genera més potència en aquests vehicles, raó per la qual ultrapassen les característiques a través de les quals han estat autoritzats a circular per les vies públiques.

Res més, senyores diputades, senyors diputats, això és tot. Agraïment, com deia, als companys; agraïment, també, als serveis de la cambra, als serveis de la Direcció General de la Conselleria que vostè dirigeix i al lletrat de la Comissió que ens ha assistit impecablement en el transcurs dels treballs i de les reunions d'aquesta Ponència.

Això és tot, senyor president; moltes gràcies, senyores.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, avui aprovarem aquesta Llei i ho farem amb un ampli consens, ho farem per unanimitat.

A mi m'agradaria iniciar aquesta intervenció molt en els termes similars que ha emprat el conseller de Medi Ambient, en el sentit que això no és un punt zero, això no és l'inici de tot un seguit de mesures, sinó que és una continuació respecte a una actuació intensa que s'ha dut a terme en el nostre territori nacional, ja sigui a través de l'acció de Govern, de la Direcció General de Qualitat Ambiental, o, molt concretament, per l'acció dels diversos municipis.

A mi també m'agradaria, com un gest de reconeixement i de justícia, plantejar..., recordar la Moció que va presentar, fruit d'una interpellació, el diputat senyor Ricard Fernández Deu; una interpellació i una moció

subsegüent amb la qual ja demanava que aquella voluntat expressada reiteradament pel Govern de legislar en matèria de contaminació acústica i matèria de contaminació lumínica, doncs, quedés molt més concretada, quedés molt més blindada, a través d'una resolució parlamentària.

I heus aquí que entra aquesta Llei a tràmit, i el resultat és el que és i és el que ha quedat reflectit en les diverses intervencions. És una llei innovadora, és una llei capdavantera, realista i alhora exigent, potenciadora de l'autonomia local, que habilita instruments eficaços de prevenció i de correcció, i és una llei consensuada.

És una llei innovadora, és la primera llei que s'aprova d'aquestes característiques en el conjunt de l'Estat espanyol; novament Catalunya continua estant per davant –ja ho vam fer amb la Llei de contaminació lumínica.

És una llei capdavantera en el sentit que intentem agafar models que són extraordinàriament exigents, models com el model de Suïssa o el model d'Alemanya, des del punt de vista dels valors d'exigència que planctem.

Deia abans que era una llei realista i alhora exigent; una llei realista perquè està basada en una àmplia experiència: l'experiència dels nostres municipis i també l'experiència del mateix Govern. Abans d'incorporar les xifres, les dades concretes, els valors màxims d'immissió, abans de fer-ho, s'han hagut de fer moltes anàlisis sobre el terreny, sobre la realitat, valorant quines són les incidències a cada barri, a cada carretera, a cada municipi. De fet, tot el procés d'elaboració dels cadastres, que en aquests moments en diem mapes de capacitat acústica, que es van fer ja a l'empara de les antigues ordenances, ja ens ha donat, ens ha permès, doncs, tenir sobre la taula una llei realista, una llei que és aplicable, una llei que es basa en aquesta experiència.

Deia també que és una llei potenciadora de l'autonomia local: els grans actors que hauran de gestionar aquesta Llei són els municipis i, per delegació, els consells comarcals o altres entitats supramunicipals. Però no es tracta de fer un repartiment de competències absolutament separat, sinó de poder cooperar, de poder cooperar les diverses institucions. La transacció a què hem arribat avui, des del punt de vista de finançament, dona resposta, justament, a aquesta voluntat que sigui una llei de cooperació.

Deia que habilita instruments eficaços de prevenció i de correcció –ambdós temes: prevenció i correcció– a través de tots uns instruments que posteriorment m'agradaria detallar.

I és una llei consensuada. Era una llei que quan va entrar en aquest Parlament –em refereixo concretament a una referència que ha fet el senyor Vendrell– era una llei premeditadament oberta. Hi ha lleis que, pel seu component polític, són força difícils de ser negociades pel Govern. Aquesta era una llei que volia ser una esponja, que volia ser molt sensible, molt receptiva, a les aportacions dels diversos grups parlamentaris. I aquí un reconeixement per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la resta de grups: totes les aportacions han estat extraordinàries, han sigut aportacions

constructives, la Llei té més articles ara que no pas quan va entrar. Per tant, les esmenes, bàsicament, han sigut esmenes d'addició, esmenes de millora, i no tant esmenes de supressió o fins i tot esmenes de modificació. Però havia de ser una llei necessàriament consensuada pel que deia abans, perquè incorpora diversos actors.

Comentava que els dos pilars de la Llei són la prevenció i la correcció; la prevenció d'evitar que les noves activitats, les noves infraestructures que construïm, pateixin dels mateixos dèficits que tenien les que ara hem hagut de corregir –que és aquest segon aspecte. Per tant, la Llei està farcida d'aspectes adreçats a aquestes dues línies. Utilitzant uns instruments, ja hi han fet referència: per una banda, la zonificació del territori en zones de sensibilitat acústica alta –zona d'habitatges tranquils: seixanta decibels–, zones de sensibilitat acústica moderada –perquè ens en fem una idea, una zona comercial, qualsevol carrer comercial de qualsevol poble o ciutat, on hi ha trànsit, on hi ha gent, etcètera, etcètera–, i zones de sensibilitat acústica baixa –les zones exposades a un trànsit important; amb dues franques: la franja diürna i la franja nocturna.

Un segon instrument són les ordenances –la senyora Tura hi ha fet referència–; intenten fer front a qüestions concretes: activitats de càrrega i descàrrega, treballs a la via pública, activitats pròpies de les relacions de veïnatge, electrodomèstics, instruments musicals, activitats de lleure, espectacles recreatius, els treballs de neteja –els famosos camions de les escombraries que en determinats casos, a hores poc prudentes, fan una estridència molt significativa– i la circulació dels vehicles a motor, especialment els ciclomotors –obro parèntesi: aquesta Llei és un instrument extraordinàriament vàlid per fer front a aquesta qüestió concreta que neguitejava, i així ha quedat palès durant tota la tramitació de la Llei, el senyor Fernández Deu; des del punt de vista de sancions pecuniàries, però també des del punt de vista de poder immobilitzar el vehicle; no es tracta només de sancionar molt, sinó que les mesures preventives també siguin importants–, mapes estratègics de soroll, etcètera.

M'agradaria anar acabant..., simplement subratllar dos temes que han estat els que han suscitat més debat en aquesta Ponència. Per una banda, tot allò que fa referència a allò que deia al principi: és una llei realista i aplicable. I hem intentat esforçar-nos molt a establir períodes de transitorietat en les infraestructures i en les activitats, i hem distingit aquelles infraestructures i aquelles activitats existents en el moment d'aprovar la Llei d'aquelles noves activitats, i hi hem incorporat el concepte dels valors d'atenció. Si no haguéssim incorporat aquest concepte de valors d'atenció, que és el coixí que ens permet assumir amb garanties aquesta transitorietat, què hauríem hagut de fer perquè la Llei fos una llei realista, perquè la Llei no ens aboqués a una situació d'il·legalitat sistemàtica a tots els racons de Catalunya? Hauríem hagut de rebaixar els nivells d'exigència dels valors d'immissió, hauríem hagut de fer això perquè aquesta Llei fos aplicable. Per tant, em sembla que hem arribat a una bona solució.

(Remor de veus.)

Permeti'm, senyor president, només subratllar...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, que hi ha excessiva contaminació acústica, en aquest moment. *(Pausa.)* Esperi's. *(Pausa llarga.)* Estem tractant de la Llei de contaminació acústica, senyores i senyors diputats, si ens permeten... *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president, lamento confessar-li que els ponents de la Llei no hem incorporat cap precepte, cap article concret, referit a la contaminació acústica en el marc de l'hemicicle d'aquest Parlament. Seria interessant de veure...

El president

S'haurien excedit en les seves facultats...

El Sr. Rull i Andreu

...de veure exactament quins nivells de decibels hi ha. Però la temptació, senyor president, hi era –la temptació hi era– i, en això, em sembla que em faig portaveu de la resta de grups.

Deia que, els valors d'atenció, els havíem incorporat pràcticament en tots els annexos menys un. Els valors d'atenció són aquests que ens permeten de donar una certa transitorietat, d'adaptar les activitats existents, per una banda, i les infraestructures existents. Només hi ha hagut un àmbit on ho hem exclòs, que és les immissions en l'ambient interior per activitats i veïnatge, que és la protecció en els habitatges, en els dormitoris, als llocs on hem de poder gaudir del dret a la intimitat. Ha sigut en aquest àmbit on hem matisat aquesta transitorietat.

Per tant, senyor president, tenim una bona llei.

I m'agradaria acabar amb el capítol d'agraïments; agraiments a la resta de ponents, que han tingut una predisposició excepcional; agraiment al director general de Qualitat Ambiental, el senyor Alfons López Salgueiro, a la cap de servei, Isabel Hernández, al subdirector general, Oriol Puig, que avui no ha pogut venir perquè ha sigut pare aquesta nit. I, parlant de paternitat, m'agradaria fer un reconeixement específic a la senyora Ana Morillón Merino, al senyor Carles Sumpsi i Riera, a la senyora Maite Major i Torrent, que han sigut els autèntics progenitors d'aquesta Llei. Si m'ho permeten la resta de ponents, els diputats hem estat més aviat les llevadores; hem fet aquest paper de fer néixer una llei prèviament concebuda, oberta i millorada. Al senyor Àngel Zardoya...

El president

Senyor diputat, estem amb baixa natalitat, però no en aquest sentit, precisament...

El Sr. Rull i Andreu

...i al lletrat senyor Xavier Muro... I acabo, senyor president –em fa l'efecte que aquests segons que queden són els que ha quedat interromput abans–, acabo només, simplement, amb una afirmació: avui millorem la

qualitat de vida dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya amb aquesta Llei. Com a diputats, ens n'hem de sentir orgullosos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

A veure, passem ara a la votació. Totes les esmenes han quedat subsumides per les transaccionals. Per tant, hi ha una transaccional sobre l'esmena número 30, d'Esquerra Republicana; sobre l'esmena 31, també d'Esquerra Republicana; sobre la 84, d'Iniciativa per Catalunya Verds; sobre la 94, 103, 112 i 116, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i 97, 98, 109 i 143, d'Iniciativa per Catalunya Verds, i la 111, del Grup Parlamentari Popular. Si no hi tinguessin cap inconvenient, malgrat que no estan signades totes per tots, les votaríem totes conjuntament. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, votem ara les esmenes transaccionals que he esmentat.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Passem ara a votar el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat, i la primera, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les darreres iniciatives polítiques del Govern de l'Estat (tram. 317-00440/06)

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El nostre Grup té interès a conèixer la posició del president de Catalunya davant

de les últimes iniciatives i actituds del president del Govern espanyol amb relació a temes com, per exemple, la Llei de partits, la relació del Govern espanyol amb l'episcopat basc, i també, evidentment, aquest anunci d'una situació de malestar que pot culminar amb una vaga el dia 20 i que pocs dies abans ha fet que el Govern de l'Estat anunciï la possibilitat de modificar la Llei de vaga, etcètera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé. Nosaltres actuarem com hem actuat sempre. És a dir, d'acord amb el nostre programa, d'acord amb els nostres compromisos electorals, amb una especial atenció al que és la defensa de l'autonomia, i, evidentment, traient tot el profit que es pugui de les possibilitats que ens ofereixi la situació.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Davant del tema de la Llei de partits és evident que cadascú quedarà com quedarà, no només davant de la societat i davant del dret, de la noció de dret, sinó també davant de la història. I, per desgràcia vostra, i a nivell d'estat també el Partit Socialista, han d'anar empassant-se una sèrie de gripaus a què sembla que obliga el Partit Popular: un govern en mans i dirigit per un president, el president Aznar, que no ha paït la pallissa democràtica a les urnes que va patir al País Basc, on hi va haver un rebuig majoritari a la seva política; un president del Govern que es baralla amb tothom, que té una mala relació amb tothom, amb el president basc, amb el Govern, amb els bisbes bascos... I, senyor president, sap greu que un partit com el seu hagi de justificar-se darrere unes esmenes per defensar el posicionament clar que li tocava, que és un posicionament en contra. Com és que vostès van dient que sí a tot? Com és que van deixant tantes i tantes coses pel camí?

Sap greu que vostès siguin companys de viatge de les obsessions d'un president que és un mestre en arrogància, en prepotència i en «chulería». La impressió general –ja ho veurem si estem equivocats o no– és que vostès estan atrapats, però no sabem ni on, ni per què. I allò que abans era com una pel·lícula, *Atrapats I*, *Atrapats II*, *Atrapats III*, ara és una telesèrie de cada dia. Vostès han acabat pensant molt més amb la gent que tenen al davant, és a dir, el PP, que no pas amb tanta i tanta gent que al llarg de tants anys han tingut al darrere.

Per això a Catalunya el dia 20 de juny hi haurà molta gent que, més enllà de motius sociolaborals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...tindrà motius civils per expressar el seu malestar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Nosaltres, com li he dit abans, actuem d'acord amb el nostre programa i amb els nostres compromisos, i quan hem de votar en contra del Govern ho fem –ho vam fer, per exemple, no fa ben poc, sense èxit, amb la Llei de formació professional, que haurem de recórrer– i ho hem fet: en aquests moments tenim anunciat que ens abstindrem, demà, amb la Llei de la reforma, amb el Decret llei sobre la reforma laboral.

Ara bé, ja que vostè insisteix en la Llei de partits, li vull dir el següent: el Govern central vol disposar d'un instrument que l'ajudi a combatre el terrorisme, que l'ajudi més, i té dret a demanar-ho. Hi té un dret democràtic a demanar-ho.

I nosaltres, sempre que s'ha tractat de combatre el terrorisme, hi hem donat una resposta positiva, sempre; fa més de vint-i-cinc anys. Naturalment això ha d'anar amb una condició, no pot ser un ganivet de dos talls: de la mateixa manera que a vegades hi ha un medicament poderós –que no sabem si serà eficaç, però que és poderós– contra una determinada malaltia, però, s'ha d'estar molt segur que no tindrà uns efectes secundaris greus. I aquest és el problema que a nosaltres ens va preocupar, que, a base de voler, doncs, actuar contra el terrorisme no es pogués actuar, després, contra partits democràtics, encara que els seus plantejaments estiguessin fora dels postulats, per exemple, de la Constitució: partits independentistes, autodeterministes, republicans, que volguessin un canvi radical de la situació social, un partit comunista, posem per cas, que anés contra, diguem-ne, la propietat, que ha estat reconeguda en la Constitució, totes aquestes coses.

I això ho hem aconseguit –i això ho hem aconseguit. Si això tindrà èxit o no tindrà èxit, la veritat és que no ho sabem, perquè tampoc no ho hem sabut mai, durant vint i vint-i-cinc anys. Cada vegada que gent molt diversa ens ha dit «hem de fer això, hem de fer allò, hem de fer allò, hem de fer allò en el País Basc», ningú no ho ha encertat, ningú –ningú. I, per tant, ara tampoc no en teníem aquesta absoluta seguretat.

Ara, nosaltres, donar instruments perquè, democràticament i escrupolosament –i això ja ho vetllarem també perquè sigui així, dintre de les nostres possibilitats–, siguin utilitzats contra el terrorisme, això ens fa l'efecte que està dintre perfectament, no solament d'una línia democràtica, sinó de la línia que nosaltres entenem que ha de tenir el nacionalisme, que ha de ser un nacionalisme constructiu, de construcció de país...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de respecte de les llibertats integrador, etcètera.

El president

Moltes gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'actual situació política catalana (tram. 317-00445/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, com ja s'ha dit en la pregunta anterior, d'aquí a una setmana i una mica més hi ha una convocatòria de vaga general davant d'una reforma laboral, que vostè ha dit que es posicionarà demà amb una absència.

Ahir va votar en contra de la retirada d'aquesta reforma laboral. Ahir va votar en contra de totes les propostes de diversos grups parlamentaris a les Corts Generals perquè retirés aquesta reforma i que es dialogués entre els agents socials, una reforma imposada per via autoritària amb unes mesures clarament injustes i afectant seriosament un dret constitucional. El nostre Grup Parlamentari voldria saber el perquè. 13 de juny de 2002

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Nosaltres sempre, sempre –i aquesta serà la primera excepció–, hem votat a favor de les propostes que els diversos governs d'UCD, del PSOE i del PP havien fet amb una línia de política econòmica que estigués d'acord amb el que són els plantejaments de més èxit que hi ha concretament a Europa: èxit de competitivitat i èxit de justícia, d'estat del benestar.

I aquesta vegada no ho hem pogut fer i no sabem si al final podrem votar a favor de la Llei –ens agradaria poder-ho fer– quan, finalment, es discuteixi la Llei el mes de setembre i el mes d'octubre, perquè hi ha hagut una precipitació per part del Govern, que ha interromput tota mena de discussió nostra amb ells, i que, per tant, ens han obligat a prendre aquesta posició que consisteix a no poder donar la confiança que tradicionalment amb el PSOE, amb UCD i el PP havíem donat quan es tractava de mesures d'aquest tipus.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè sap millor que ningú que ens trobem davant d'una mesura clarament autoritària: per Decret llei, que està reservat a temes d'urgència excepcionals, no es pot tocar una qüestió tan fonamental com són les prestacions socials.

Vostè sap que fins i tot s'ha dit a la policia que vagi empresa per empresa a fer control sobre el possible seguiment d'aquesta vaga. Sap que s'ha parlat de treure l'exèrcit al carrer davant d'aquesta vaga, i és música i lletra que recorda un règim que sortosament va acabar l'any 75.

Vostè sap que és injust parlar de la forma que està parlant, per part del Govern espanyol, d'aquest tema, quan només el 3% de la gent que està en les partides d'atur es nega a acceptar treballs, només el 3%; quan portem anys que hi ha superàvit, a l'Inem, sobre les partides dedicades a aquestes prestacions, i quan més del 40% de la gent que està a l'atur no cobra cobertura.

Vostè sap que hi ha un dret constitucional, l'article 41 –es pot llegir fins i tot per la solemnitat de les seves paraules–, que diu: «Especialment amb falta de feina hi haurà cobertura de prestació social.» Vostè sap que l'actual Decret elimina els sous de tramitació, que vol dir fer més barat l'acomiadament. Vostè sap que redefineix de forma vergonyant l'ocupació escaient, que obliga d'una forma vergonyant un tipus d'acceptació a gent amb feines que no corresponen a la seva qualificació o a la proximitat d'on viuen.

I vostè sap, finalment, que es va a una, diguem-ne, forma de maquillatge, anomenada reordenació de subsidi.

Davant de tot això crec que el seu Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i el seu Grup al Congrés dels Diputats hauria de ser més clar en defensa dels interessos socials de Catalunya.

El president

Gràcies, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, som absolutament clars en la defensa d'això que diu vostè i fer tot això que diu, i és el que volem negociar i és el que amb aquesta precipitació del Govern central no hem pogut negociar, i és el que no ens permet, per tant, doncs, donar una resposta positiva, si és que al final més endavant la podrem donar, però que en aquests moments, evidentment, no podem donar.

Vull dir-li una cosa: totes les reformes laborals que s'han fet aquí s'han fet per Decret llei. L'any 92, que nosaltres vam votar concretament la reforma laboral del Partit Socialista, també es va fer per Decret llei; no és una cosa excepcional, això.

Per la resta, el respecte nostre a la vaga és total, no solament per convicció democràtica i no solament també per..., en fi, perquè –ho diu la mateixa Constitució, naturalment, però no caldria ni que ho digués la Constitució– és un dret democràtic bàsic, elemental, no? I, per tant, doncs, no tenim res a dir-hi que es faci vaga. Podem estar-hi més o menys d'acord. Nosaltres fem el mateix que el PSOE, no?, que diu: «No és propi d'un partit de govern que faci incitació a la vaga» –ho diu el PSOE. Nosaltres hem dit sempre el mateix també. No hem fet mai incitació a la vaga, però comprenem que es faci, i, evidentment, n'acceptem plenament el plantejament.

Esperem que la vaga es farà bé. Té tota la raó vostè, si és que volguessin utilitzar l'exèrcit, no crec en absolut que la mobilitzin, en absolut. Crec que la vaga, doncs, es farà amb tota normalitat i amb tota calma. Espero que hi hagi els serveis mínims que hi han d'haver. Acabem de sortir d'una vaga, a Barcelona, en què tothom reclamava serveis mínims, i que aquests serveis mínims no fossin massa petits, perquè aleshores no són útils, ni que fossin massa alts perquè fan inútil la vaga. Esperem que això sigui així.

Sí que, per altra banda, jo amb el que, en fi, que crec que convindria que hi hagués hagut més diàleg, tinc una mica la impressió que aquesta és una vaga que en el fons del fons...

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00446/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat el senyor Alberto Fernández Díaz, que té la paraula. (*Veus de fons.*) Perdó, si li sembla, al final de les preguntes li donaré la paraula pel que correspongui. Moltes gràcies.

Té la paraula el senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, com valora la reforma laboral que impulsa el Govern de l'Estat? (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Ja ho he dit abans, oi? Entenc que, segur que en aquests moments hi ha algunes coses de la legislació laboral que s'han de canviar, amb un sentit..., en com funcionen, per exemple, posem per cas aquest tipus de lleis, doncs, no ho sé..., diré països com Alemanya o com Dinamarca, que aquí no funcionen exactament igual. Però, per altra banda, evidentment, no sabem si això

serà ben bé així, perquè no hem tingut l'oportunitat de negociar tota aquesta qüestió com nosaltres hauríem desitjat amb el Govern.

Per tant, admetem que hi han d'haver canvis, no sabem si els canvis que finalment prosperaran, doncs, són els que hi haurien d'haver. Evidentment, tal com ha quedat la Llei en aquest moment, nosaltres no la considerem adequada. Esperem que la puguem negociar més endavant.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Vostè la setmana passada va pronunciar una conferència a La Pedrera sota el títol «Defensa i elogi de la política». Va dir moltes coses, i moltes d'elles assenyades; però crec, sincerament, que n'hi va faltar una, i és que el millor elogi de la política és governar: governar amb intensitat, amb eficàcia, amb sentit social, d'acord amb l'interès general i sobretot amb compromís.

Crec, senyor president, que no es prestigia la política precisament quan, en qüestions cabdals per a Catalunya, el Govern de la Generalitat, i el Partit que li dona suport, manté actituds erràtiques o contradictòries quan no simplement acomplexades. Tots podem recordar com a l'any 2000, en un sol any, vostès, Convergència i Unió, van donar suport a dues lleis d'estrangeria: la del PSOE i la del Partit Popular.

Fa poques setmanes, únicament en un mes, van donar suport, alhora, a les tesis del Partit Nacionalista Basc i del Partit Popular quant a la Llei de partits. Ara sembla que toca la reforma laboral, que vostè sap perfectament que s'han mantingut converses al llarg de les últimes setmanes amb el seu Grup Parlamentari i, també, amb el Govern de la Generalitat.

Pot ser que el Govern de la Generalitat tingui por d'alguna cosa? Potser creu, vostè, senyor president, que és arrogància afrontar amb decisió les respostes i les reformes que precisa Catalunya per continuar garantint la modernització del país i garantir el progrés i el benestar dels catalans? Creu que afrontar aquestes reformes educatives, fiscals, laborals no són el millor elogi de la política que es pot fer, com li deia abans, que és governar? I al senyor president li demanaria que no estigui més pendent d'afegir-se a les estratègies del Partit Socialista que a donar resposta a les demandes i a les inquietuds de la societat catalana. Perquè la reforma laboral que impulsa el Partit Popular, precisament, el que garanteix és més oportunitats, més ocupació, més estabilitat en l'ocupació i, evidentment, el respecte als drets dels treballadors, com sempre ho ha demostrat al llarg de sis anys de Govern del Partit Popular, on evidentment hem impulsat una política veritablement progressista i a favor dels treballadors, amb més ocupació, més afiliats a la Seguretat Social que mai en aquest país. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El Sr. Fernández Díaz

I també reduint els impostos, en particular, en les rendes de...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Per tant, senyor president, crec que, també, a més de garantir el dret a la vaga, com vostè n'ha fet esment –que evidentment nosaltres ens hi afegim–, cal també el dret al treball que han de tenir tots els catalans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Disculpi, senyor president.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres no ens afegim a res. Ens afegim al nostre programa, llegeixi'l i veurà que som conseqüents amb això.

Segona, no, segur que no em vaig descuidar d'això de governar en la meua conferència perquè fa vint-i-dos anys que ho fem, i per tant, ja hi estem acostumats, no? Ara bé, jo li he de recordar una cosa sobre això de la Llei d'estrangeria que vostè recorda tant. La Llei d'estrangeria, primera, va sortir d'una manera, que va obligar després a ser rectificada per una immensa, fabulosa, incomprendible badada del Partit Popular. El Partit Popular ho ha fet pitjor que..., fatal!, tan fatal que no..., després, fins i tot, van acomiadar el diputat que ho havia portat, que era aquell diputat de Jaén que vostè en recordarà el nom millor que no pas jo. Bé, el cas és que després, si vol, un dia en tornem a parlar de la Llei d'estrangeria, però avui em sembla que no és el tema que toqui.

Nosaltres creiem que sí que s'han d'introduir coses, canvis, que alguns d'ells estan previstos en la Llei, que pot ser positiu, per exemple, aquest seguiment personalitzat de l'aturat, o bé, per exemple, doncs, un seguiment, la generalització del subsidi en els treballadors agraris, o bé, per exemple, el fet que es pagui l'atur corresponent, el subsidi corresponent a les vacances quan s'acomia una persona. Totes aquestes coses i moltes més, i algunes d'elles estan recollides a la Llei, i llavors sembla que podran ser recollides després d'una adequada negociació, per exemple que s'introdueixi o que es doni allò que se'n diu un temps de confiança, un marge de confiança perquè el treballador pugui buscar feina pel seu compte, encara que, això sí, disposant del suport tècnic de l'Inem des del primer moment.

Ara bé, el que passa és que hi ha coses que, evidentment, tal com es plantegen en aquesta Llei, nosaltres no

les podem assumir. Comencem per unes, no pas les úniques, comencem per la retallada que es fa de certes competències autonòmiques que acabaria amb allò que se n'ha dit l'espai social català.

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu capteniment amb relació al col·lectiu dels autònoms (tram. 317-00449/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo, del Grup de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president. Assistim en aquests moments a un debat ampli sobre temes d'àmbit laboral i, de fet, la sessió d'avui n'està sent un exemple. I de fet, el moll de l'os d'aquest debat laboral que està al carrer no és altre que les diferents visions i les diferents perspectives que cada un dels diferents grups parlamentaris té, o diferents grups polítics té, amb relació a com cal afrontar dos temes tan fonamentals com són la lluita contra l'atur i el foment per a la creació d'ocupació.

Bé, nosaltres avui, president, li volem plantejar un tema que al nostre entendre és molt important, molt important perquè sempre ha format part de les prioritats dels nostres plantejaments polítics, perquè és important des del punt de vista del creixement econòmic de l'ocupació i de la creació de riquesa. Em refereixo, president, als autònoms.

Tothom sap perfectament que només hi ha dues maneres de trobar feina: o algú te la dona o la crees tu mateix, i a Catalunya hi ha una forta tradició amb relació a aquesta segona opció. Són moltes les persones, les catalanes i els catalans que han fet seva aquella frase tan pròpia de «plantar-se pel seu compte» creant el seu propi lloc de treball. Doncs, bé, a Catalunya són exactament més de 500.000 persones les que han optat per aquesta via, per trobar feina, i en tot l'Estat espanyol més de dos milions i mig de persones, és a dir, un de cada cinc treballadors, aproximadament.

Li volem fer una pregunta amb una doble vessant, senyor president. Una, des de la perspectiva de les actuacions que el Govern impulsa en l'àmbit de Catalunya, en el marc de les seves competències, per ajudar els emprenedors que volen crear la seva pròpia feina, els autònoms, en definitiva. I una altra, també, relacionada amb tot allò que vostè entén que caldria impulsar en l'àmbit de l'Estat, no només amb relació a aquell Informe que fa pocs dies, concretament el dia 4 de juny, la Subcomissió Mixta que en el Congrés del Diputats elaborava un informe amb relació als emprenedors i l'autoempresa i els autònoms –per cert, iniciativa que va sortir arran d'una proposta de Convergència i Unió–, sinó també amb quina opinió li mereix el tracte que els

autònoms reben en aquesta proposta de reforma laboral i com opina que caldria tractar-ho en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, quan vostè ha pres la paraula hi ha hagut una fila de diputats que ha dit: «Aaah!, aaah!, aaah!» Sí, «aaah!». Ja s'entén, perquè vostè ha plantejat un tema que ningú se'n recorda moltes vegades en aquest Parlament (*remor de veus*), «aaah!, aaah!, aah!», que és el dels autònoms, que són més de 400.000 persones. «Aaah!», 400.000 persones, no? I que nosaltres sí que ens n'hem recordat sempre, amb molta burla. Se'n recorda allò que dèiem: «El partit dels botiguers, ha!, els petits burgesos...», fèiem tota aquesta brometa. Bé, doncs, ara resulta que, escolti, 400.000 persones que tenen dret a ser ateses i a ser considerades, i per tant, Convergència i Unió –que ho ha fet sempre– fa bé de seguir a tenir-ho en compte; ho hem fet sempre: a política comercial... La política, per exemple, comercial que s'ha fet des del Govern de la Generalitat ha tingut en compte aquesta gent. La política de les microempreses que hem fet ha tingut en compte aquesta gent, no? I sempre han rebut el nostre suport i el seguiran rebent.

Bé, ara, què volem nosaltres? Precisament una de les coses que falta, i que abans no he tingut temps de dir al senyor Fernández Díaz, una de les coses que falta en aquesta Llei és que no ha de fer cap referència als autònoms. I nosaltres sí que demanem que hi sigui aquesta referència als autònoms, no? Sí que demanem que hi hagi incentius per a la creació d'ocupació dels treballadors autònoms, mitjançant la reducció de mòduls o que hi hagi la reducció, que es permeti la reducció de l'IVA en les inversions que efectuen aquests treballadors, o bé, concretament, que també es fixi un tipus impositiu més reduït.

Bé, totes aquestes coses nosaltres les plantejem i lesensem negociar –esperem que les podrem negociar– en la línia de millora del règim laboral dels autònoms, possibilitat del dret d'atur dels autònoms, permetre l'equiparació de les prestacions dels treballadors autònoms als que cotitzen al règim general, permetre capitalitzar l'atur quan s'implantin com a autònoms i ajudar a transformar l'activitat dels autònoms en societats limitades.

Tot això, concretament, és el que nosaltres volem negociar i és això el que la precipitació que critiquem del Govern i que ha fet que en un moment en què la veritat no sé si ningú volia dialogar gaire, però, en tot cas, aquesta precipitació ha fet impossible que negociéssim i que d'aquí al mes de setembre esperem poder negociar.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si comparteix la reforma laboral impulsada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00453/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Gràcies, senyor president. Senyor president, vostès donen suport al Govern Popular, que ha impulsat una reforma laboral sense cap mena de consens. Una reforma que va, senyor president, en la direcció contrària dels acords de la cimera de Lisboa i de la cimera de Barcelona, que ens deia que no és qüestió solament de més flexibilitat sinó també de més seguretat, i que flexibilitat és igual a seguretat. I que calia posar l'accent no tant en la facilitat d'acomiadar com justament amb la preparació de la gent, de la població activa, de cara a ser competitiu, perquè, a última hora, com hem vist en el cas de Lear, no guanyarem competitivitat sobre la base de salaris baixos o de facilitat d'acomiadament, sinó que la guanyarem justament si la nostra població té la formació que ha de tenir. I senyor president, no la tenim. Només el 29% de la població activa a Catalunya té el nivell educatiu d'ESO i a Europa és el doble.

El que necessitem, doncs, és una millor relació treball, escola, municipi –com hem explicat moltes vegades–, i ja és hora que els pactes locals d'ocupació vagin endavant. I ens preguntem, senyor president, on és el marc català de relacions laborals que tantes vegades vostès han parlat? On són les polítiques desplegades pel Govern del PP, a qui vostès donen suport i que l'ha impedit? No és cert?

Senyor president, el que necessitem va en la direcció contrària del que vol imposar el PP, i a qui vostès estan ajudant a què s'imposi.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, ja li he dit, senyor Maragall, que nosaltres critiquem la precipitació amb què s'ha actuat, que ha permès, que no ha fet possible que hi hagués el diàleg que hi hagués d'haver, però esperem –li ho torno a dir– que potser més endavant, però no pas ara, perquè precisament per això no votarem a favor, no pas ara però més endavant tinguem l'oportunitat de negociar; si és que podem, si no, naturalment, haurem de persistir amb el nostre vot contrari.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Sí, Catalunya necessita que des del Govern espanyol es faci una política ben diferent: polítiques actives d'ocu-

pació, reduir tota mena de fraus i excés de burocràcia, però necessitem també fer front al refredament econòmic que s'està produint i que tindrà efectes encara més negatius en els mesos a venir, i vostè ho sap. On és la urgència de reduir les prestacions? Faci quelcom, quelcom més que expressar dubtes, defensi almenys aquest cop els interessos dels catalans.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, és que em sembla un discurs tan preparat, que està molt bé, està molt bé. (*Rialles.*) Bé, escolti'm, vull dir, està preparat per a la tele, no per al Parlament, tinc la sensació de vegades, oi?

Escoltin, escoltin, miri, això que diu vostè del consens té tota la raó, però no sempre s'aconsegueix. Nosaltres, el 88 vam donar suport a vostès i vostès no van aconseguir el consens, i vam tenir una vaga tremenda, com ho pot ser aquesta, evidentment; coses que jo, tant la vaga del 88 com aquesta, em miro amb un punt d'escepticisme, perquè de què serveix de vegades, oi? Vull dir, l'any 88 hi va haver una vaga tremenda i al cap de tres mesos el PSOE va convocar eleccions i va guanyar per majoria absoluta. Vull dir que això passa també; també pot passar –també pot passar, no?

I, bé, el que els vull dir és que el 88... I el 92 nosaltres vam tornar a votar amb vostès, perquè vostès van fer una llei molt més dura que aquesta. Vostè ha dit... (*Veus de fons.*) Sí, home, sí; repassi-la. Escolti, no, vostè no ho tenia en el seu guió, però jo me l'he estudiat tots aquests dies. Escolti una cosa, la reducció de prestacions socials forta, amb dies, amb diners, amb necessitat d'afers de tributació, etcètera, va ser que la que vostès... –i nosaltres la vam votar, nosaltres la vam votar–, la seva, de vostès, la van fer l'any 92, perquè vam entendre que calia i vostès van tenir la valentia de fer-ho i nosaltres la vam votar.

I ara no sé què votarem amb aquesta, a final, si podem negociar i podem fer que realment sigui una llei que respecti tot allò que ha de respectar, també des d'un punt de vista autonòmic, però també des del punt de vista dels interessos dels treballadors. Ja es veurà, no?

En tot cas, nosaltres estem en aquesta línia de les esmenes, com els dic, i per tant, nosaltres, el que farem és defensar les competències. Per exemple, fixar-nos molt en el tema que se'n diu dels fixos discontinus, perquè tal està plantejat és una cosa que pot posar en greu dificultat, a més, no solament molt treballadors del sector hotelier sinó les mateixes empreses; fer que s'introdueixin alguns elements del que en podríem dir la conciliació treball i família, que en aquests moments no hi són gens ni mica –gens ni mica–; evidentment, acabar d'assegurar què vol dir això *del empleo adecuado*, perquè, segons com, si no es precisa bé, això pot donar abusos per part de l'Administració; fer que hi hagi el marge de confiança que, com a mínim...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

Moltes gràcies. M'havia demanat la paraula el senyor Ribó. Jo voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que aquest és un moment parlamentari molt taxat –molt taxat–, i no haurem d'acceptar mai, per fidelitat entre tots plegats, que hi hagués algun recurs de subterfugi per fer una tercera intervenció, si no, no ens aclariríem entre nosaltres. Per tant, prego que les paraules demanades se centrin únicament i exclusivament, també per fidelitat a tots nosaltres, a qüestions de procediment. És en aquest sentit que les donaré.

Senyor Ribó, li prego que s'atengui a això.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, amb vint segons, senyor president. Flagrant contradicció.

El president

No és una qüestió de temps, eh? És una qüestió de contingut. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

1997...

El president

No, senyor Ribó, no anem bé; no anem bé, senyor Ribó.

Gràcies a vostè. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Ni que només sigui per respecte al diputat senyor Bernardo Fernández, que va anar a defensar en nom d'aquest Parlament una proposició de llei sobre els autònoms a Madrid i que ha presentat moltes iniciatives, el president no pot dir el que ha dit. (*Remor de veus i aplaudiments en una part de l'hemicicle.*)

El president

Senyor diputat, crec que s'han equivocat en la interpretació d'aquesta presidència, i els prego, de debò, que no creïn antecedents en aquest sentit perquè, per sobre la de la dialèctica, hi ha unes normes comunes a tots plegats que hem de respectar.

Moltes gràcies.

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu. (*Veus de fons.*) Abans de continuar amb aquestes preguntes, aquesta presidència fa avinent que han estat retirades les preguntes número 6, del Grup Parlamentari Popular, 20, 21 i 22, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

— Preguntes acumulades relatives al col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya (tram. 310-00273/06, 310-00274/06, 310-00275 i 310-00276)

Per tant, comencem amb la pregunta número 7, que la formula a l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social, el senyor Eduard Rius, l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el compliment dels compromisos pressupostaris per al 2001, pel que fa a les mesures de suport al col·lectiu de persones que pateixen malalties neuromusculars a Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller... Perdó, senyor president, voldria acumular les preguntes 7, 8, 9 i 10.

El president

D'acord, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor conseller, el tema que tractem avui és un dels temes que el nostre Grup ha portat a la Comissió de Política Social i a aquest Parlament en més d'una ocasió. Estem tractant d'un col·lectiu, un col·lectiu de malalties congènites, cròniques i invalidants, un col·lectiu a Catalunya que encara no coneixem exactament quantes persones, quants pacients estan afectats i que no reben el nivell d'atenció suficient que els permeti, que els assegurï la possibilitat de desenvolupar una activitat quotidiana amb nivells de qualitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I també estem, senyor conseller, parlant d'un tema que, per nosaltres, té especial, o té impatiència importància: la manca de recursos públics suficients, invertits en les poblacions amb malalties cròniques, així com l'escassetat de les mesures de promoció positiva envers aquest col·lectiu; no només envers el col·lectiu, sinó també a aquelles associacions i entitats que treballen en el foment de les seves activitats, en el foment de la seva integració. I que fan referència, senyor conseller, a dos aspectes molt importants: al tema de l'atenció sanitària integrada que han de rebre, i, en segon lloc, a l'àmbit de promoció de la persona, no només des del punt de vista social, sinó també des del punt de vista laboral o professional.

Hem reclamat, en reiterades ocasions, la necessitat del cens de malalts amb patologies neuromusculars. Que no sabem, senyor conseller, si això finalment s'ha fet o no s'ha fet; no en tenim notícies. Hem reclamat l'establiment del Programa de coordinació de diversos serveis sanitaris. Volem saber exactament, amb relació a aquest col·lectiu, com està aquest tema. Hem reclamat la millora de l'atenció educativa i psicopedagògica als nens i a les nenes amb patologies neuromusculars al sistema educatiu. No sabem com està actualment

aquest tema. Hem demanat la creació de microcentres territorialitzats d'atenció integral al pacient i un compromís amb la Resolució 484, d'aquest Parlament, en què demanaven, justament, un mapa territorialitzat i un compromís del Govern que en el període 2001-2005 desenvoluparíeu aquest mapa. No sabem com està aquest tema.

I també demanem, senyor conseller –i ho reclamem–, allò que seria tan important tenir a Catalunya: un centre potent de referència per al tractament dels malalts amb patologies neuromusculars.

De tot això, senyor conseller, espero la seva resposta.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Labandera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vagi per endavant que a Catalunya l'atenció als malalts crònics és una prioritat, i no és d'ara, i no per a un grup de malalts, sinó per a tots els malalts crònics. No hi ha cap altra comunitat autònoma com la nostra que hagi fet un programa dedicat als malalts crònics, i nosaltres el vam fer l'any 1986, que és el programa «Vida als anys».

Ara, entrant en el tema de les seves preguntes, les malalties neuromusculars, que avui ens ocupen, inclouen patologies molt diverses, la majoria d'etiologia desconeguda, que presenten sovint dificultats a l'hora de ser classificades. Val a dir, que són malalties amb una baixa prevalença, i que, malgrat la variabilitat en la seva simptomatologia no acostumen a presentar dificultats de diagnòstic. Són els metges neuròlegs els que diagnostiquen, en primera instància, aquestes malalties, i els metges, doncs, que estan ubicats –els especialistes que hi estan ubicats– en els diferents serveis de neurologia de la xarxa hospitalària d'utilització pública o de la xarxa d'atenció primària.

Malgrat això, un cop diagnosticades, aquestes malalties requereixen d'un abordatge multidisciplinari, i és el que se'ls ofereix des de la xarxa pública. Aquí estem parlant de fisioterapeutes, de pneumòlegs, de neurofisiòlegs, de cardíologs, etcètera. I, també, cal incloure-hi els genetistes per tal de dur a terme el corresponent consell genètic.

Per tal de millorar l'abordatge d'aquestes patologies, què és el que s'ha fet des del Departament de Sanitat i Seguretat Social?

Doncs, bé, constituir un consell assessor sobre malalties neuromusculars –que es va fer el 2 de juny de l'any 2000, integrat, doncs, principalment, per professionals de reconeguda experiència en el tractament d'aquestes malalties–, amb l'objectiu bàsic d'assessorar el Govern; en segon lloc, de participar en l'elaboració de les grans línies d'actuació, en matèria d'educació i formació i d'informació de cara als professionals; proposar l'elaboració d'estudis concrets, coordinar els que ja existeixen actualment, perquè n'hi ha alguns, doncs, que s'es-

tan fent; rebre, també, i analitzar les qüestions i suggeriments que es formulin amb relació a les malalties neuromusculars per part dels mateixos afectats o, també, de les associacions que els donen suport; estudiar, epidemiològicament, les malalties neuromusculars de Catalunya. Vostè, molt bé, ha dit que avui realment desconeixem la xifra exacta d'aquests malalts. I, un cop, doncs, fets aquests estudis epidemiològics, definir les necessitats assistencials, així com proposar criteris sobre mètodes diagnòstics i tècniques terapèutiques de les principals malalties neuromusculars.

El Consell ja fa temps, doncs, que ve treballant en diferents camps que formen part dels objectius que he citat. En aquest sentit, per exemple, doncs, ha treballat en la determinació de la incidència i de la prevalença, a Catalunya, d'aquest tipus de malalts, a través de l'extrapolació de les dades d'estudis internacionals. Ha realitzat una enquesta per conèixer les característiques, per exemple, dels malalts amb ventilació mecànica a domicili. També ha elaborat una enquesta per conèixer els recursos i el tipus d'atenció que es presta als malalts. I també ha elaborat tot un seguit d'informes sobre la viabilitat de determinats tractaments. A principis d'enguany, es va elaborar un informe que alertava sobre la dubtosa fiabilitat –és un informe del Consell Assessor– de la tècnica anomenada transferència de mioblast.

Paral·lelament –i crec que vostè en té coneixement–, s'ha posat en marxa un pla pilot de fisioteràpia contínua domiciliària; precisament a la regió sanitària de Costa de Ponent, per donar resposta, doncs, a la demanda sanitària generada per aquestes patologies i millorar la seva qualitat de vida, la qualitat de vida dels malalts. A nivell hospitalari s'està treballant per tal d'oferir una atenció més integrada. Nosaltres no som partidaris de la creació d'un únic centre de referència. Creiem que els actuals serveis de neurologia poden perfectament fer aquesta diagnosi amb el suport, després, d'altres especialitats. S'està treballant, també, en canvis en el model de contractació de la rehabilitació per tal de poder donar una resposta en aquest camp. I, també, dintre del que és el programa «Vida als anys», doncs, hi ha definits una sèrie de serveis, per exemple, de les unitats de respir, que és quelcom que han demanat els malalts i també les seves famílies, places d'hospitals de dia específiques. En tot això s'hi està treballant.

I també, després, hi ha altres actuacions que no són les pròpies del Departament de Sanitat, sinó que entren dintre de l'àmbit de Benestar Social, i, en aquest sentit, s'ofereix, doncs, valoració i orientació a aquests malalts per tal de poder aconseguir una prestació econòmica, si s'escau.

Dins del Programa d'atenció social a persones amb disminució, també, doncs, està previst poder atendre les necessitats d'aquestes persones. I, també, dins del que és el Departament d'Ensenyament, avui, en aquest moment, es disposa de mitjans, tant materials com personals, per tal d'atendre degudament els alumnes amb dificultats de psicomotricitats, escolaritzats integradament en centres ordinaris. En aquest moment, disposa, el Departament d'Ensenyament, de 93 vetlladors i 48 fisioterapeutes, per tal d'atendre, degudament, els alumnes amb dificultats de psicomotricitat.

I, finalment, doncs, tant el Departament de Sanitat com el Departament de Benestar Social estan donant suport econòmic a diferents entitats que treballen en aquest camp, principalment d'associacions de malalts, d'aquest tipus de malalts, per tal, doncs, d'ajudar-los, tant des del punt de vista de les necessitats sanitàries com des del punt de vista de les necessitats socials, com des del punt de vista de l'orientació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres en la Resolució que vam aprovar els diputats i les diputades de la Comissió de Política Social, la 427 d'aquesta legislatura, plantejàvem la necessitat de desplegar, durant el període 2001-2005, un model d'atenció sanitària territorialitzat, que permeti donar una resposta integral a la problemàtica.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vostè em diu que s'hi està treballant, però no em diu, senyor conseller, exactament els terminis, la fase d'aquest desplegament, i evidentment, jo, li pregunto exactament: què s'està fent en el desplegament d'aquest Pla?

La segona qüestió que li voldria dir, és: també, en la Resolució 828/VI, de 20 de juny del 2001 –és a dir, aviat farà un any, el dia de la vaga general farà un any–, vam acordar instar el Govern per analitzar, en el termini d'un any, el mecanisme per integrar una experiència pilot a fi d'atendre, íntegrament, les persones que pateixen malalties neuromusculars congènites i cròniques dins el marc del Pla d'integració de persones amb disminució física.

Vull entendre, senyor conseller, de les seves paraules, que aquesta experiència pilot no és l'experiència de la fisioteràpia a domicili; que aquesta era prèvia, era anterior, és una experiència que està funcionant, que s'ha de generalitzar, evidentment; però que, en tot cas, no és l'experiència pilot a què fem referència en la Resolució 828.

Coincidirà amb mi, senyor conseller, que els passos i les implicacions que vostè ha donat, els passos que està donant la Conselleria són realment un procés amb ralenti. Un procés amb ralenti, en què falta una autèntica, una veritable política adreçada a atendre els malalts amb patologies neuromusculars.

Vostè em diu que, quant a centres de referència no aposta, el Departament de Sanitat, per un únic centre de referència, sinó per diversos centres de referència. En tot cas, voldríem saber, senyor conseller, quan vostè parla de diversos centres de referència, quins són aquests centres? A on estan situats? O, quin termini pensen plantejar-se?

Cal un compromís, senyor conseller, plurianual, amb els col·lectius i amb les famílies en base a un programa

que contingui la possibilitat d'una oferta de llits de respir. Fa deu dies va comparèixer a la Comissió de Política Social, ASEM Catalunya, l'associació que reuneix les persones que treballen amb el col·lectiu de pares i familiars afectats per la patologia neuromuscular. A la meua pregunta de quants llits de respir, quina és l'oferta de llits de respir que hi ha a Catalunya, han dit que zero. Jo voldria, senyor conseller, saber si això és així, quines són les previsions del seu Departament en aquesta relació?

Altres necessitats de la família... Per exemple, per il·lustrar la cambra, una família que té un malalt neuromuscular a casa seva necessita una grua articulada, cadires de bany, adaptació de l'habitatge, adaptació del transport, lavabo adaptat... Tot això són necessitats que la família ha de cobrir dels seus propis ingressos.

Sap, el senyor conseller, que el termini, la mitjana per rebre la subvenció d'un ajut d'una cadira de rodes, que normalment són molt especialitzades –fins i tot, el preu és al voltant d'un milió set-cents mil pessetes–, es triga onze mesos a rebre la subvenció per part de l'Administració pública?

Jo voldria, senyor conseller, que respongués si hi ha mecanismes posats pel seu Departament, per tal d'accelerar, millorar aquest tema. I li recordo que hi ha hagut, també, una resolució de la Comissió de Política Social per tal que, en comptes de rebre la subvenció un cop l'hagi comprada, realment sigui la mateixa Administració que faci l'adquisició d'aquesta cadira.

Després, senyor conseller, també li voldria comentar el següent: preguntava a l'ASEM Catalunya amb relació als recursos que rep de l'Administració pel foment per fer les seves activitats i se'ns diu que en el pressupost de l'any passat hi ha dues subvencions: una, de l'ICASS de 3 milions de pessetes, i una del Departament de Sanitat, d'1 altre milió.

Podríem parlar, a Catalunya, que hi ha tres mil persones afectades amb aquesta patologia, sí o no, senyor conseller? I, si hi ha tres mil persones afectades d'aquesta patologia, l'entitat, no l'única, però l'entitat més destacada que fa aquest treball amb relació a aquest col·lectiu, amb 6 milions de pessetes..., coincidirà amb mi que realment és una xifra molt escassa i molt pobre, i que s'incrementa, segons han dit els seus directius, any rere any, només amb l'IPC.

Per exemple, una de les coses que s'han dit que l'any 2001 s'hi ha sumat, és la possibilitat de contractar una professional a mitja jornada, una psicòloga, per atendre l'enorme volum d'activitats, com, per exemple, grups d'autoajuda, atenció especialitzada al familiar, mediació dels conflictes de família que generen aquest tema.

Deu coincidir, senyor conseller, que, tot i que el Departament –i vostè ho manifesta– està treballant en aquest tema, trobem absolutament insuficient –trobem absolutament insuficient– la política pública que es fa en aquesta qüestió. Creiem que les prioritats del seu Departament s'han de concentrar, senyor conseller, en el fet que aquesta oferta de llits de respir, d'una manera urgent, s'hagi de donar, s'hagi de facilitar, a les famílies.

En el pressupost del 2001 vam llegir que en l'acord complementari als pressupostos que van fer el Partit Popular i Convergència i Unió hi sortia, hi apareixia, una esmena als pressupostos d'una partida específica per treballar o per donar suport a les entitats que treballen amb aquests col·lectius. No sabem amb quina quantitat econòmica es va dotar aquesta partida, què s'ha fet, quin és el balanç.

En el pressupost d'enguany hi trobem una partida de 500 milions de pessetes destinats a aquests col·lectius, però les famílies i les associacions que treballen amb aquest col·lectiu ens diuen que no veuen encara, senyor conseller, resultats d'aquesta política.

I és per això que jo li voldria assenyalar prioritats, els llits de respir n'és una; ampliar les fisioteràpies; la fisioteràpia a domicili, que vostè reconeixia, és un programa pilot que funciona molt bé, ampliem-ho a d'altres col·lectius i a d'altres territoris; establim mecanismes per atendre el risc emocional que genera aquesta situació a les famílies i al malalt; major atenció psicològica; més pisos adaptats; més formació especialitzada. Vostè parla de vetlladors, és cert, hi són, però creiem que són insuficients. Jo tinc denúncies d'escoles de Catalunya que no tenen ni logopèdia suficient ni vetlladors suficients, i quan arriba un nano o una nana amb una nova patologia i d'una..., menor, normalment, hi ha alumnes que deixen de rebre aquesta atenció, la logopèdia i l'atenció del vetllador.

Necessitem, a més a més, una política integral. Vostè respon en nom del Govern, però aquí parlem de diversos departaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...i és per això... Sí, senyor president...

El president

Se li ha acabat el temps. Li agraeixo...

El Sr. Labandera Ganachipi

...que li reclamo una política global d'atenció a aquest col·lectiu.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, és una llàstima que vostè no fos diputat l'any 1995, perquè quan el Partit Socialista governava a Madrid va fer un catàleg de prestacions i en va excloure la rehabilitació crònica, no la hi va contemplar. És una llàstima que llavors no estigués vostè allà i hauria pogut fer una intervenció amb aquestes característiques, i ara, segurament, una part, almenys una part, pel que fa a la rehabilitació,

perquè no és una rehabilitació contemplada en el catàleg de prestacions, no hi està contemplada, no estem parlant d'un suport o uns malalts en una situació aguda, són uns malalts crònics..., hauria estat una llàstima. Clar que també hauria estat una llàstima..., que no hi era, i, llavors, no haurien fet la retallada que van fer vostès l'any 95, i, segurament, ara tindríem més recursos i potser podríem estar parlant d'una altra manera.

Però bé, parlant del que vostè plantejava. Miri, nosaltres estem actuant de mans del que, d'alguna manera, no ens marca, que no és d'aquesta manera com s'ha de dir, però del que estem fent conjuntament amb el Consell Assessor, i dins del Consell Assessor, doncs, hi ha els especialistes, que són els que hi entenen, i, d'alguna manera, gràcies al seu suport i a la seva col·laboració, creiem que estem avançant en un tema complex, que molt bé, com vostè ha dit, té moltes implicacions, no únicament i exclusivament sanitàries, perquè jo crec que les necessitats sanitàries bàsiques, el que és més important, que és que a una persona se li diagnostiqui i se li doni tractament, això està cobert per la sanitat pública, i aquí hi ha uns recursos que s'hi esmercen, i això ho tenim cobert. Després hi ha altres necessitats i que, lògicament, la població, que en té tot el seu dret, doncs, cada vegada busca incrementar també la seva qualitat de vida, i sorgeixen tot un seguit de prestacions que no són estrictament sanitàries, que són socials, com els llits de respir, per exemple, però en això hi estem treballant, i, en aquest sentit, per exemple, hi ha, fins i tot, més centres, hi ha aquest nou hospital, el Jaume Nadal i Meroles, a Lleida, que és l'antic hospital militar, que té previst també uns llits de respir, però que no porten únicament i exclusivament l'etiqueta dels malalts neuromusculars, però que hi són, com hi són també a l'Hospital Residència Sant Camil, de Sant Pere de Ribes, o el que és la Residència Albada, al Consorci Sanitari Parc Taulí, o al que és el centre Sant Josep, de Manresa, és a dir, s'han posat a disposició de la xarxa més recursos, més llits, per tal de poder donar resposta en aquestes necessitats.

També en el cas dels hospitals de dia aquests malalts poden ser atesos en tots els hospitals de dia de Catalunya, és a dir, la xarxa i els seus professionals estan preparats per poder-los donar resposta, però sí que és veritat que s'han de donar unes eines de formació específica en aquests centres per tal que puguin atendre aquests malalts, i, en aquest sentit, fins i tot, doncs, hi ha acords amb la Fundació Hospital de Dia de l'Esclerosi Múltiple de Lleida, per exemple, que podrien, doncs, també donar suport en aquest tipus de malalts, la mateixa Fundació Hospital de Dia de l'Esclerosi Múltiple a Reus també està disposada a col·laborar en l'atenció a aquest tipus de malalts, a Girona també estem parlant del mateix, o a Barcelona, i també a l'hospital de dia de l'Hospital Clínic. I són actuacions que estan ja previstes dintre del que és el Pla sociosanitari fins a l'any 2005, 2000-2005. I també, dintre del que són les recomanacions del Consell Assessor, s'està treballant per millorar la coordinació entre els hospitals de referència d'aquestes patologies, hospitals, en tot cas..., en aquest cas estic parlant dels hospitals al voltant de la ciutat de Barcelona.

Vostè ha parlat d'altres departaments, però els altres departaments tenen diferents prestacions, i aquestes prestacions, doncs, són actives, i vostè ha comentat quelcom, concretament, sobre una cadira de rodes que no acabo d'entendre. Després, si vol, personalment, m'ho comenta, perquè des de ja fa mesos, doncs, no té per què, el malalt, avançar aquests diners, sinó que ja no ha de fer aquesta despesa, sinó que automàticament des de l'ortopèdia ja se'ls facilita...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...i, per tant, això és un tema que està, doncs, ja solucionat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar les obres de millorament de la carretera C-17, a Canovelles (Vallès Oriental) (tram. 310-00410/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada la senyora Maria Dolors Montserrat. L'adreça a l'honorable conseller senyor Felip Puig sobre el termini previst per iniciar les obres de millorament de la carretera C-17 a Canovelles. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, la carretera comarcal 17 és un important eix de comunicació entre Barcelona i el Vallès Oriental, cap a Osona i el Ripollès. Fruit d'això, tots sabem que la intensitat del trànsit, evidentment, hi és molt elevada.

La incorporació des de Canovelles a la C-17 s'ha revelat com un punt conflictiu d'aquesta infraestructura viària, on ja s'han produït molts accidents. En alguns, honorable conseller, i vostè ho coneix igual que jo, hi han mort, fins i tot, les persones implicades en aquest accident.

El manteniment d'aquesta situació genera, evidentment, un gran perill, ja que, per exemple, els camions o els turismes des de la comarcal C-17 volen accedir a Canovelles i han d'aturar-se al bell mig d'un revolt de l'autovia sense pràcticament, o molt poca, visibilitat.

La nova ordenació d'aquesta incorporació és una reclamació que ja ve d'antic per part dels veïns. Les obres d'adequació d'aquest punt van ser aprovades per la Generalitat fa més de sis anys, pràcticament sis anys i mig, senyor conseller, sense que encara s'hagi iniciat cap actuació.

Aquesta diputada que els parla, en nom del seu Grup Parlamentari, va presentar una proposició no de llei el

14 de febrer de l'any 2001, per tant parlem de fa setze mesos, la qual va ser aprovada per unanimitat, però, evidentment, senyor conseller, els habitants de Canovelles en aquests moments són uns 13.500, de 13.000 a 14.000 ciutadans que resideixen a Canovelles, i atès que els mateixos veïns de Canovelles han recollit prop d'onze mil signatures que reclamen l'arranjament de l'accés des de la carretera C-17 a Canovelles i que el Parlament de Catalunya va aprovar aquesta Resolució que jo li comentava, i que van lliurar aquestes signatures al seu Departament..., de la Conselleria, aquesta diputada li formula la següent pregunta: què té previst o què pensa fer? I, quin és el calendari del Govern de la Generalitat per tal d'iniciar les obres d'arranjament de l'accés des de la carretera C-17 a Canovelles al més aviat possible?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller?

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, nosaltres tenim detectat des de fa temps que aquest és un punt que cal resoldre, tot i que també li haig de concretar que, de les anàlisis i les estadístiques amb què treballa el Departament, aquest és un punt, el punt quilomètric exactament 22.5 de la C-17, que no té la categoria de tram de concentració d'accidents. Les estadístiques ens diuen que en els darrers cinc anys hi han hagut en aquest tram catorze accidents amb víctimes, hi ha hagut un mort durant aquests cinc anys, i, tot i així, doncs, tenim detectada aquesta problemàtica.

En aquests moments ja, i en les darreres setmanes, s'ha procedit per millorar la seguretat viària d'aquesta sortida i de manera encara provisional fins que es realitzi l'actuació que després li detallaré amb la instal·lació d'uns senyals que restringeixen la velocitat i que senyalitzen a quaranta-cinc metres de la intersecció i advertixen de les corresponents interseccions i sortides d'una manera més evident i més notòria.

En segon lloc, el mes de març s'han adjudicat també per a tot el tram entre Montcada i Reixac i la Garriga, i, per tant, incloent-hi el punt quilomètric pertinent, unes obres per un import de 2.200.000 euros de reparació i de reforçament del ferm d'aquest tram de carretera.

I, finalment, la solució definitiva d'aquesta intersecció de l'Hostal del Tibidabo, conegut popularment: vindran les obres de la segona fase de la ronda Nord de Granollers, que inclouen la construcció d'una rotonda a diferent nivell sobre aquest punt, que substituirà la intersecció actual a nivell i que implicarà, a més, l'enderroc d'alguna de les edificacions.

Les obres de la primera fase d'aquesta actuació ja estan adjudicades i es preveu l'inici d'aquestes obres per a aquest estiu, i les obres d'aquesta segona fase, que contemplaran aquesta cruïlla, estan en aquests moments ultimant-se els projectes tècnics, tenim ja pres-

supostat, aproximadament, un import que supera, discapulpi, els 2.000, 3.000 milions de pessetes, i que estan previstes de licitar després d'aquest estiu i, per tant, iniciar les obres a continuació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Conseller, moltíssimes gràcies per la seva resposta. Sincerament, m'ha parlat de dues qüestions, no?, una, primer, el tema de la senyalització i, després, ja, de les obres concretes.

És evident que una vida s'ho val tot, i vostè em parlava que només hi havia un mort, però la veritat és que em deia, diu: «En aquest apunt probablement no hi hagi la suficient sinistralitat per tenir-lo en la suficient consideració», però evidentment que la hi deuríem tenir, conseller, perquè si fa sis anys i mig que vostès varen aprovar fer una actuació important econòmica per tal de millorar aquest punt, això vol dir que el perill, en aquells moments, ja hi era.

El president

Senyora...

La Sra. Montserrat i Culleré

Jo li agraeixo, de totes maneres, senyor conseller, la seva resposta, i espero que ho puguin iniciar al més aviat possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Senyor conseller?

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, molt breument. Nosaltres, evidentment, que cada accident és un accident que caldria evitar i que s'hi prenen les mesures pertinents, però és obvi que hem d'actuar d'acord amb els paràmetres que per tal de ser objectius i prioritzar adequadament ens comporten les estadístiques. Hi actuarem ben aviat d'acord amb les previsions que ja li he esmentat anteriorment.

El president

Moltes gràcies.

————— **Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil (tram. 269-00006/06)**

Passem ara ja a l'ordre normal del dia, i és el quart punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte

de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil. Vol presentar algun membre del Govern aquest... No? Molt bé. Per tant, passarem ja directament al posicionament dels diversos grups. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat que la vulgui prendre. Esperarem un minutet de deferència. *(Pausa.)* Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Estem en el punt 4, senyor president, no?

El president

Perdó?

El Sr. Ribó i Massó

Estem en el punt 4, senyor president.

El president

Sí, sí.

El Sr. Ribó i Massó

Són els inconvenients de fer de diputat orquestra, que dic jo.

El president

Sí, es comprèn.

El Sr. Ribó i Massó

No, molt breument, per mostrar el nostre acord amb el Projecte de resolució en el sentit que és un pas més, si és que s'arribés a aprovar amb aquest contingut, en la normalització lingüística, però, sobretot, aquesta vegada amb el principi constitucional de respecte, foment i garantia del que la Constitució en diu literalment «les altres llengües espanyoles». Ens sembla que seria molt important que aconseguíssim que en el Registre Civil tot tipus d'inscripció pogués ser feta en aquestes diverses llengües. Per tant, mostrar el nostre acord, tal com ja feia en el moment de la seva presentació i en comissió, amb aquest Projecte.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara tindria la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que és absent. Si la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal pren la paraula i arribés el senyor Joan Ridaó amb posterioritat, li donaríem la paraula, si li sembla bé. Té la paraula, senyora Nadal. *(Veus de fons.)* Ah, ja és aquí, molt bé.

El Sr. Ridaó i Martín

Senyores i senyors diputats, el Ple d'aquesta cambra, el 31 de maig de l'any passat, i ho deuen recordar molts de vostès, a instàncies del nostre Grup Parlamentari, va adoptar una moció, la 99/VI, sobre la realitat de la imposició històrica del castellà a Catalunya i sobre el res-

pecte del conjunt dels drets lingüístics i del ple reconeixement del plurilingüisme de l'Estat espanyol. En concret, si vostès examinen aquella Moció, veuran l'apartat 2.b, que instava el Govern de la Generalitat –com així ha fet– a elaborar un projecte de resolució per tal de presentar a aquesta cambra la modificació de la Llei del Registre Civil, de l'any 1957, perquè enteníem que aquesta és una llei que constitueix un autèntic paradigma, entre d'altres, d'allò que en ocasions n'hem dit el marc legal estatal que dificulta o impedeix l'ús del català i de la resta de llengües oficials distintes del castellà en altres comunitats de l'Estat. I tot això, lògicament, amb un objectiu –es deia en aquell moment–, com és el d'avançar en el reconeixement de la realitat plurilingüe de l'Estat.

Concretament, en matèria registral, totes les previsions contingudes en la Llei de política lingüística de Catalunya, de l'any 98, de 7 de gener, i que suposaven teòricament que, en aplicació del conegut principi de doble oficialitat que estableix l'article 3, punt 2, de la Constitució, declaraven en aquesta Llei la validesa dels assentaments registrals fets en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya, entenem que, a la llum dels fets i de la realitat, són totalment inaplicables. I entenem que aquest principi de doble oficialitat i per imperatiu de la mateixa Llei catalana..., quedava molt clar que, a partir de l'entrada en vigor de la Llei de política lingüística, qualsevol persona que entrés un document al Registre Civil tenia dret que els assentaments es poguessin practicar en els llibres corresponents o bé en la llengua oficial en què està redactat el document, o bé en la llengua en què es fa la manifestació per dret d'opció de la persona que s'hi dirigeix.

La pràctica és que això no ha estat així, i el que passa en aquests moments és que l'Administració de l'Estat distribueix els models dels llibres dels registres redactats exclusivament en castellà, i també el que succeeix és que alguns jutges encarregats del Registre consideren encara vigent un article d'un decret de l'any 58 –predemocràtic, per tant–, que desenvolupa la Llei de l'any 57, que nega de forma clara i taxativa aquest precepte.

Sense anar més lluny, n'hem vist un cas, aquests dies, prou conegut de tots vostès: el jutge de Santa Coloma de Farners, no?, que va inspeccionar el Registre Civil d'Arbúcies, amb l'objectiu d'esbrinar, d'investigar si el jutge de pau continuava redactant els assentaments de naixement, defunció, matrimoni, etcètera, en castellà, i, com que el jutge de pau d'Arbúcies ho continua fent en català, com així ho ha fet durant els últims anys, doncs, ho ha fet constar en una acta d'inspecció i l'ha comminat –i així ho ha fet constar– a tornar a usar exclusivament el castellà. I fa poc molt, de fet fa poc més d'un any, el mateix jutge que ha protagonitzat aquest darrer episodi és el que va motivar, per cert, la presentació d'aquella Moció que dona lloc a la discussió i l'aprovació, esperem, d'aquesta Proposició de llei.

I els arguments del jutge aleshores, repassant les meves notes d'aquell moment, eren exactament pastats als mateixos d'ara: l'aplicació, per damunt de tot, d'un decret franquista de l'any 58, com si en aquest país, com si a l'Estat espanyol no hagués passat res. No hi ha

hagut, per tant, sembla, constitucions, ni estatuts, ni Llei de política lingüística, ni cartes europees de llengües regionals que valguin, etcètera. Fins i tot, el jutge de Santa Coloma, jo crec que ha ignorat de forma clara el principi de jerarquia normativa, perquè ha donat prevalença a un reglament preconstitucional per davant no només del que disposa la Llei de política lingüística catalana, de l'any 98, que, com he dit ha deixat pràcticament buida de contingut, sinó per davant de les regles més elementals d'interpretació de les normes; entre elles, que cal tenir en compte la realitat social del temps en què s'han d'aplicar totes les lleis, i aquest és un principi general acceptat en dret.

Per què la necessitat d'aquesta Llei? Doncs, deixant de banda actituds i mentalitats com les d'aquest jutge, la realitat és que històricament, tot i que el català és oficial a Catalunya per mandat de l'Estatut, la Llei de política lingüística de l'any 83 va establir que l'ús del català en els registres de titularitat de l'Estat es faria a través d'un acord amb l'Estat. Vint anys més tard, hem vist que aquest acord no ha existit mai. La Llei de política lingüística, de l'any 98, tot i el gest esperançador que jo recordo d'aquell notari de Granollers que el mateix dia de l'entrada en vigor de la Llei va fer el primer assentament en català, en la pràctica, com hem vist, no ha servit perquè el Ministerio proporcionari ni un sol imprès que no sigui en castellà.

Curiosament –i ja acabo, senyor president–, en aquest cas, tots aquells que s'esquincen tot sovint les vestidures i fan escarafalls davant la necessitat de garantir la presència del català, doncs, en el cinema o a la universitat, o els qui reclamen, per exemple, quotes lingüístiques per al castellà a TV3, no han dit ni piu, i ho vull recordar en aquest moment. I el Ministeri de Justícia, més a prop, pel que sembla, de les derives autènticament centralistes d'un grup de funcionaris, continua encara emparant-se, hi insisteixo, en una legislació predemocràtica.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que avui el Parlament farà un pas positiu endavant per modificar aquest ominós precepte de l'article 23 de la Llei, tal i com fa molt pocs dies es va discutir al Senat; hi ha compromís verbal del Govern del Partit Popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...en aquest sentit, però, evidentment, aquesta és una llei que té una voluntat i una vocació preventives. Per tant, si en el tràmit i en la sustentació d'aquesta iniciativa el Govern central, com sembla que ha dit, modifica la Llei, bé, però, en el cas que no ho faci així, lògicament aquest Parlament portarà a les Corts Generals la discussió i la reforma d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. La il·lustre senyora Dolors Nadal té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, debatem una proposició de llei per presentar davant del Congrés dels Diputats la modificació de la Llei de Registre Civil, una llei, realment, de l'any 57, que tracta, en definitiva, d'avançar en el reconeixement de la realitat plurilingüe i el foment, fomentar l'ús de la llengua catalana en el nostre país.

El Grup Popular considera que es tracta de modificar una normativa, evidentment, preconstitucional, que en la seva redacció no recull un dels pilars bàsics del nostre model d'Estat, com deia, el reconeixement de la diversitat, de la realitat pluricultural i plurilingüística d'Espanya. Estem parlant de modificar una llei, efectivament, preconstitucional, de l'any 57, i vull cridar l'atenció de la cambra que, pel sol fet del transcurs del termini del temps, no és un argument o no és l'únic argument que ens hauria de portar a modificar aquesta Llei. Perquè, realment, les lleis neixen amb vocació d'intemporalitat, neixen amb vocació de durada indefinida, i, per tant, des d'un punt de vista, estrictament, del que és un punt de vista tecnicojurídic, no existeix un mandat sobre quina durada temporal ha de tenir exactament una llei. I ho vull posar en relleu especialment per remarcar justament el contrari: per remarcar que del que estem parlant és d'una realitat social i d'una voluntat política de modificar uns preceptes que impedeixen l'aplicació normal, en el món registral, de la llengua catalana, i que entenem, justament, que aquest impediment que suposa la Llei de Registre Civil, de l'any 57, i el seu Reglament, de l'any 58, és aquest motiu, la voluntat social i política, el que ens mou a portar aquesta resolució davant del Congrés dels Diputats.

No vull deixar d'esmentar que molt recentment aquesta qüestió s'ha tractat –s'hi ha referit abans el senyor Ridao–: s'ha tractat a les Corts Generals, s'ha tractat en el Congrés i s'ha tractat en el Senat. En el Congrés dels Diputats, amb un posicionament unànim de totes les forces polítiques i del Govern del Partit Popular, es va impulsar un mandat per tal que el Ministeri de Justícia modificés aquesta legislació del Registre Civil, justament, per tal d'evitar que no es pugui incorporar la realitat de la llengua catalana en els assentaments registrals. Va ser aquesta una resolució que es va aprovar amb motiu del debat sobre l'estat de la nació, el propassat dia 27 de juny; en aquest sentit, s'instava el Govern central, conegudes les dificultats que podia representar aquesta modificació, a fer aquells estudis necessaris per tal d'impulsar reformes, no només legislatives, sinó també actuacions administratives, perquè s'ha referit abans també, en alguna de les intervencions, que la Direcció General dels Registres i del Notariat ha de distribuir models de llibres de registre que no estiguin redactats exclusivament en castellà i, per tant, que puguin ser objecte d'aquest text variable i no imprès per a l'assentament. Això requereix, per tant, reformes jurídiques i reformes administratives, i aquest mandat s'ha estat posant en pràctica per part del Ministeri per tal de complir aquest mandat.

Els treballs realitzats es posen de manifest en una resposta que es fa a una pregunta parlamentària que està publicada en el *Butlletí Oficial* del Congrés, de 24

d'abril de l'any 2001, en el sentit que es dóna compte de com s'estan tirant endavant aquests treballs, aquests estudis, justament per iniciar, per culminar les reformes necessàries.

En qualsevol cas, em vull referir també que en el Senat s'ha tractat aquesta qüestió, i s'ha tractat molt recentment, amb motiu de la Moció 661/206, que ha estat impulsada pel Grup de l'Entesa i que va defensar precisament l'excel·lentíssim senyor Carles Bonet, senador d'Esquerra Republicana. Compartim el plantejament que s'ha fet avui i que es va fer en el Senat, que, la proposta, la fem perquè s'ha donat una realitat a Catalunya que ha plantejat friccions en la convivència normal i tranquil·la, és a dir, conflictes que són absolutament innecessaris, com el que s'ha esmentat que es va produir entre el Jutjat de Primera Instància de Santa Coloma de Farners i el Jutjat de Pau del municipi d'Arbúcies, de la mateixa manera que vull recordar que el senador Bonet va retirar la seva Moció no només perquè fes confiança al Govern del Partit Popular –que la va fer, i li ho agraïm–, sinó també perquè tenia coneixement dels treballs que s'estan realitzant per part del Ministeri de Justícia.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, només puc expressar el vot favorable del Grup Popular a la proposta d'avui per reformar la Llei del Registre Civil i el seu Reglament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, per expressar el suport del Grup a la resolució sobre la presentació d'aquesta Proposició de llei, de reforma de la Llei de Registre Civil. I, per no ser reiteratiu amb arguments que ja han format els altres grups, per nosaltres, els motius principals per donar suport a aquesta resolució són dos.

El primer, com ja s'ha dit aquí, que del que es tracta ara és de constitucionalitzar una llei anterior a la Constitució, la Llei del Registre Civil, pel que fa a l'ús de les llengües oficials. La Llei del Registre i el seu Reglament no contemplaven, lògicament, l'existència d'altres llengües que no fossin la llengua castellana, quan l'ús oficial i públic de les altres llengües de l'Estat era restringit o directament reprimat. Amb la previsió que les inscripcions al Registre es facin, doncs, d'acord amb les lleis autonòmiques en matèria lingüística, superarem, diguem-ne, si aquesta iniciativa arriba a bon port, superarem legalment una situació que ja havia estat superada constitucionalment, que és la situació del monolingüisme d'Estat.

També hi ha un segon motiu que transcendeix la modificació circumstancial i concreta d'aquesta normal estatal, diguem-ne. El motiu, aquest segon motiu és la voluntat compartida, nostra, amb la dels altres grups,

d'anar traslladant a totes les instàncies públiques i a tots els procediments administratius una realitat pluricultural i plurilingüística que constitueix un patrimoni, diríem, que no ha de ser vist –com alguns encara el veuen– com un defecte o com un cost, sinó com una riquesa que hem de conservar i hem d'incrementar. En un Estat plurinacional com és el nostre, no hi ha cap mena de raó que hagi d'impedir la presència pública dels senyals que identifiquen cada comunitat nacional.

És per aquests dos motius, doncs, que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi dóna suport en aquesta fase parlamentària a una iniciativa legislativa a què el nostre Grup, juntament amb els altres grups, ha contribuït també amb alguna esmena, i que ha comptat amb el suport unànim de la Comissió.

Moltes gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Camps, té... Sí, sí, té la paraula, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Jo..., el nostre Grup Parlamentari, evidentment, donarà suport en aquesta proposta de resolució per presentar al Congrés de Diputats per tal de reformar l'article 23 de la Llei del Registre Civil i, si cal, el seu Reglament. I si cal, el que calgui, senyor president. Jo no crec en absolut..., jo sincerament crec que, a través de la normativa existent, concretament amb la mateixa Llei de normalització lingüística a la mà, estem capacitats per inscriure en el Registre Civil els assentaments en català. I, per tant, només la *cicatería*... –no em surt el nom en català–, o la tossudeses... (*algú diu: «La gasiveria.»*), la gasiveria –moltes gràcies– d'un jutge de l'època imperial pot fer que el pobre jutge de pau d'Arbúcies no pugui inscriure en la llengua pròpia de Catalunya els daixò.

El que, senyor president, és una vergonya: que després de *vingt* anys encara avui dia hàgim de presentar una proposta legislativa –després de *vingt* anys– per poder inscriure en català en el Registre Civil. Vol dir, senyor president, que hem avançat molt, evidentment –i l'autogovern ha avançat molt–, però que després de *vingt* anys hàgim de fer una proposta legislativa per quelcom tan senzill com inscriure en el Registre Civil una anotació en català, a mi –a mi, almenys–, com a nacionalista, em fa caure la cara de vergonya.

Per tant, bona sigui la bona intenció del Partit Popular de modificar la legislació, bones siguin totes les propostes de llei, perquè ja és hora que almenys el català tingui entrada en el Registre Civil.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Esperarem uns moments per fer la votació corresponent.

(*Pausa llarga.*)

Passem, doncs, a votar el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

———— **Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya** (presa en consideració) (tram. 202-00146/06)

El cinquè punt és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada, senyora Dolors Nadal.

(*Veus de fons.*) Senzillament, voldria advertir, a efectes d'acta, que, per a la votació anterior, era necessària la majoria absoluta, que s'ha assolit.

(*Pausa.*)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la defensa de la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, presentada pel Grup Popular, recordant les paraules del conseller Mas recollides en el *Diari de Sessions* número 36, de 29 de desembre de l'any 2000. El conseller Mas les deu recordar perquè veig que abandona l'hemicicle. (*Pausa.*) No, no les recorda.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Em deia el conseller literalment: «Vostè m'ha fet una demanda molt concreta, que és la de presentar un projecte de llei, en els propers mesos, sobre estabilitat pressupostària. Jo li he de dir, en aquest sentit, que nosaltres, doncs, acceptem aquesta proposta.» Tant la van acceptar, senyor conseller, que la proposta es va incorporar a la Llei de pressupostos de l'any 2001 i de l'any 2002. El Govern, per tant, ha adquirit no només un compromís polític, sinó que ha adquirit, a més a més, un compromís amb el Parlament de Catalunya, i té un mandat legal. I el Govern ha de complir les lleis d'aquest Parlament. Si més no, és convenient que el Govern compleixi les lleis que aprova aquest Parlament.

És justament davant d'aquests incompliments –incompliment polític, incompliment amb el Parlament de Catalunya, incompliment de legislació aprovada per aquest Parlament– que el Grup Popular planteja avui la presa en consideració d'una proposició de llei per tal que Catalunya pugui comptar amb una llei d'estabilitat pressupostària.

Els objectius que perseguim són, en primer lloc, que el Parlament de Catalunya utilitzi el nostre autogovern. Perquè podem fer-ho; podem utilitzar la capacitat legislativa i política que tenim reconeguda i que ens permet comptar amb una llei d'estabilitat pressupostària catalana, pròpia, elaborada per Catalunya i des d'aquest

Parlament. Podem fer-ho perquè la Llei 18/2001, d'estabilitat pressupostària, aprovada per les Corts Generals, manté les potestats organitzatives i procedimentals de les comunitats autònomes d'acord amb el principi d'autonomia financera, consagrat a l'article 156 de la Constitució. I, per tant, Catalunya pot aprovar normativa pròpia per decidir com, de quina manera, volem regular, des d'aquest Parlament, des de Catalunya, l'assumpció de l'objectiu d'estabilitat.

La segona gran fita que perseguim, el segon objectiu que pretén assolir la proposta del Grup Popular, és de garantir el nostre creixement econòmic en el marc de la Unió, de què formem part, per cert, com a socis fundadors, gràcies justament a la política d'estabilitat, de rigor i de control de la despesa impulsada pel Govern del Partit Popular.

Del que es tracta és d'adequar tot el cycle pressupostari a Catalunya, tant pel que fa a l'elaboració, l'aprovació i l'execució dels pressupostos, com pel que fa també als seus procediments, al principi d'estabilitat, i això, naturalment, en totes les administracions públiques catalanes.

I la pregunta és: volem una llei d'estabilitat pressupostària catalana; la volem per aconseguir què? Doncs per continuar l'etapa de creixement que hem iniciat des de 1996, per seguir avançant cap a la plena ocupació; per contribuir al control de la inflació, que, com vostès saben, és l'impost més injust que han de pagar els ciutadans; per reduir el deute; per assegurar la millora de les prestacions socials; per enfortir la credibilitat, el crèdit de Catalunya davant dels ciutadans, i cap enfora també; per reforçar el crèdit de Catalunya també davant dels inversors; per deixar més espai a la iniciativa social, més possibilitats de finançament, d'estalvi i d'inversió a les propostes empresarials, als joves emprenedors, en definitiva, a la vitalitat del nostre país; per continuar amb el procés d'intensa internacionalització i modernització de la nostra economia, i també per millorar la selecció, el finançament, la continuïtat i el rendiment de les polítiques públiques, tant pel que fa a la inversió com a la despesa social.

I amb un objectiu: que ens permetin seguir avançant cap a la convergència real amb els països capdavanters del nostre entorn, per tal de poder augmentar el nivell de vida i benestar dels ciutadans de Catalunya. I –perquè no?– també per fer una cosa que el Govern del Partit Popular ha fet ja dues vegades consecutives, per fer una cosa que gestionant bé es pot fer també des de Catalunya: per reduir impostos. No cal recordar que, amb el nou model de finançament, des de Catalunya podem reduir impostos, com ha fet el Govern del Partit Popular.

No puc deixar d'esmentar, senyores i senyors diputats, que, en els reiterats debats que s'han produït al voltant de l'estabilitat pressupostària, se'ns ha dit en algunes ocasions que nosaltres confonem l'estri amb l'objectiu; que nosaltres confonem el que és estrictament un mitjà amb el que hauria de ser la finalitat de l'estabilitat pressupostària. Doncs, mirin, no: tenim molt clar que l'estabilitat pressupostària només és un mitjà, de la mateixa manera que tenim molt clar –senzillament per-

què s'ha demostrat— que no n'hi ha d'altra, de manera de assolir un creixement econòmic sostenible, sa i de qualitat, que no vol dir més que un creixement econòmic generador d'ocupació i de benestar.

I és aquesta ambició política —és aquesta ambició política—, aquest compromís amb els ciutadans de Catalunya, amb la societat catalana, el que el Grup Popular reclama amb aquesta Proposició de llei al Govern de la Generalitat. Ho hem reclamant en diverses ocasions i, com que no compleix, ho reclamem al Parlament de Catalunya.

El Govern de Catalunya pot demostrar avui que té voluntat d'aprofundir en el nostre autogovern, fent una cosa molt senzilla: no fent política d'eslògan; fent una cosa molt senzilla per aprofundir el nostre autogovern: exercir-lo. Avui podem aprofundir el nostre autogovern exercint-lo. El Govern de Catalunya pot demostrar, avui, que té la voluntat de tirar endavant les reformes estructurals que permetin —també des de Catalunya, perquè podem fer-ho— donar resposta a la conjuntura econòmica en un entorn internacional canviant. El Govern de Catalunya pot demostrar, avui, que creu de debò que la veritable iniciativa de Catalunya està en el dinamisme de la nostra societat, que aposta de veritat per l'increment de la nostra capacitat emprenedora i que ofereix més possibilitats i més expectatives als ciutadans i a les empreses per invertir, generar riquesa, ocupació i benestar.

Generar riquesa, ocupació i benestar només en té una, de recepta; només s'aconsegueix amb l'austeritat, el rigor, la transparència i l'eficiència en l'assignació i la utilització dels recursos públics; disciplinant les modificacions pressupostàries, els crèdits extraordinaris, els suplementes de crèdits, les ampliacions i incorporacions de crèdit, en definitiva, disciplinant la política pressupostària, fent excepcionals les situacions pressupostàries de dèficit. Per tant, s'haurà d'aplicar polítiques que permetin..., en casos excepcionals en què es requereixi acudir al dèficit, s'haurà de preveure un pla de sanejament per a la seva correcció, tot establint —això sí— les responsabilitats en cas d'incompliment.

Senyores i senyors diputats, amb els objectius esmentats, la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya que presenta avui el Grup Popular defineix el que entenem que ha de ser la política pressupostària del sector públic català. Per tant, amb el text que avui sotmetem a debat, el que fem és definir l'obligació que els pressupostos s'elaborin i executin en una situació d'equilibri, és a dir, en una situació d'equilibri o de superàvit, en un escenari de previsió plurianual amb compromís de despesa.

Hem de reconèixer que ja els pressupostos de l'exercici 2001 i també el 2002 es van presentar amb dèficit zero. I cal reconèixer que es van presentar, fins i tot, amb un lleugeríssim superàvit. De la mateixa manera que cal reconèixer que va ser a partir del moment en què el Partit Popular de Catalunya va ser decisiu en l'aprovació dels pressupostos que es va anar reduint el dèficit i que hem pogut arribar al dèficit zero.

La Llei defineix també tot el sector públic de Catalunya, i, per tant, aquesta política d'estabilitat, i, per tant,

el que fa és definir el sector públic, que haurà d'establir en les seves normes reguladores els procediments i instruments necessaris per adequar-se al compliment de l'estabilitat pressupostària.

Com deia, en aquest àmbit d'aplicació, en el contingut de la Llei s'inclou que per sector públic català s'entén els departaments, entitats autònomes, empreses públiques i vinculades dependents de l'Administració de la Generalitat; els ens locals en tots els seus nivells administratius, entitats autònomes, empreses públiques i vinculades dependents dels ens locals, i els ens de dret públic dependents de la Generalitat o dels ens locals. És a dir que totes aquelles personificacions a través de les quals l'Administració catalana —també la local— desenvolupa funcions pròpies queden subjectes al principi d'equilibri, queden subjectes al compliment de les obligacions de transparència i de comportament eficient. I repeteixo: això no vol dir que en unes situacions de necessitat no es pugui acudir també, de forma extraordinària, a generar una situació de desequilibri; però serà el Parlament de Catalunya qui haurà de corregir aquesta situació aprovant un pla econòmic i financer de sanejament a mitjà termini per tal, justament, de corregir aquesta situació.

En el contingut de la Proposició de llei que avui sotmetem a votació, s'inclou també el deure d'informació entre el Departament d'Economia i Finances, els ens locals i el Ministeri d'Hisenda, perquè és imprescindible, per poder mesurar de forma conjunta i coordinada el grau de realització justament de l'objectiu d'estabilitat.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que estem en un estat fortament descentralitzat. Estem en un dels estats més descentralitzats del nostre entorn, i a ningú no se li escapa que és impossible voler assolir un objectiu d'estabilitat per part d'una sola de les administracions. Per tant, han de ser totes, totes les administracions territorials, les que compleixin aquest principi d'estabilitat pressupostària.

Per tant, aquesta Proposició de llei del Grup Popular, el que pretén és el compliment del principi de responsabilitat dels ens que integren el sector públic de Catalunya, i que hi hagi, en el cas d'incompliment, les correccions necessàries per part d'aquest Parlament.

Senyores i senyors diputats, fem aquesta proposta justament perquè ha estat la política de control i d'austeritat de la despesa del Govern del Partit Popular la que ha generat l'estalvi, la que ha incrementat el finançament disponible de la nostra economia, ha facilitat el control de la inflació i la reducció dels tipus d'interès en benefici de tota la societat, ha permès impulsar la rebaixa dels diferents tipus impositius, com he dit, la qual cosa ha suposat incrementar la renda de les famílies i la capacitat de finançament, d'inversió i de creació d'ocupació de les empreses. I, sobretot, ha estat aquesta política del Partit Popular, la que ha estat capaç de generar les expectatives, la credibilitat i la confiança per promoure l'estalvi, la inversió i l'assumpció de nous riscos.

Presentem, per tant, aquesta Proposició de llei, amb objectius econòmics i pressupostaris clars. No confo-

nem l'estri, el mitjà, amb la finalitat, amb l'objectiu, perquè considerem que la política econòmica del Govern de la Generalitat ha d'avançar en el compromís de l'estabilitat. Considerem, també, que el Govern de la Generalitat ha d'avançar en un model de gestió en què la societat pugui confiar més en el nostre autogovern, perquè gestiona amb seriositat, amb rigor, amb eficàcia, de tal manera que els ciutadans sentin les institucions pròpies, i en aquest sentit, compleixin, també, millor les seves obligacions.

Es pot discutir, senyores i senyors diputats, sobre el contingut que, de forma molt succinta, he repassat en aquesta intervenció, que hauria de tenir la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària, però estic convençuda que cap grup parlamentari d'aquesta cambra no voldrà, no podrà renunciar a l'exercici competencial que ens atorga l'Estatut.

La Proposició de llei del Grup Popular que presentem avui, d'estabilitat pressupostària, és un instrument normatiu per garantir la sostenibilitat futura després d'haver assolit dèficit zero, com deia ja en els pressupostos del 2001-2002, però, com deia, és quelcom més. Suposa l'exercici del nostre autogovern, i suposa generar confiança en les institucions i en la nostra economia.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. Per posicionar-se, ara els grups tenen la paraula. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular ens porta una proposta que nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds, no compartim de manera radical des de la coherència de la nostra negativa tradicional, de sempre, a aquestes coses.

Nosaltres tenim aquesta hipòtesi: el Partit Popular és conscient del rebuig que inspira la Ley de estabilidad presupuestaria en aquesta cambra –fora també–, i així, doncs, es veu necessitat de fer un cert driblatge. Com que aquest Parlament s'ha mostrat contrari, com que una part considerable de l'opinió pública ha dit *que no*, doncs, fem una proposta molt important –és cert– que aniria adreçada a la Llei d'estabilitat pressupostària per i de Catalunya.

Senyories, a les forces polítiques de dretes, conservadores, es donen molt sovint arguments curiosos. Dos exemples recents: el primer, diuen que vivim una situació econòmica fantàstica, i és veritat que s'ha avançat molt, s'ha millorat molt. A continuació, la conclusió és plantejar unes mesures laborals restrictives i agressores que no guarden relació amb la premissa major. El segon és: s'ha avançat molt en el finançament de les administracions públiques, i és veritat, en part. I també de la gestió de les finances públiques, i és veritat, en part. A continuació, el plantejament és una proposta de Llei

d'estabilitat, a Espanya, però com que aquesta s'ha censurat aquí, a casa nostra, molt severament, la història es trasllada, diguem, cap a baix, que tampoc guarda molta relació, que diguem, en relació amb la premissa major.

Això té un nom, que és l'anacolut, on la conclusió no guarda relació amb la premissa major. El meu pare era el rei de l'anacolut, perquè deia: «Era de noche y sin embargo llovía.» Bé, i quina relació hi ha entre que «Es de noche» y «sin embargo llovía»?

El meu Grup ha reclamat sempre la necessitat que les administracions públiques –i també les empreses públiques– gestionin les finances de manera rigorosa, de forma transparent, i amb tota una sèrie de controls democràtics. Per això, en les successives lleis d'acompanyament als nostres pressupostos financers, any rere any, hem plantejat tota una sèrie de propostes del que hem anomenat «control itinerant», control en temps real, avui possible per la versatilitat i l'eficiència de les noves tecnologies de la informació. El resultat ha estat sempre que els grups de la majoria, Convergència i Unió i el Partit Popular, hi han votat contra, no donant mai les raons de la seva postura.

Nosaltres, com dic i com queda demostrat, hem defensat sempre –i ho tornem a dir ara mateix– l'eficiència financera, la gestió transparent, els controls en totes les administracions públiques i a les empreses públiques, també, per dues raons: en defensa del que és públic i perquè, en cas contrari, la ciutadania, i molt especialment els sectors més febles, acabarien perdent. I hem defensat sempre l'eficiència financera amb una distinta jerarquia de la despesa. O sigui, per dir-ho aviat: polítiques de *welfare state*, de les oportunitats i no clientelar, amb especial referència al sector social menys tutelat. Que és una política diversa de la que s'està fent tant al Govern espanyol com aquí, a casa nostra, que retalla drets, instruments, etcètera, etcètera.

Una de les referències –importants, també– d'aquest Projecte de llei és la qüestió municipal. S'han d'estrènyer encara més el cinturó dels nostres ajuntaments? Han de continuar donant proteccions a demandes més àmplies i continuades que corresponen, per cert, a d'altres administracions? Han de continuar d'aquesta manera i sense més recursos?

Per altra part, el Grup Popular ens invita a considerar aquesta Llei abans del debat parlamentari de la Llei d'hisendes locals.

En definitiva, per aquestes raons, nosaltres pensem que no la podem acceptar, que no la pot acceptar el Parlament de Catalunya. I qui hagi promès certes històries, doncs, que «apetxugui» amb la seva responsabilitat.

Aquesta és la nostra postura en relació al Projecte del Partit Popular. Nosaltres, òbviament, votarem que no. Perquè també tenim mecanismes per afrontar la situació. D'un cantó, hi ha tota la part dispositiva, que ens ve de la Unió Europea, i l'altra part comptem també amb mecanismes nostres propis, de la Generalitat de Catalunya, que utilitzats poc o molt hi són. De manera que el Govern català no necessita, nosaltres no necessitem aquesta Llei que proposa el Grup Popular per

tenir una postura, una política austera i eficient, sempre al servei de les persones.

En definitiva, Convergència i Unió, en tenir un comportament coherent i entendre que també és autogovern fer efectius els instruments propis per afrontar la gestió financera de la Generalitat.

I és en aquest sentit on voldria parlar a ses senyories del que els mestres de la lògica parlen i diuen del sillogisme cornut. El sillogisme cornut és el dilema que ens porta on no desitgem anar. Sigui quin sigui el raonament que decidim escollir. Vull dir que si algú elegix el camí de l'adaptació d'aquesta Llei, entra en un procés de subalternitat, i, si marxa per la via del «pasteleig», corre el perill de quedar atrapat de totes totes. En tot cas, l'aforisme popular aquí sí que vindria bé, que no té res que veure amb el sillogisme cornut, que és, ara sí: «cornut i pagar el beure», que no té res que veure amb l'anterior.

Per altra part, fóra realment estrany que aquí exhibís-sim, senyories, un «papanatisme», un cert «papanatisme» europeu. Normal, vull dir, en determinada gent, que no és el cas, òbviament, del Partit Popular. Quan la França de Chirac –govern de dretes, de la dreta democràtica de tota la vida, de la dreta– manifesta que posa àmpliament en dubte el Pacte d'estabilitat europeu, nosaltres hem de veure què passa. I no consta, fins a aquest moment, que Chirac sigui massa amic de la gent que, des d'aquesta vessant de la cambra, des d'aquestes bancades, doncs, estem parlant i criticant aquest Projecte de llei que, en definitiva, no vindria a resoldre res i sí a empitjorar més les coses.

A més a més, senyories, si una de les claus del món contemporani és la flexibilitat –que jo l'entenc en el sentit de flexibilitat positiva, negociada, etcètera–, doncs bé, si una de les claus del món contemporani és la flexibilitat, per què encotillar de manera rígida les coses en una llei d'estabilitat pressupostària? Per què no utilitzar a fons els mecanismes que tenim *ad hoc*? Per què aquest abús «legiferendari» en coses que ja estan reglades? Si una cosa no funciona, la culpa no és de mi que no utilitzo el que tinc a mà, sinó d'un altre –no se sap qui– la solució és noves lleis.

Més encara: un deute raonable –un deute raonable, dic– pot ser productiu, pot tenir efectes multiplicadors en la dinàmica econòmica, generar majors ingressos fiscals que permetin, en un cert temps, la seva amortització i pagament d'interessos. Vostès saben que això s'aplica, per cert, als estocs de capital públic o humà –què diria jo?–, en infraestructures, en R+D, en el sistema escolar, etcètera. I encara més, el dèficit no sempre es genera per un excés de despesa.

Molt sovint una política conservadora o irracional de reducció del fiscal implica el dèficit i/o la reducció de la despesa, generalment en inversió i en redistribució de la renda.

I no faig, senyories, un elogi del dèficit. Em limito, naturalment, a descriure coses ja sabudes. I és més, tampoc es tracta de teoritzar les excel·lències del dèficit. El dèficit no és un fetitxe. Pot ser un mecanisme corrector de deficiències o quelcom conservador. El

dèficit pot ser tan bo o tan dolent com la quimioteràpia, que és una vella amiga meva –i sé de què va l'assump-te.

En definitiva, no vull finalitzar la meva intervenció sense una reflexió que considero d'interès: una llei d'estabilitat pressupostària s'aplicaria de la mateixa manera en temps de recessió econòmica que en moments d'expansió? La resposta és sens dubte, perquè les lleis no hi entenen, de conjuntures. Aleshores, la resposta és positiva, raó de més per afegir més motivacions contràries a una llei socialment innecessària i políticament subalterna de plantejaments que s'orienten a reconduir, encara que no sigui aquesta la intenció amb què es planteja, però dic, objectivament, a reconduir l'estat del benestar a un territori completament divers de l'actual. O sigui, traslladar els recursos de la gent que sempre ha estat tutelada per l'estat del benestar cap al que podríem anomenar, eufemísticament, el *welfare business*.

Gràcies, senyories.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha tres raons per les quals Esquerra Republicana no donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei sobre l'estabilitat pressupostària a Catalunya: una és una raó de forma, una altra és una raó de fons i una altra és una raó de tarannà.

Raons de forma. Nosaltres no podem donar suport a una proposició de llei que, de fet, en l'exposició de motius, el que està fent és dir que desplegarà determinats articles d'una llei estatal contra la qual s'ha recorregut, ha estat portada per aquest Parlament al Consultiu per tal de valorar la seva inconstitucionalitat, i que hi va trobar, precisament aquest Consell, hi va trobar indicis més que suficients d'inconstitucionalitat, i a hores d'ara està, precisament, davant del Tribunal Constitucional pendent que es dictami si ho és o no ho és. Desplegar, doncs, en el Parlament de Catalunya una llei que està sota sospita d'inconstitucionalitat ens sembla, si més no, una gosadia temerària, el Parlament no pot aprovar una llei que ell mateix ha considerat que pot ser inconstitucional.

Hi ha alguns detallets de forma, interns en el contingut. Jo no hi entraré en detall, però, perquè es vegi que, fins i tot, hi ha unes certes incoherències, quan l'article 9.4 diu que: «La Generalitat ha de trametre un pla econòmic i financer al Consell de Política Fiscal i Financera perquè l'avalui», que es diu que si el Consell considera que la situació d'equilibri no és justificada, aquest ha de requerir a la Generalitat que presenti un nou pla. Crec que des d'aquí, difícilment..., ja ens agradaria tenir potestats per dir al Consell Fiscal què ha de fer, però em sembla que, per desgràcia, no les tenim, com també passa el mateix en l'article 12 i 13, quan diu que la Generalitat i els ens locals seran responsables de l'incompliment de la llei per les obligacions de l'Estat da-

vant de la Unió Europea i que se li garanteix dret a audiència. Dret a audiència davant de qui? Davant de la Unió Europea? Davant de l'Estat? És una facultat que tenim? Ens agradaria tenir-la, però dubto que la tinguem. Per tant, també, raons, si voleu, de forma menuda, que marquen algunes incoherències a dintre del contingut de la Llei.

Però és evident que el segon argument, per mi, és de molt pes, és el de fons, perquè el fons de la qüestió és la iniciativa que el Govern del PP a Madrid va tenir amb relació a la Llei d'estabilitat pressupostària, i aquesta iniciativa, que pretenia una reducció dràstica del dèficit i de l'endeutament de les administracions, en el cas de totes les administracions, les locals, que moltes vegades han hagut d'assumir el pes fort del tracte i dels serveis al ciutadà, fins i tot agafant responsabilitats honoràries que no li eren pròpies, que són les administracions que, de fet, a la pràctica, estan invertint més, en percentatge..., se'ls està posant una soga al coll per tal que no puguin continuar fent la seva tasca, que ha salvat, en bona part, l'estat del benestar aquests vint anys de democràcia, en bona part, i, per altra banda, posar un dogal a l'autonomia, a la Generalitat, concretament en el marc d'un dèficit fiscal crònic, on molts cops el dèficit o l'endeutament, no sempre, però s'ha hagut de justificar per inversions que eren necessàries i que degut al mal model de finançament era impossible de fer amb els recursos habituals. Entenem que aquí estem en el tema de fons, del qual, la Llei que se'ns presenta avui, la Proposició de llei que se'ns presenta avui, és una derivada de la iniciativa a Madrid.

El sistema de finançament de Catalunya, m'ho han sentit dir diverses vegades, condemna la Generalitat a una clara insuficiència per al desenvolupament de les seves competències. El dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat és, i també juntament amb la inversió de l'Estat reiteradament negativa, un fet insostenible, però que, de fet, condiciona els mateixos pressupostos de la Generalitat, molts cops forçant-los al dèficit i a l'endeutament. Nosaltres no estem pel dèficit, però és evident que quan a una administració li posen una soga al coll ha d'intentar respirar com pot, i aquest és el nostre cas. Mentre no es canviï el problema de fons del dèficit fiscal, que no s'ha resolt, ni molt menys, s'ha fet un petit retoc en el nou sistema de finançament, un dèficit fiscal que continua avaluant-se en 1,3 bilions anuals, 250.000 pessetes per habitant / any a Catalunya, mentre això no se solucioni d'una forma raonable, el que no es pot pretendre, a sobre, és posar la Generalitat contra la paret, contra les cordes, perquè no tingui cap marge de maniobra per actuar sobre les seves competències, mentre administracions amb la mateixa competència que nosaltres estan tenint pressupostos, en alguns departaments, que dupliquen o tripliquen els que té la Generalitat: Agricultura o Indústria, pensant en Navarra i Euskadi. Per tant, de què estem parlant aquí? D'acabar de posar la soga al coll a l'autonomia de Catalunya? Estem parlant d'això? Per tant, tema de fons important.

Però, és clar, juntament amb aquest tema, una cosa que fa una mica de riure: en definitiva, l'exigència per part de l'Estat, que aquí en tenim avui –repeteix– una derivada, sobre el control de dèficit públic, quan l'Estat

segueix sent, i de molt, l'Administració més endeutada. El total de l'endeutament públic fins a finals de 2000 és més del 80% del total, mentre que a les comunitats autònomes representava un 12% i a les corporacions locals un 5%. De què estem parlant, doncs? De la xocolata del lloro? Mentre, la part grossa, el responsable, es renta les mans del problema del dèficit i de l'endeutament. Estem parlant d'això: pressionar els menors i deixar lliures els grans, els qui tenen la força de veritat. Per tant, problemes de fons.

I, finalment, un problema de tarannà. Escolti, vostès han aprovat, ja m'he perdut, no sé si són sis, set, pressupostos del Govern de Convergència i Unió. Els senyors del PP han tingut a les mans el control de la possible desviació deficitària o del deute, perquè han aprovat –repeteix– em sembla que són ja set pressupostos i estan negociant el vuitè. No cal una llei, controlin vostès els pressupostos que pacten amb Convergència, és la millor manera del dia a dia, any a any, veure si hi ha desviacions o no hi ha desviacions. Aquí ho estem resolent, com tot, des de fa temps, en aquest país, i a l'altre, el veí, a base de lleis, lleis que després no es compleixen i és un caos, però això sí, cada setmana una llei nova, i resulta que, després, al dia a dia, que és al control pressupostari, quan pacten els pressupostos, no fan els deures per controlar si hi ha desviaments o dèficit i si això empitjora el deute. Primera cosa.

Però, escolti, s'exigeix a la Generalitat accions que, de fet, ho he dit una mica abans, no apliquen les institucions en què vostès manen. Pressionen sobre les administracions subestatals, sobre les locals, per posar en relleu, i aquest és el tarannà, la necessitat d'un estat tutor, d'un estat tutor de territoris i corporacions locals, a què es tracta com a menors d'edat. És tot un concepte d'estat, això, un concepte d'estat que tenen vostès, on l'autonomia és una cosa, pràcticament, desvirtuada, és allò que s'atorga a una criatura entremaliada sense capacitat de moviments propis, sempre sotmesa a la vigilància i sota sospita. Això és el concepte d'estat que es demostra en lleis com la d'estabilitat pressupostària, la de Madrid, la que avui és derivada aquí. Es reclama lleialtat constitucional, molts cops, a les comunitats autònomes amb relació a l'Estat, s'exigeix lleialtat constitucional, però, en canvi, no s'exerceix en sentit contrari, al revés, tot són mesures controladores, basades en la suspicàcia, partint de la base de la incapacitat de les administracions inferiors de ser prou responsables per gestionar les polítiques europees sense que ningú els digui el que han de fer i les tuteli. És tota una concepció d'estat piramidal, de rerefons autoritari, que es perfila en cada una d'aquestes iniciatives, i això no té res a veure amb l'actitud personal o tarannà personal, que jo no tinc res a dir-hi, estic parlant de la política de partit i de grup.

Per tant, estem assistint, un cop més, al clonatge a Catalunya d'iniciatives que s'han pres a sis-cents quilòmetres d'aquí –clonatge a Catalunya d'iniciatives que s'han pres a sis-cents quilòmetres d'aquí–, que s'han pensat a sis-cents quilòmetres d'aquí, no pensades des d'aquí. Per tant, aquí tenim una actuació replicant d'allò que es diu allà, però, en canvi, quan d'aquí surten cap allà iniciatives votades per àmplia majoria, els

que aquí fan política replicant allà no són capaços de fer aprovar les coses sortides de Catalunya, i aquest és el tema del tarannà de fons que va per sota d'aquesta proposta que avui estem discutint.

Per tant –repeteix–, senyores i senyors diputats, per qüestions de forma, per qüestions de fons, per qüestions de tarannà, no donarem suport a aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Sí, senyora Nadal, em demana la paraula. Per quin motiu?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, per una contradicció, senyor president, i amb molta...

El vicepresident primer

D'acord, té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

...i amb molta rapidesa. Vull recordar que ha estat aquest Parlament el que ha aprovat que s'enviés una llei d'estabilitat pressupostària, i ho ha aprovat a través de mandats polítics, i ho ha manat, també, aquest Parlament, a través de dues lleis de pressupostos. Per tant, no s'està extrapolant res que no s'hagi aprovat en aquest Parlament. Per tant, és una iniciativa tan autòctona com ho pot ser qualsevol altra.

Vostè s'ha referit, senyor Huguet, al sistema de finançament que deixa Catalunya en una situació de minoria d'edat. Miri, Catalunya aconsegueix amb el nou model de finançament una autonomia financera del 82,8%, mentre que en el període 96-2001 l'autonomia financera de Catalunya era d'un 34,7%, eh? És a dir, aquest finançament a través de tributs propis de Catalunya permet que ens beneficiem d'un dinamisme que no havíem tingut fins ara. Li donaré dades, senyor Huguet, perquè vostè ha parlat que nosaltres el que fem és demanar que només fossin les administracions autonòmiques i l'Administració local les que tinguessin una actitud responsable en el dèficit i en el deute. No és així. Li donaré una xifra, miri: el dèficit de l'Estat l'any 95 era d'un 6,6 del PIB; el 96, d'un 4,9; el 97, d'un 3,2; el 98, d'un 2,6; el 99, d'un 1,1; el 2000, d'un 0,3, i el 2001, de dèficit 0. Per tant, aquest compromís ha estat adquirit pel Govern del Partit Popular en compliment de normatives europees. Podem utilitzar el nostre autogovern, senyor Huguet. Vostè el pot utilitzar, fins i tot, per agafar la proposta que ha fet el Grup Popular i anar més enllà...

El vicepresident primer

Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

... fer aquells plantejaments que vostè desitja respecte al que hauria de ser el control financer i pressupostari d'aquest Parlament i plantejar-ho...

El vicepresident primer

Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Voti favorablement la Proposició de Llei i treballem en ponència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per posicionar-se, l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Nadal, des de l'acord en l'estabilitat pressupostària, des de l'acord en la disciplina pressupostària i en el rigor pressupostari, des de la crítica més profunda a la gestió de camuflatge que estan fent una bona part de les administracions en aquest moment, des d'aquesta posició clara, que crec que no tenim necessitat de demostrar, perquè el nostre Grup, en aquesta tribuna, ha estat, en aquest sentit, prou transparent, li he de manifestar el nostre desacord, no amb aquesta Llei d'estabilitat, amb qualsevol llei d'estabilitat, que és una mica, sempre ens n'ha fet la impressió i ho hem dit altres vegades, allò de posar el carro davant dels bous.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però jo no sé si estem parlant d'això o estem parlant d'una altra cosa. És clar, vostè ha començat la seva intervenció recordant quelcom, i ara amb el senyor Huguet ha tornat a fer-ho, recordant quelcom que té el seu significat polític important. És que jo, a més a més, crec que va ser una de les bases del seu acord pressupostari amb el Govern de Convergència i Unió, com a mínim així ho van traslladar als mitjans de comunicació, vull dir, com que no he pogut accedir als documents que, hipotèticament, vostès havien signat, o no, sí que als mitjans de comunicació, tant en el pressupost del 2001 com en el pressupost del 2002, una de les seves bases era no ja l'estabilitat pressupostària, sinó la Llei de l'estabilitat pressupostària, que vostès van reflectir en disposicions addicionals d'ambdós pressupostos, i, com ha recordat vostè fa molt poca estona, el mateix conseller Mas també s'havia compromès en aquest sentit, i s'hi va comprometre el conseller Homs, també, en algun altre moment en aquest debat parlamentari.

Per tant, si vostè hagués vingut aquí i, en lloc de portar una llei d'estabilitat pressupostària, hagués portat quelcom semblant a una moció de compliment, nosaltres, des del desacord amb la Llei d'estabilitat pressupostària, li hauríem dit que té raó, perquè el Govern no ha complert els seus compromisos amb el Grup Popular. Ara, té sentit que vostès traslladin el que són les dificultats d'un acord intern entre el PP i Convergència en aquest Ple? Té sentit? Jo crec que no, el nostre Grup creu que no. Vostès tenen mitjans per dilucidar els desacords entre el Govern i el seu Grup Parlamentari. Vostès van comprometre el seu suport amb unes condicions. Si el Govern no ha complert aquestes condicions, els ho recriminen vostès a ells, no ens hi fiquin, als al-

tres, pel mig, no cal que ens hi posin, als altres, pel mig. Aquest Parlament ja va explicar clarament quina era la seva voluntat amb relació a l'estabilitat pressupostària i a les lleis d'estabilitat pressupostària. Ara tots hi tornem una mica, a repetir aquella cançó que vam repetir amb una resolució d'un debat de política general, que vam repetir amb una moció del Grup Socialista, que vam repetir amb el recurs d'inconstitucionalitat que vam fer en el seu moment. És a dir, per quarta vegada, com a mínim, tornem a parlar de la Llei d'estabilitat pressupostària, i no crec que els pronunciaments dels diferents grups siguin diferents dels que van ser en aquell moment. Però vostès en volen tornar a parlar, i, com que tenen dret a fer-ho, en tornarem a parlar.

Però en tot cas li repeteixo que nosaltres venim en aquest debat amb la sensació de ser, d'assistir a una baralla de dues persones, de dos grups, que en el seu moment es van entendre, ara han tingut un desacord, i ens fan partícips, els altres, d'aquest desacord. Doncs, molt bé –molt bé–; en prenem nota, prenem nota del desacord que vostès tenen amb el Grup de Convergència i Unió. I en tot cas ja sentirem, el ponent de la majoria, què és el que té a dir. Però també ha d'anar amb compte amb algun dels arguments que fa servir –vostè sap que jo li faré servir dos tipus d'arguments, més enllà d'aquest, que em sembla que és l'argument polític essencial: que vostès han vingut aquí a fer un plantejament que té uns altres motius que els que ha explicat en aquesta tribuna.

Més enllà d'això..., bé, i per, una mica, insistir en arguments que ja han fet servir en el seu moment, o intentant donar-li també alguna lectura diferent... Clar, vostè diu..., allò que ha fet servir: els mitjans i que les eines..., que és quelcom que a més a més..., vostè s'ha llegit el debat, i que jo vaig fer servir, i que no li tornaré a repetir en aquest moment.

Però, és clar, vostè, malgrat dir això, després en el discurs sí que converteix l'estabilitat en el paradigma de tot, l'estabilitat ho resol tot. Bé, doncs escolti, l'evidència empírica de la història econòmica demostra que no sempre amb l'estabilitat es posen les coses bé; l'estabilitat ha provocat en altres moments recessió, l'estabilitat ha provocat en altres moments situacions que no eren desitjades des del punt de vista de la política econòmica. I podríem trobar-ne plens els llibres d'economia, d'això.

Però a més a més també tenim altres evidències. Jo no sé si els seus companys de la Comunitat Autònoma de Madrid o de València defensarien el mateix discurs d'estabilitat que està defensant vostè de forma tan abundant; dues comunitats que per si soles en els darrers anys han absorbit més del 80% del deute del conjunt de les comunitats autònomes. Vostè creu que, aquest discurs que vostè ha fet, aquestes comunitats el podrien defensar aquí en aquest moment, sense que els pugessin els colors a la cara, evidentment? Jo crec que no. I és perquè l'estabilitat és bona quan és possible però hi ha moments en què l'estabilitat no és possible i, per tant, és en aquest sentit que l'estabilitat, el dèficit, es converteixen en eines d'una política econòmica, que en un moment determinat són bons, i serveixen per créixer, i serveixen per potenciar el creixement, i en

altres moments determinats no són bons i són necessàries altres polítiques, diferents.

I això és el que segurament tots plegats desitgem, des d'un entorn en què el que és òptim és l'estabilitat pressupostària –i això no li ho negarem– i aconseguir que el dèficit sigui el més petit possible. Però fins i tot... I aquí sí que recordo un argument reiteratiu, però que, com que avui no s'ha repetit, em permetré tornar-lo a dir, que és que la mateixa Unió Europea parla del 3% i diu: «Considerarem perillós..., o considerarem que no es compleixen els acords d'estabilitat pressupostària, quan sobrepassi el 3%.» I quan la Unió Europea ha intentat fer crides a algun estat que ha sobrepassat aquestes quantitats... –no que les ha sobrepassat, sinó que s'hi ha acostat–, és perquè arribaven al 2,5, al 2,8 en algun cas, i, per tant, sí que en aquests moments s'han fet crides, diríem, de prevenció. Però, fins al 3%, fins i tot, un podria complir els acords d'estabilitat pressupostària.

Per tant, ja s'entén. I, si no –també l'ha fet servir el senyor López Bulla, crec que ha estat–, l'exemple de França, no? El que primer que fa el nou govern francès és dir que compte amb això de l'estabilitat i que ho hem d'allargar. I un govern que no ve de l'esquerra, que ve de la dreta, que, per tant, se suposa que amb més connexions, possibles connexions, o possible simbiosi, amb vostès.

Per tant, és des d'aquesta sensació, des d'aquesta segona raó... La primera he dit que era una raó, diríem, de no-comprensió o de no voler entrar en la baralla entre el Grup seu i el Govern, i el Grup de Convergència i Unió; la segona, una raó, si vostè vol, de política econòmica.

I la tercera és una raó de competències. Aquest Parlament s'ha manifestat clarament que la Llei d'estabilitat pressupostària aprovada per les Corts espanyoles vulnera l'autonomia de Catalunya i que, per tant, en aquest sentit vam acordar presentar recurs d'inconstitucionalitat amb relació a aquella Llei. No tindria cap sentit que en aquest moment aprovéssim una llei la base essencial de la qual és aquella. Però, si em permet, encara aniré una mica més enllà: no solament la base essencial de la qual és aquella –cosa que el que ho dubtés només caldria que veiés el seu Projecte de llei, amb les reiterades vegades que fan referència a les dues lleis d'estabilitat pressupostària, i que, per tant, queda claríssim que la seva base és aquella–, sinó que els articles essencials que vostès citen explícitament en la Llei, que són l'article 6 i l'article 8 de la Llei 5/2001, són dos dels articles explícitament citats també pel Consell Consultiu com a articles inconstitucionals, i que són els articles –deixi-m'ho dir– del vassallatge, són els articles que situen aquest Parlament, que és un òrgan democràtic, escollit pels ciutadans de Catalunya, per sota del Consejo de Política Fiscal y Financiera; hem d'estar a l'arbitri del que digui el Consejo de Política Fiscal y Financiera; és el que ens pot dir: «Aquest Pla no està bé; rectifiquin. Aquesta coma no m'agrada; me la canvien.»

Això ho diu la Llei. Però el més greu és que vostès ho han reproduït en la seva Llei. Deixant de banda alguns elements de referència que ja ha fet el senyor Huguet

sobre si podem, aquí, o no, en aquesta Llei, fer referència a la norma que ha de seguir el Consejo de Política Fiscal y Financiera —que en això té raó—, deixant de banda això, home!, que, en la mateixa Llei que vostès proposen, reconeguim que el Consejo de Política Fiscal y Financiera és una institució que pot esmenar la plana al Parlament de Catalunya és quelcom que nosaltres no podem acceptar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Marià Curto.

(Pausa.)

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, novament, en poc temps, el Ple d'aquesta cambra debat un tema d'actualitat: la política d'estabilitat pressupostària.

He escoltat atentament l'argumentació de la senyora Dolors Nadal en defensa del seu projecte de llei, de la seua Proposició de llei, i començaré, precisament, pel punt en què ella ha començat: reclamant, d'un costat, acords d'aquest Parlament, i compromisos del conseller.

I vull començar per aquí, també, per recordar-li que el mateix Parlament té acords —i algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula també s'hi ha referit— en què també hi ha un posicionament clar d'aquest Parlament i que també tenim l'obligació, el Govern, de respectar-lo. I m'estic referint a la Resolució que es va produir en el debat de política general, l'any passat, el mes d'octubre, i també a la Moció que es va substanciar a proposta del Grup Socialista, que també se n'ha fet referència aquí, i, sobretot, i el més fonamental, a l'acord que aquest Parlament va prendre el mes de febrer de presentar un recurs d'inconstitucionalitat de les lleis d'estabilitat pressupostària. Per tant, és cert que el Parlament va prendre uns acords el desembre de l'any 2000 i el desembre de l'any 2001, i també és cert que l'octubre de l'any 2001 i el mes de febrer de l'any 2002 també n'ha pres uns altres.

Per tant, diríem que, des del punt de vista de la responsabilitat de complir els compromisos, hauríem, si no més, de matisar. I matisar perquè el projecte que avui estem debatent, la seva presa en consideració, és un projecte que, de fet, és..., jo diria que una calcomania de la Llei d'estabilitat pressupostària. És a dir, pràcticament, analitzant tot el projecte, salvant tres o quatre paràgrafs, la resta són conceptes i són articles que estan ja contemplats en la Llei d'estabilitat pressupostària general de l'Estat i també en la Llei orgànica complementària. I aquestes lleis han estat recorregudes tant pel Parlament com pel Govern de la Generalitat.

Per tant, el primer argument, des del punt de vista del nostre Grup, seria, de cara a no acceptar la tramitació d'aquesta Proposició de llei, dir: «Com el Parlament, que fa uns mesos va aprovar presentar un recurs d'inconstitucionalitat d'una llei, avui, un text que pràcticament és al cent per cent la mateixa Llei..., com podria

avui entrar a assumir que es pogués debatre si encara no sabem si aquell text marc és o no constitucional?».

Per tant, si no més, senyora Dolors Nadal, el temps, el moment, l'oportunitat de presentar aquesta iniciativa, crec que no és l'oportú; precisament perquè estem en aquests moments esperant una definició que clarifiqui quin és el marc, a nivell de tot d'Estat espanyol, que pugui permetre entendre el que hem d'entendre per estabilitat pressupostària i entendre el que hem d'entendre per les capacitats i les facultats que les diferents administracions hem de tenir en aquest àmbit. Per tant, aquest és el primer punt, crec, i argument important per posicionar-nos en contra d'aquesta proposta.

He de reconèixer que el Partit Popular, i en aquest cas el Grup Popular al Parlament de Catalunya, doncs, és perseverant, és persistent i, si em permet, amb tota cordialitat, tossut, no?, i, per tant, sabent quina és la posició del Govern, d'aquest Parlament, i sabent que en aquests moments estem en un procés de recurs d'inconstitucionalitat, decideix presentar aquesta iniciativa. Sincerament, no ho comprenc. I crec que aquest és el motiu fonamental per què avui aquesta cambra prendrà una posició, de tots els grups polítics, en contra de la Proposició o la proposta del Grup Popular.

Podríem estar discutint —i també és un tema de debat, que ja ho hem fet en els moments diferents en què hem parlat d'aquest tema en esta cambra— del que entenem cada u per «l'estabilitat» —el senyor Huguet hi ha fet referència, el senyor López Bulla, el senyor Martí Carnicer, la mateixa senyora Dolors Nadal—, aquesta visió del que s'entén que avui per avui representa aquesta cultura de l'estabilitat.

És cert —és cert—, i per això jo crec que coincidim amb la major part dels diputats que han intervingut sobre este tema, que avui l'acceptació creixent de l'estabilitat com a marc adequat per al desenvolupament de l'activitat econòmica constitueix un dels canvis més significatius que ha tingut lloc a la pràctica i al pensament polític i econòmic dels últims anys; és cert. Fa quinze anys..., bé, hi havia una clara contraposició entre el postkeynesianisme i el postmonetarisme; avui —avui— és evident que hi ha un cert consens generalitzat per desenvolupar polítiques que tendeixen a l'estabilitat econòmica, però que no és només l'estabilitat pressupostària, és alguna cosa més, són més àmbits d'aquesta política econòmica que orienten cap a l'estabilitat econòmica.

I, de fet, la Unió Europea aprova i acorda un dels pilars d'aquesta estabilitat econòmica: consensua un marc de referència amb relació a l'estabilitat pressupostària, però respectant un marge de llibertat, un marge d'iniciativa, als mateixos estats membres de la Unió i a les mateixes administracions. I, efectivament —s'ha dit aquí també—, s'accepta que, dins d'un marge, d'aquest 3% del PIB, es puguin acceptar dèficits en moments determinats —la qual cosa no vol dir que sigui obligatori—, però és evident que està acceptat aquest mínim, diríem, de flexibilitat perquè els diferents estats i les diferents administracions puguin adequar-se a la seua realitat concreta, perquè és evident que ni tots els estats de la Unió ni totes les administracions dins d'un estat estan

en la mateixa situació, i els mateixos territoris dins d'un estat, en aquest cas Espanya, no tenen el mateix nivell d'infraestructures o d'estoc de capital públic, i, per tant, no és el mateix exigir a una comunitat autònoma que a una altra.

Per tant, seria bo –i això ho hem expressant tant des de la posició política de la coalició, de la Federació Convergència i Unió, com des del mateix Govern..., estem d'acord amb la línia d'orientar la gestió pública de cara a l'estabilitat pressupostària, però no d'una forma absolutament estricta, com marquen les lleis avui plantejades pel Govern del Partit Popular. (*Remor de veus.*)

I hi ha un últim aspecte que nosaltres hem de posar, també, damunt la taula en la nostra argumentació, i és que quan la senyora Dolors Nadal ens recorda i diu: «Tenim l'oportunitat, aquesta cambra, d'usar la seva sobirania per legislar sobre un tema que l'afecta, i, per tant, no perdéssim l'oportunitat d'utilitzar aquesta capacitat.» També podria dir-li que, home, amb aquesta Llei, i en el marc en què aquesta Llei s'haurà de desenvolupar, potser utilitzar aquesta capacitat no és per aprofundir en l'autogovern, sinó, potser, per limitar-lo. I, per tant, això ens porta, diguem-ne, davant d'una situació, sí..., només no acceptable, des del punt de vista del nostre Grup.

En definitiva, senyores i senyors diputats, senyora Dolors Nadal, arribat el moment en què els dubtes constitucionals s'hagin esvaït, no es preocupi, perquè serà el mateix Govern el qui prendrà la iniciativa, perquè aquest tema, senyores i senyors diputats, és un tema governamental. Jo confio que, com he dit abans, el nostre Govern, en el moment en què s'hagi esvaït aquest dubte constitucional, actuarà en conseqüència.

I, amb aquest compromís i amb aquesta convicció, avui, la nostra posició serà de rebuig a la proposta del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passarem, ara, a la votació d'aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

————— **Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de sisena modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional per tal que els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes** (tram. 271-00013/06)

Prego a les senyores i als senyors diputats que romanquin en el seu escó uns segons, perquè ara ve la desig-

nació dels diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de sisena modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional per tal que els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes.

Hem de proposar dos diputats per defensar aquesta Proposició, hem de fer-ho per majoria absoluta... (*Veus de fons.*) Perdó, tres. Hem de fer-ho per majoria absoluta, i ha arribat a aquesta Mesa la següent proposta: l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès i l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que els proposo que sigui aprovat per assentiment.

(*Veus de fons.*) Molt bé, moltes gràcies, i així constarà.

(*Remor de veus.*)

I ara entrem en les interpellacions.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de captament pel que fa als treballs de col·laboració social dels objectors de consciència** (tram. 300-00839/06) (retirada)

Abans de continuar, he de fer avinent que ha estat retirada la interpellació número 17 de l'ordre del dia, que correspon al Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge** (tram. 300-00666/06)

Per tant, passem a la número 7, que la presenta el Grup Popular, la defensa en nom d'aquest, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, sobre política d'habitatge. (*Remor de veus.*) I els senyors diputats i les senyores diputades que s'hagin d'absentar que ho facin al més aviat possible, i amb silenci, si us plau! (*Pausa.*)

Senyor diputat, pot començar, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, en nom del Grup Parlamentari Popular ocupo la tribuna per a interpellar-lo sobre l'habitatge a Catalunya.

Fa ben pocs dies, i en diferents declaracions de l'actual director general d'Arquitectura i Habitatge, senyor Damià Calvet, es feia referència i s'avançaven uns compromisos establerts per aquest Parlament pel que fa a dur a terme, al llarg de l'any 2002 –i així ho diuen els pressupostos de la Generalitat en una disposició addicional que varem votar el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular–, una llei de l'habitatge. I així mateix, també, ho diu la mateixa Llei d'urbanisme, que va sortir –m'atreviria a dir-ho– amb un bon grau de consens, no segurament tot el que desitjàriem, però amb un bon grau de consens, no solament entre vostès i nosaltres,

sinó amb el conjunt, quasi, dels grups de la cambra, encara que hi va haver aspectes que, evidentment i legítimament, van diferenciar els uns dels altres.

Aquesta Llei d'habitatge..., el seu director general, és a dir, el seu Departament, és a dir, el Govern de la Generalitat, estava ja anunciant algun dels aspectes que pot dur-la a terme. Fins i tot ens estan anunciant decrets... (*Veus de fons.*) Abans, sí, conseller... Veig que té molta sorpresa. Diu, el director general d'Arquitectura i Habitatge, senyor Damià Calvet, que el mes de setembre es pot impulsar un decret, que, a més, aniria emmarcat dins el Pla català de l'habitatge, de totes aquelles..., del nombre màxim de persones que poden viure en un pis. I li ho puc recollir –no els tinc aquí, però li ho puc recollir–, perquè això és així; a més a més, perquè ho he escoltat; a més a més, perquè això va ser en una emissora de ràdio, és a dir, estan gravades, aquestes declaracions.

Amb la qual cosa, conseller, el primer tema que li volem plantejar des del Grup Parlamentari Popular..., nosaltres creiem que vostès han d'impulsar un nou pla català de l'habitatge, al qual després farà referència. Nosaltres creiem que vostès han d'impulsar una llei d'habitatge. Però nosaltres creiem que vostès no han d'impulsar nous decrets o decrets, abans d'aquest Pla català de l'habitatge, que ja li demanem que vostès, quan l'hagin elaborat, el presentin –vostès– al Parlament, i que aquest –ja ho avancem– serà un dels punts de la nostra Moció, i que, a la vegada, també creiem que, dins la Llei de l'habitatge podem discutir aquests aspectes, com el que jo ara li estava fent referència. És a dir, allò que podríem dir els mínims d'habitabilitat que hi pot haver en una «vivenda».

També es parla –i també n'ha parlat el mateix director general– de tots aquells aspectes de renovació de cèdules d'habitabilitat de cada deu anys. És a dir, i no solament quan es faci lloguer de «vivendes» o quan hi hagi un canvi de propietat. És a dir, allò que podríem parlar, conseller, de la ITV dels habitatges, dels edificis. També, a la vegada, hi ha recents i desgraciats fets que fan aconsellable a més a més que això sigui així en el conjunt de Catalunya, i no solament com ha succeït en alguns dels municipis de l'àmbit metropolità, que, també, donades les dificultats després de capacitat sancionadora, han vist minvada aquesta facultat, aquesta bona voluntat de poder fer-ho.

És per això, conseller, que, dins d'aquest Pla català de l'habitatge, dins d'aquesta Llei de l'habitatge, nosaltres ja els oferim la col·laboració per poder tirar-lo endavant, si més no, no per tirar-lo endavant definitivament, que podem tindre, evidentment, les nostres diferències, sinó per poder parlar del que ha de ser el gruix, i, per poder negociar-la, li oferim la nostra col·laboració.

Però que, en tot cas, creiem que hi ha d'haver aspectes com els del mínim d'habitabilitat, que aquí sí que hi estem d'acord, i aspectes com els relacionats amb la ITV de l'habitatge.

Hi ha altres aspectes que li voldria, també, comentar, honorable conseller, com és el fet que em faci vostè referència, si em pot avançar algun aspecte, d'aquest nou Pla català de l'habitatge.

També, alguns aspectes que li volíem recordar, algunes dades que han anat sorgint, algunes tan importants com les que aporta la Federació Catalana de Promotors i Constructors d'Edificis. Suposo que vostè les coneix, honorable conseller. El preu de la «vivenda» a Catalunya, diuen que aquest any creixerà al voltant del 10%. Aquesta és una xifra importantíssima. Evidentment, és una xifra molt més moderada que les xifres de l'any 2001, que van créixer al voltant d'un 14%, i, concretament a la ciutat de Barcelona, més d'un 15%, el 15,44% són les xifres que nosaltres coneixem. Espero, conseller, que coincidim, almenys, en aquest aspecte, en l'aspecte de les xifres.

I que també em pugui fer referència, dins de la política del Govern de la Generalitat, a les diferències tan importants... –quan s'estan marcant plans catalans d'habitatge s'estan marcant línies que, d'alguna manera, han de ser objectiu per a tot el conjunt del territori de Catalunya–, a les diferències tan importants del 2001 respecte a l'any 2000. És a dir, un creixement aproximat, pel que fa referència a la ciutat de Lleida, d'un 10%, i un 15,4% –15,48% concretament–, a la ciutat de Barcelona, on ja m'avanço a allò que vostè em pot dir. Evidentment, hi ha polítiques diferents per part dels municipis, i per part de qui els governen.

Deixi que li parli, també, conseller, del Pla de «vivenda», i puguem analitzar una mica el Pla de «vivenda» 98-2001. Jo li vaig a dir, conseller –i així ho hem manifestat en diverses ocasions nosaltres, en la mateixa Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament–, que el Pla de «vivenda» 98-2001, en tot el seu paquet, s'ha complert –en tot el seu paquet s'ha complert. Però, deixi'm que li doni dos dades: de les «vivendes» de protecció previstes entre l'any 98 i 2001, solament se n'han finançat la meitat, conseller, la meitat, i de la previsió de construcció de 40.606 pisos, solament se n'han finançat 18.872.

És a dir, podem dir que el Pla de «vivenda», i així és després, també, de paraules que vostè ha pronunciat en més d'una ocasió i en més d'un lloc..., home, diu: «En el seu conjunt s'ha complert.» Bé. Sí, en el seu conjunt s'ha complert; però fixi's que li he donat dos dades importantíssimes, on hi ha, almenys en alguns capítols –ho creiem nosaltres–, objectius que no s'han assolit.

També ens agradaria que pogués comentar, conseller, quins són els seus objectius –nosaltres també tenim les nostres propostes– pel que és la potenciació de la promoció de «vivendes» de lloguer protegit, amb pisos que, com a màxim, podrien anar als 70 metres quadrats, en el nou Pla de l'habitatge 2002-2005, i quina és la necessitat que tindria de «vivendes», a la vegada, Catalunya, per aquest...

També, conseller, voldria fer referència –estic rebobinant una mica– a algun dels estudis que s'han publicat –per exemple, estudis del BBVA– sobre els problemes d'accessibilitat a la «vivenda» que es registren a Catalunya. Dades realment preocupants que diuen que més d'un 35% dels habitatges..., que el preu dels habitatges de Catalunya és un 35% més elevat que el que una família amb uns ingressos mitjans es pot permetre.

Tenim una llei del sòl, conseller, amb un objectiu que és l'abaratiment del sòl, que hi hagi més sòl disponible, en definitiva, i que, a la vegada, hi hagi més oferta; però, a la vegada, també, ens hem de fixar –i és per això també que li faig aquesta interpellació– objectius dins de la Llei d'habitatge per poder trencar aquesta tònica creixent del que és el preu de l'habitatge, i, a la vegada, també, que hi hagi més possibilitats en el conjunt de la societat de Catalunya per poder accedir a aquest habitatge.

Vostè deu ser coneixedor, conseller, del nou Pla del Govern de l'Estat: 3.380 milions de pessetes per dotar el Pla de «vivenda» 2002-2005. I sap que hi ha alguns aspectes diferents, perquè han de ser les comunitats autònomes o poden ser les comunitats autònomes més emprenedores, per dir-ho d'alguna manera, les que es mullin més, les que actuïn amb més rapidesa, i que, en definitiva, tinguin uns objectius molt més centrats dels que puguin tindre més possibilitats per poder accedir-hi.

I, en tot cas, també voldria alguna referència, algun comentari de vostè, en nom del Govern de la Generalitat respecte a aquest Pla de «vivenda» 2002-2005, amb referència a l'anterior Pla, de l'any 98-2000.

I, finalment, conseller, deixi'm –amb els pocs segons que em queden en aquesta primera part de la meva intervenció– fer una referència..., perquè fa poques setmanes, vostè mateix i jo, en nom del Grup Parlamentari Popular, teníem una interpellació, un debat, sobre el Pla general metropolità, entre d'altres, no?, sobre aspectes de futur de planejament. I hi ha algunes declaracions seves, que jo he recuperat, on està parlant, vostè, d'un consorci de gestió de la «vivenda» pública, emmarcat dins del que vostè parla d'una revisió del Pla metropolità.

Ens agradaria, conseller, que pogués fer una referència a aquest consorci de gestió de la «vivenda» pública, per veure si, des del Grup Parlamentari Popular, podem veure possible poder, també, aportar alguns aspectes al mateix objectiu de constituir habitatge digne per a Catalunya, habitatge que estigui a l'abast de tothom.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats... Li agraeixo aquesta interpellació, senyor Fabregat, que coincideix ja amb altres que en els darrers temps i en els darrers anys han estat objecte d'interès per part d'aquest Parlament, al voltant de la política d'habitatge del Govern de la Generalitat de Catalunya. Crec que és una matèria que hem anat tractant amb prou extensió i, si m'ho permet, intentaré exposar, contestant també les seves preguntes, alguns dels aspectes que en aquest moment estan centrant l'actuació del Govern de Catalunya, fent balanç de les actuacions que s'han tancat amb el ja

passat Pla d'actuació en matèria d'habitatge, emmarcat en les mesures que el Govern de l'Estat quadriennalment aprova, i amb les que tenim en aquests moments ja orientades i en desenvolupament.

En aquests moments estem a punt, doncs, de desplegar noves polítiques d'habitatge, des d'un punt de vista normatiu, però també des d'un punt de vista de gestió. Ha finalitzat aquest Pla de l'habitatge del 98 a l'any 2000. Ahir mateix, el dia 11 de juny, el Govern va aprovar el Decret pel qual ja s'estableix el règim dels habitatges amb protecció oficial per als propers quatre anys, en el qual es determinen els ajuts públics en matèria d'habitatge a càrrec de la Generalitat de Catalunya i que també es regula la gestió dels ajuts previstos en aquest Reial decret 1, del 2002, del Govern central.

En aquests moments, a més, també, com vostè sap, estem començant ja a fer els treballs previs per poder complir el compromís parlamentari de presentar un projecte de llei, el Govern, que iniciï la seva tramitació dins d'aquest any i que conjuntament amb la Llei d'urbanisme, doncs, permeti fer una política d'habitatge més agosarada, més ambiciosa, i més eficaç.

També li haig de dir, i en faré un petit comentari, que estem revisant, en aquests moments, les normes reguladores d'habitabilitat, que seran coherents amb el Projecte de llei, però que estaven ja, des de fa més d'un any, en procés de consulta i de preparació, i que creiem que acabarem aprovant abans, fins i tot, que aquest Projecte de llei pugui veure's també desenvolupat.

Per començar, deixi'm fer un breu balanç d'aquest període de vigència d'aquests quatre darrers anys, afegint algunes dades sobre el seu grau d'acompliment. Les mesures que establia el Pla es van considerar encertades en el seu moment, l'any 97 i l'any 98, per tots els operadors públics i privats, i es va iniciar amb un bon ritme i amb un bon peu, però ben aviat es va veure superat, el Pla i les seves mesures, per l'evolució del mercat.

En els darrers anys s'ha produït un gran increment de la demanda, una puja accelerada del preu dels habitatges, que han posat de manifest algunes rigideses del mateix Pla i que han dificultat l'acompliment d'alguns dels objectius inicialment previstos.

La congelació durant gairebé tres anys dels preus màxims aplicables als habitatges protegits, la dificultat per adaptar els tipus d'interès dels crèdits qualificats a la ràpida evolució dels crèdits hipotecaris van ser les causes que, creiem, van provocar que els promotors privats, que no tenien d'altra banda cap problema a articular les seves ofertes en el mercat lliure, es retinguessin, no acudissin a les línies de promoció pública. I també val la pena dir que alguns promotors públics, també per les rigideses de les mesures del passat Pla de l'habitatge, van abandonar també la promoció d'habitatges protegits.

Vostè ha dit i ha esmentat que el grau d'acompliment, en global, va ser suficient, i és veritat. Vàrem tenir un nivell d'acompliment, en global, del 103%, tot i que –té raó– un 300% d'actuacions de rehabilitació –és a dir, vam superar per tres les actuacions en matèria de

rehabilitació—, vam superar un 106% les actuacions en matèria de lloguer, però en canvi, en els habitatges de nova construcció ens vam quedar al 44% i en l'adquisició d'habitatges de segona mà, també per les dificultats del mercat, vàrem instal·lar-nos només en un 60% dels objectius prèviament contemplats al llarg dels últims quatre anys. Val la pena dir que en el darrer any, l'any 2001, s'ha produït, ja es va produir, un cert canvi de tendència i el nivell d'actuacions va començar una remuntada, que esperem també que, amb les noves mesures del nou Pla, es veurà consolidada.

Ha estat aquest el motiu pel qual, davant d'aquesta nova política, del nou Pla de l'habitatge que el Govern de l'Estat ha impulsat, i analitzant les mancances i l'evolució del mercat que ens hem trobat aquests darrers quatre anys, hem presentat una sèrie d'actuacions que vostè em demanava. En primer lloc, hem concentrat els ajuts en aquelles persones, aquells sectors socials, amb més dificultats per accedir a un habitatge, atès que l'elevat increment del preu ha perjudicat sobretot els col·lectius més desfavorits per poder accedir amb normalitat a l'habitatge privat.

Primem els adquirents en el primer accés a l'habitatge. Prenem com a referència dels ingressos familiars un nombre, un múltiple de vegades el salari mínim interprofessional. Això, a més, suposarà una revisió anual automàtica dels límits d'ingressos per accedir als ajuts. Hem adaptat els preus, hem proposat adaptar els preus dels habitatges protegits a la realitat del mercat i s'estableix un sistema de revisió automàtica dels preus per tal d'evitar la congelació que s'ha produït en els darrers quatre anys. Hem modificat i ampliat els municipis inclosos en el grup dels anomenats «municipis singulars». Unifiquem en un sol règim els diferents tipus d'habitatge en protecció pública, i hi establim els ajuts i les condicions per accedir-hi. Possibilitem, creiem, una més gran discriminació en la concessió d'ajuts per a la rehabilitació, concentrant-los en determinades zones. Potenciem la rehabilitació de tipus estructural dels habitatges, intentant fugir estrictament només de la rehabilitació estètica. Incrementarem les subvencions a fons perdut per a la urbanització del sòl.

I també hem fet algunes propostes en matèria fiscal, com el fet d'intentar compensar l'IVA suportat en la promoció d'habitatges protegits en règim de lloguer. Hem proposat que es redueixi, en l'impost sobre la renda de les persones físiques, dels rendiments nets, en determinades circumstàncies, obtinguts per la cessió d'habitatges de lloguer, així com també hem proposat altres bonificacions en impostos com el de patrimoni, el de successions, el de transmissions patrimonials i el d'actes jurídics documentats.

En aquest sentit, els haig de dir que el Pla estatal que ha entrat en vigor a partir de l'11 de gener ha recollit la major part —per no dir totes— de les mesures proposades pel Govern de Catalunya. I, en aquest sentit, el dia 13 de maig vam formalitzar el Conveni entre el Departament de Política Territorial i el Ministeri, per a l'execució i el desenvolupament d'aquestes mesures.

En el Conveni figuren els objectius totals programats per la Generalitat i la seva distribució anual, els compromisos pressupostaris a assumir per cada administra-

ció, els compromisos en matèria de gestió i els mecanismes de seguiment i control.

Què ens proposem fer durant els propers quatre anys en el marc d'aquest Pla de l'Estat? 24.000 habitatges..., 24.200 habitatges protegits de nova construcció —20.000 en règim de venda, 4.200 en règim de lloguer—; 5.200 actuacions en adquisició d'habitatge de segona mà; 29.860 actuacions de rehabilitació; 6.000 actuacions de sòl, que complementarien un total de 59.260 actuacions en matèria d'habitatge, i 6.000 més en sòl, adreçades a nombre d'habitatge.

I estem absolutament d'acord amb la clàusula d'eficàcia, amb el fons d'eficàcia, que el Govern ha manifestat i ha establert en aquest Pla, perquè creiem que, en el cas de Catalunya, ens permetrà accedir a un volum encara superior de les actuacions previstes, atès que som de les comunitats autònomes que sempre hem tingut un nivell d'actuació i de compliment més elevat. I, per tant, el 20% que a partir de l'1 d'octubre no estigui en règim d'execució per part d'altres comunitats autònomes serà susceptible d'incorporar en aquells governs que sí que tinguin un nivell de desplegament important.

Quins són els primers o els principals eixos d'aquest Pla, que evidentment coneixerà el Parlament i que pensem presentar dins d'aquest mes de juny? (*Pausa.*) Disculpi. Quins són els elements que contempla ja el Decret, que ahir va aprovar el Govern i que veurà publicat en els propers dies a través del *Bulletí de la Generalitat*? En primer lloc, potenciar l'oferta d'habitatge de lloguer a preus assequibles serà un dels objectius principals i prioritaris del Pla. En aquest cas, reforçarem molt els ajuts als ja existents, als promotors, per a la construcció d'aquest tipus d'habitatge, tant a deu com a vint-i-cinc anys, i ja avanço que la Generalitat multiplicarà per dos els pressupostos destinats per l'Estat. Aportarem una partida a càrrec dels fons propis, per intentar duplicar el nombre d'actuacions que, en matèria de lloguer, tenim previstos. Per tant, passariem a tenir de l'ordre de 8.000 a 10.000 nous habitatges de lloguer en els propers quatre anys.

La promoció d'habitatges per a la venda també serà un dels objectius a promocionar i a incrementar. I, en aquest sentit, l'establiment d'uns preus màxims de venda més semblants i més similars als preus del mercat, creiem que això ens permetrà ser més eficaços. Per exemple, a Barcelona en aquests moments podem treballar amb mòduls de 1.362 euros per metre quadrat, mentre que a d'altres municipis de Catalunya es podrà treballar amb mòduls de 1.167 euros metre quadrat, que ens permetrà, creiem, atraure l'interès de la promoció privada.

Incrementarem els ajuts per a l'adquisició de l'habitatge, i en aquest sentit la Generalitat, a través de programes específics de construcció sostenible, de rehabilitació, de remodelació d'habitatges situats en comarques i zones de muntanya, d'habitatges rehabilitats amb destinació a règim de lloguer, subvencionarà amb un 10% complementari, a més de les ajudes previstes en el Pla de l'Estat, aquestes actuacions.

I, intentant complir —i demano la indulgència de la pre-

vist, dins d'aquest mes de juliol, constituir ja la primera sessió del Consorci d'Habitatge de Barcelona, que creiem que, en el marc del diàleg que institucionalment tenim establert –i espero que sigui productiu i també des d'un punt de vista polític i parlamentari podríem mirar d'estendre en el futur aquest Consorci, que creiem que podria ser una bona mesura i un bon instrument de coordinació, de planificació i de gestió, un consorci metropolità en matèria d'habitatge, perquè és on es concentren, òbviament, la major part de les dificultats.

En el torn de rèplica, senyor diputat, li comentaré les seves preguntes i les seves inquietuds al voltant del Decret de mínims, de la cèdula d'habitabilitat i d'algunes de les propostes que contemplarem en el Projecte de llei de l'habitatge.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable conseller, amb tota cordialitat, tampoc esperava una roda de premsa del que ha de ser el Pla català de l'habitatge, i que he fet referència, evidentment, al que ha de ser el Pla català de l'habitatge, que li agraeixo en nom del Grup Popular, però també li he fet algunes preguntes i bé, vostè m'ha dit que se les guardava per a la segona part. Algunes les hi hauré de repetir, i a algunes també hi hauré de fer referència –que li agraeixo, ja ho he dit abans, amb tota cordialitat–, en algun dels aspectes que ens ha avançat en aquesta interpellació.

Començaré pel final, conseller. Vostè ha parlat d'un consorci urbanístic a Barcelona. Bé, nosaltres voldríem que poguéssiu estendre aquest Consorci urbanístic al que és el conjunt de l'àrea metropolitana. Vostè ja hi ha fet referència, però en tot cas nosaltres hi tornem a fer referència ara en aquest moment, voldríem que s'estengués, aquest Consorci, al conjunt de l'àrea metropolitana, i no solament a Barcelona, perquè vostè coneix perfectament les diferències amb els aspectes d'habitatge i que està succeint entre la ciutat de Barcelona i el conjunt de l'àrea metropolitana en els últims anys.

Vostè ha parlat d'alguns aspectes d'ajuts, i fins i tot ha parlat –si no ho recordo malament– de multiplicar per dos el pressupost. Bé, en tot cas, nosaltres creiem –i també vostè ho ha apuntat– que caldran beneficis fiscals importants dins de la capacitat que té el Govern de la Generalitat per poder apuntar beneficis fiscals per al que és l'habitatge, sobretot en aquell habitatge d'accés als joves i sobretot per a aquell habitatge, a què vostè ha fet referència, de nova construcció. Si no m'equivo-co, senyor conseller, ha parlat en els quatre propers anys de 4.000 habitatges de règim de lloguer, de construcció. Bé, ja li anuncio, conseller, que nosaltres creiem que són pocs, aquests habitatges. Són pocs. I que, en tot cas, la forquilla hauria d'anar molt més enllà. Si

vostès es fixen un objectiu de 4.000 habitatges, conseller, que no ens quedem a 3.500 o 3.000. Ja sé que vostè intentarà que siguin molts més, però nosaltres, en tot cas, volem fixar-li l'objectiu o la cota més amunt, i encoratjar-lo que això pugui ser molt més, perquè hi ha necessitat, a Catalunya, i vostè ho coneix perfectament.

Entenc, conseller, de les seves paraules, que podríem tindre la Llei d'habitatge el mes de setembre, en aquest Parlament. En tot cas, no en el segon període de sessions, sinó en el mes de setembre. I sap per què li dic en el mes de setembre, honorable conseller? Perquè, en tot cas, el mes de setembre ens podria permetre, després, poder parlar amb més..., coneixent molt més les dades dels seus objectius i de les possibilitats de la Llei d'habitatge en els propers pressupostos de la Generalitat, i poder assegurar el que vostè estava dient, i poder influir –almenys des del Grup Parlamentari Popular ho intentarem– que sigui una realitat aquest multiplicar per dos o, en tot cas, les possibilitats que tingui per als beneficis fiscals, les adquisicions d'habitatge, com deia, molt lligades amb l'adquisició d'habitatges pel que fa als joves.

També li volia comentar –i n'ha fet vostè referència– la rigidesa del Pla, del Pla anterior i del Pla de l'Estat. I vostè també ha parlat d'alguns aspectes que s'han incorporat, d'alguns que han negociat entre el Grup de Convergència i Unió i el mateix Govern de l'Estat, i el Govern de la Generalitat també, en què hi hagi més flexibilitat en aquest Pla. Quins són els objectius que vostè, conseller, creu que poden anar molt més enllà del que en aquest moment li pertoca, o té possibilitats, Catalunya? Perquè era un dels aspectes dels quals vostès es queixaven i que, en tot cas, ara recull el nou Pla, que hi puguin anar molt més enllà, en funció de les comunitats autònomes que tinguin més empenya en tots els aspectes que estam parlant.

I m'agradaria, conseller, que poguéssiu parlar, en aquesta segona part, del que són les normes reguladores d'habitabilitat, perquè aquest és un aspecte important, un aspecte, evidentment, que preocupa, no?, no solament el que abans li deia a l'inici de la meua intervenció del nombre de persones màximes, etcètera, etcètera, sinó que també m'agradaria que dediquéssiu almenys un espai de temps en la seva rèplica pel que fa referència a la ITV dels edificis.

Aquest és un aspecte important, el tema de la ITV dels edificis, i és un aspecte que vostè ha passat per alt, almenys en aquesta primera part, suposo que m'anava a contestar en la segona, i som coneixedors de desgraciats fets que s'han produït en les darreres setmanes i que han ocasionat morts, no?, i voldríem que ens fes una referència a quin és l'objectiu de la ITV dels edificis que planteja el Govern de la Generalitat, i quines possibilitats tindran també, i quina relació vostès esperen també amb el món local, de poder aplicar aquest control sobre els edificis, no solament, com abans li deia, en el moment d'adquisició o de lloguer, sinó en uns períodes que estiguin ja passats i que podrien tindre, també, o podrien sortir de la mateixa Llei de l'habitatge.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap i coneix que el Consorci de l'Habitatge de Barcelona està contemplat en la Llei especial, la Llei de la Carta municipal de Barcelona, i, en aquest sentit, els seus estatuts ja estan aprovats, i avui mateix hem tingut una conversa amb l'Ajuntament per trobar ja una data de constitució i de posada en marxa d'aquest Consorci en la ciutat de Barcelona.

Jo estic disposat i em mostro obert que puguem parlar i puguem comentar aquesta possibilitat d'estendre aquest model en l'àmbit metropolità. Crec que pot ser un bon moment de discutir-ho al llarg dels propers mesos, en què tindrem la iniciativa d'impulsar-ho, espero, si trobem el marc de consens i de diàleg polític necessari. Vull recordar que el Pla territorial metropolità té una especificitat amb relació als altres, és de formulació conjunta entre el Govern de Catalunya i els ajuntaments i les entitats metropolitanes, i, per tant, espero que d'aquest es pugui fer un plantejament seriós que ens permeti –com hem fet i hem trobat, crec, en el marc de la política del transport públic, un consorci, l'Autoritat del Transport Metropolità– plantejar-nos també –com hem fet en la política hidràulica, i tenim també empreses i consorcis compartits– de trobar un mecanisme de planificació i de coordinació de la gestió que faci que aquesta, que és una de les polítiques més importants des d'un punt de vista social i de cohesió de la nostra societat..., impulsar un mecanisme, com vostè també suggeria i que he entès que es mostrava disposat a impulsar-lo.

He dit que multiplicarem per dos –i aquest és el nostre objectiu i espero que en les properes setmanes ho podrem presentar en el nou Pla–, multiplicar per dos el nombre d'habitatges en règim de lloguer que volem impulsar. En qualsevol dels casos, jo espero la seva mediació davant del Govern de l'Estat perquè ens multipliqui els pressupostos que ens ha destinat. La veritat és que nosaltres també desitjàvem haver aconseguit més que aquests 4.200 habitatges en règim de lloguer que ens marca el conveni. Nosaltres, fins i tot, en algun moment vàrem proposar al Govern de l'Estat que hi hagués una redistribució d'algunes actuacions, per exemple potser menys en rehabilitació i més en lloguer. Varen creure en el seu moment, doncs, que per impulsar de pressa i acceleradament el conveni valia més que adoptéssim, de moment, aquests objectius, i, en qualsevol dels casos, que en el desenvolupament d'aquests quatre anys veiéssim com anem redistribuint aquestes actuacions ens ve marcat per aquest conveni signat amb el Govern de l'Estat, en què la possibilitat avui de superar les limitacions pressupostàries vindran donades per la nostra eficàcia i per l'impuls que donem a les polítiques, i aprofitar aquest 20%, també, de reserva, que esperem aprofitar com els primers.

Jo crec que la Llei de l'habitatge seguirà el seu tràmit, no crec que el mes de setembre la puguem presentar,

però sí em comprometo a donar compliment al mandat del Parlament que entri dins d'aquest any, aquí. El que sí que estic convençut és que el Pla de l'habitatge i el pressupost seran objecte de diàleg, de contrastació i d'incorporació de les mesures pressupostàries necessàries per donar-hi compliment.

També espero que en matèria de política fiscal puguem tenir iniciatives conjuntes, perquè vostè sap que la gran política fiscal, que podria fer, per exemple, que els fons d'inversió immobiliària tinguessin un tractament fiscal més avantatjós de cara a destinar determinats fons a la política de promoció d'habitatge de lloguer, avui encara no està en mans de la Generalitat. Podem col·laborar o bé en el fet que el Govern de l'Estat, doncs, incorpori aquestes idees o bé en el fet que el Govern de la Generalitat tingui aquesta competència a les seves mans, doncs, ben aviat per poder també impulsar aquest tipus de modificació.

I, per intentar esgotar el temps que em pertoca, dir-li que el Decret que estem preparant de mínims i de cèdula d'habitabilitat persegueix l'objectiu d'aconseguir una millor adequació entre la superfície dels habitatges i el nombre dels ocupants; s'està revisant en aquests moments, també, el Decret sobre l'atorgament de la cèdula d'habitabilitat, i espero que dins de les properes setmanes s'aprovarà i podrem seguir els tràmits per a la seva entrada en vigor.

Per què modifiquem la normativa anterior? Primer, per aconseguir un increment de la superfície dels habitatges, una millora en les seves característiques constructives i edificatòries, de manera que les condicions d'habitabilitat millorin respecte a la seva ocupació; també per adequar el nombre d'usuaris a aquesta superfície, i, en aquest sentit, la veritat és que els decrets donaran més competències també possibles a aquells ajuntaments que vulguin revisar i gestionar la concessió de la cèdula i el seu seguiment, amb la informació corresponent a la Generalitat, i, d'alguna manera, farem i atorgarem caràcter d'obligatori a tots els habitatges, de manera gradual, a les cèdules, també, de segona ocupació, cosa que ens permetrà un millor seguiment de l'ocupació i de l'habitabilitat dels habitatges.

En el marc de la Llei de l'habitatge i en coherència amb els decrets d'aquests mínims d'habitabilitat, en què ja marcarem uns òptims de superfície de metres quadrats en funció del nombre d'habitants per habitatge, serà on intentarem, també, tipificar i establir algunes condicions que permetin un millor i major control de les situacions que en aquests moments ens estem trobant en alguns barris i en algunes ciutats...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...acabo ja, president..., de sobreocupació dels habitatges. Igualment, tot el tema del control, de les ITV i del seguiment i de les revisions periòdiques dels habitatges i el seu control de qualitat serà una de les línies que la Llei de l'habitatge i el Pla català de l'habitatge contemplaran d'una manera prioritària.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió (tram. 300-00735/06)

La següent interpellació la formula, en nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, honorable conseller en cap i de la Presidència, ens porta al Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta interpellació una inquietud que, en els darrers dies, en les darreres setmanes, i dic «setmanes» i «dies» de forma intencionada, ha generat una molt considerable polèmica entre els operadors de televisió local. M'estic referint a certs moviments que es detecten en el sector i que produeixen, com li deia, un cert grau d'inquietud, i a nosaltres, si més no, al nostre Grup Parlamentari, una certa, també, sensació d'estupefacció en no conèixer amb exactitud què és el que el Govern de la Generalitat està fent al respecte.

Nosaltres, senyor conseller, sabem perfectament que la Llei reguladora de la televisió local per a ones terrestres, la Llei 41/1995, de 22 de desembre, té previstes, entre altres coses, la reserva de freqüències abans que les comunitats autònomes, i en aquest cas el Govern de la Generalitat de Catalunya, puguin dur a terme les competències que li són atribuïdes en aquest mateix text legal; sabem, també, que el Govern de la Generalitat va promulgar un decret, el 320/96, que fou modificat quant al règim d'inspecció i de sanció amb el Decret 111/98, i que, fins i tot, aquestes disposicions han estat objecte de recurs en el Tribunal Contenciós Administratiu. Això, senyor conseller, ho sabem, i sabem que això significa per al Govern una dificultat a l'hora d'abordar aquest tema des de la perspectiva de l'exercici competencial que la mateixa Llei, curiosament, li atribueix. No dic que sigui curiós que l'hi atribueixi, el que sí dic que és curiós és que tenint-ho atribuït encara no s'hagin dut a terme els tràmits necessaris perquè aquesta atribució resulti plena.

Però, com li deia, senyor conseller, el que també coneixem és que la Generalitat actua, i està actuant de forma que per nosaltres resulta de tot punt desconeguda. S'estan augmentant potències, senyor conseller, potències que passen dels cent watts, per exemple, d'un equip emissor convencional en una estació de televisió local petita, a dos mil watts, és a dir, estem multiplicant per vint la potència; s'estan utilitzant enclavaments per a la instal·lació de les antenes que no es corresponen, o per lògica no s'haurien de correspondre, amb l'àmbit de

cobertura que pertoca a cadascuna d'aquestes estacions; està tenint lloc, a més a més, un fenomen d'emissió en cadena que la mateixa Llei reguladora intenta evitar, però no de forma tàcita, sinó de manera expressa. És evident que la mateixa Llei atribueix també al Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquest cas, la capacitat d'autoritzar determinat tipus d'emissió, sempre que no ultrapassin el 25% del temps total, però això s'ha de produir, i vostès també ho reflecteixen precisament en el seu propi Decret, de manera que es correspongui amb les característiques de proximitat que poden venir a justificar la presència d'un determinat senyal en zones i en municipis adjacents, contigus al de referència.

Per si això no fos poc, determinades gestions a televisions locals de gestió privada estan canviant de mans. S'ha produït, per tant, un canvi significatiu en la seva composició societària.

Nosaltres no sabem, senyor conseller, si el Govern, de tot això, n'està assabentat, volem creure que sí –volem creure que sí–, però ens agradaria saber què és el que en sap, de tot això. I més encara, què li sembla. I més encara, què està fent. I, si és possible, fins i tot, què és el que pensa fer en el futur, perquè una cosa és no disposar de la capacitat, diem-ne, *stricto sensu*, avalada pel text legal i el desenvolupament ulterior que permeti fer-ho amb plenitud, i una altra de diferent és quedar-se quiet. Hi insisteixo: ja sabem que no es queda quiet, el Govern de la Generalitat, i disposem, diguem-ne, de proves suficients com per estar a l'aguait d'aquests moviments i per saber que, efectivament, s'estan atribuint coses, no? Sembla lògic, doncs, requerir-li, demanar-li, la seva opinió al respecte.

Nosaltres, en aquest sentit, hem dit, a tort i a dret, per activa i per passiva, que hi han elements que ens interessen, ens inquieten i ens preocupen, sobretot aquells que tenen a veure amb el concepte de pluralitat, però quan li parlo de pluralitat, senyor conseller, no li parlo, en aquest cas, de la que resulta atribuïble a l'exercici dels operadors, sinó de la pluralitat externa, que és un concepte que consagra i contempla la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que vol dir que a l'hora d'atribuir les concessions, a l'hora d'autoritzar l'emissió a determinats operadors, es tingui en compte que cadascun, si més no tenint en compte les seves àrees d'influència i de cobertura, responguin a sensibilitats diferents, de tal manera que no es centri una exclusiva, una única, interpretació de la realitat des del punt de vista ideològic, o polític, o cultural entre totes.

I aquest és el sentit de la nostra interpellació, aquesta és la nostra inquietud. Nosaltres hem dit sempre, i vostè ho sap, perquè suposo que ens ha escoltat quan ho hem fet palès, que ens sembla que el nombre d'emissores de televisió local ha de ser al més gran possible, tenint en compte que l'espai radioelèctric, doncs, permet, diguem-ne, el fet d'atribuir el nombre de llicències que resulti adient, sempre que, naturalment, aquestes no estiguin interferint l'emissió d'unes altres, que és exactament el que està passant en les darreres setmanes i en els darrers dies, específicament en la zona del Baix Llobregat i en la zona del Vallès Oriental i del Vallès Occidental.

Voldríem saber, des d'aquesta voluntat d'obrir la mà tant com es pugui, quines clàusules, quins mecanismes, quins procediments de caució, tenen vostès previstos en evitació que aquesta juxtaposició de senyals es produïxi i en evitació, també, que els espectadors no estiguin en condicions de rebre el senyal amb les millors condicions possibles. Nosaltres sabem que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha endegat, diríem nosaltres que de manera oficiosa, la creació d'una mesa en la qual hi seuen, diguem-ne, els diferents actors interessats en aquest assumpte i que intenten una autoregulació, per denominar-la d'alguna manera, d'aquest sector.

Però pensem, honorable conseller, que l'assumpte és de la suficient importància, de la suficient magnitud, com perquè ens hi dediquem, i, si més no, tinguem l'oportunitat de conèixer per allà on van els trets, per allà on van les coses. Perquè, curiosament –incomprensiblement, m'atreviria a dir, doncs–, d'això no se'n parla; si més no, no se'n parla des de l'Administració, no se'n parla des de la Generalitat de Catalunya.

És evident –i estic segur que vostè en la seva resposta m'ho dirà– que, per poder actuar amb la plenitud i amb la contundència que cal, es fa necessari que l'Administració de l'Estat, a través del seu ministeri corresponent, procedeixi a la reserva de les freqüències que ha de gestionar la Generalitat de Catalunya.

Té tota la raó, senyor conseller. I nosaltres –ja li ho anuncio, des d'ara mateix– demà mateix entrarem al Registre de la cambra una moció en aquest sentit –en aquest sentit–, per tal que puguin actuar, per tal que intentin avançar, al més aviat possible, en l'obtenció dels elements que els permetin, com deia, amb plenitud, procedir a l'ordenació d'aquest espai, cada dia que passa més concorregut, més polèmic i més complex.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. L'honorable conseller en cap té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Fernández Deu, em sembla que la seva interpellació és, diguem-ne, encertada pel contingut, per la matèria escollida, però no només encertada, sinó que, a més a més, és oportuna, pel que després li explicaré, no?

En primer lloc, vostè, d'entrada, ja reconeix una cosa que és evident, per altra banda, i que jo no puc deixar de comentar-li, tot i que vostè mateix ho ha reconegut en la seva intervenció inicial, i és que aquí estem molt coixos. Estem molt coixos, perquè, si estiguéssim parlant d'una llei, la Llei espanyola, que fos just d'ahir, doncs, tothom entendria que encara no hi hagués hagut temps de desplegar les normes reglamentàries, no? Però és que, fixi's-hi, vostè, estem parlant d'una llei de l'any 95, per tant, han passat set anys, gairebé set anys des d'aquell moment, no? I durant aquests set anys, com vostè molt bé deia, per altra banda, doncs, el Govern de la Generalitat no ha quedat de braços creuats. El Go-

vern de la Generalitat ha actuat. Vostè mateix ho recordava: l'any 96 vàrem aprovar un decret. Aquest Decret es va portar en el Contenciós Administratiu. Estem encara una mica com estàvem, no?, és a dir, sense..., com vostè ho deia, per altra banda, sense els instruments legals al cent per cent per poder actuar amb tota la fermesa i amb tota l'eficàcia en aquest règim, diguem-ne, de concessions i de màxima transparència en el que han de ser les televisions locals de Catalunya.

Dit això, també és veritat una altra cosa –i per això li deia que la seva interpellació és oportuna–, que és que en aquesta Llei de l'any 95 hi ha una disposició transitòria única, que el que ve a preveure és que les emissores de televisió local, que estaven emetent amb anterioritat a l'1 de gener de l'any 95, es puguin adaptar en el nou marc legal. Això ho preveu aquesta disposició transitòria única. I aquesta mateixa disposició regula el procediment a través del qual aquestes televisions locals hauran de seguir per sol·licitar l'atorgament de la concessió, i el termini dins del qual hauran de deixar d'emetre en cas de no obtenir aquesta mateixa concessió. Tot això ho regula aquesta disposició transitòria única.

Doncs, bé, nosaltres entenem, des del Govern de la Generalitat, que, tot i la dificultat d'aquest procés descrit, reconegut per vostè mateix, i, per altra banda, molt llarg en el temps, fins a cert punt inexplicable, després de tot això, doncs, nosaltres entenem que és absolutament necessari aprovar, en l'àmbit de les nostres competències, una normativa que estableixi un règim jurídic transitori per a les televisions locals per a ones terrestres, emparades, precisament, en aquesta disposició transitòria única que jo li comentava. Amb quin objectiu? Amb l'objectiu de donar una més gran seguretat jurídica als operadors.

Vostè esmentava en la seva intervenció que hi havien moviments i inquietuds. És lògic –és lògic–, perquè hi ha gent que porta temps en les televisions locals; molts esforços, diguem-ne, invertits en aquest àmbit; moltes capacitats professionals, diguem-ne, també, esmerçades en aquest mateix àmbit de la televisió local, i, per tant, aquesta gent, tota aquesta gent, tots aquests professionals del món de la televisió local es pregunten fins a quin punt no es podria, ja, tenir un règim més definitiu.

Com que desgraciadament en aquest cas, per responsabilitat molt directa del Govern de l'Estat, aquest règim més definitiu no es pot tenir, doncs, aleshores, l'única via que ens queda en aquest moment... –que em sembla que era la pregunta que vostè feia, què pensen fer?–, l'única via que ens queda és la d'intentar aprofitar aquesta, diguem-ne, esclatxa de la disposició transitòria única per intentar fer aquesta regulació provisional.

Què hem fet? Què estem fent en aquest sentit? Hem elaborat un projecte de decret, que està escrit, que actualment es troba en fase de consulta amb les associacions representatives del sector, i que permeti obtenir aquesta regulació provisional –hi insisteixo–, provisional, no pot ser d'altra manera, que permeti, d'una forma o d'una altra, doncs, complir les necessitats i els objectius dels operadors, i, finalment, també, dels usu-

aris. Perquè no hem d'oblidar que, finalment, les televisions locals tenen un mercat, que és el mercat, doncs, dels mateixos usuaris, que, finalment, doncs, són també els que han de validar amb la seva adhesió el que són aquestes televisions locals, la seva eficàcia i la seva incidència. Per tant, el resum és aquest.

Vostè em preguntava molt concretament: què passa?, què estan fent? La resposta també és molt clara. Per això li deia que la seva interpellació és oportuna, perquè evidentment no ens agafa amb els braços creuats, ens agafa, això sí, un pèl inquiet, a nosaltres, també, i un pèl desencisats, per tal com han anat les coses en aquests últims temps; però, de tota manera, no amb els braços creuats. I, en aquest sentit, nosaltres hem elaborat aquesta normativa de decret... –hi insisteixo–, aquesta proforma de decret que –hi insisteixo– està en aquest moment a consulta amb les associacions més representatives del mateix sector de televisions locals.

Vostè deia que també li preocupa que hi hagi algun canvi de mans en aquest sector. Vaja que li preocupa, que n'ha sentit a parlar, que això es produeix... Bé. Això jo no ho veig com una cosa negativa. No conec exactament en quines mans es canvien aquests operadors i aquestes televisions locals. Però, de tota manera, sí que és veritat, que, en canvi, el fet que hi hagi, diguem-ne, interès, per part de gent diversa, la que sigui, hi hagi interès per fer-se amb la propietat o amb una participació important dintre de les televisions locals del nostre país, això no deixa de ser un símptoma que, finalment, hi ha esperança, que aquestes mateixes televisions locals i aquest mercat local de la televisió vagi clarament a més. Si no hi hagués aquesta esperança i aquesta confiança amb el que és el futur del sector, doncs, difícilment hi hauria cap mena de moviment. En tot cas, el que hi hauria seria algunes televisions locals que simplement el que farien seria plegar, tancarien les portes, plegarien. Això normalment no passa. El que passa és que hi ha aquest moviment, com vostè molt bé deia, aquests canvis de propietats, aquests canvis de mans, que jo ho atribueixo a un símptoma positiu que les coses poden anar clarament a millor, dintre d'un sector de la informació al nostre país, que jo crec que no només té un futur important, sinó que, a més a més, és molt més necessari de cara a la mateixa informació i de cara a l'entreteniment que pugui rebre la gent.

I l'última cosa que li volia dir és..., bé, les dues últimes coses que li volia dir és que, quan vostè diu «no se'n parla gaire», és que hi ha mals que no volen soroll. No sé si m'entén, eh? Hi ha mals que no volen soroll. (*Veus de fons.*) I jo crec que, d'aquest, és millor no parlar-ne gaire. Bé. Vostè ara en vol parlar aquí al Parlament, això és perfectament legítim, i jo li contesto el que hi ha. Però, precisament, com que estem en aquesta situació, diguem-ne, d'incertesa, d'indefinició..., és clar, com més se'n parli, més expectativa generarem en un sentit o en un altre, i, per tant, més inquietud podem arribar a crear en el mateix sector, no?

Per això, nosaltres procurem ser discrets en aquesta matèria, fer la feina que podem fer, que és limitada, com vostè també deia, és limitada; però, en tot cas, la que podem fer, lògicament, nosaltres l'hem de fer. En aquest sentit, vostè, doncs, evidentment, té tot el dret

del món a demanar-nos que ens moguem, que no ens quedem quietes, com vostè deia. Crec que no ho fem. El que jo li he contestat va clarament, em sembla, en la direcció que vostè demanava.

I celebros molt –ho celebros molt– que vostès preparin una moció en aquest sentit que vostè anunciava. Perquè com que vostès, segur, desitjaren que el Govern central en aquest cas quedés bé,estic segur que si vostès presenten aquesta Moció, això ja serà, no una garantia al cent per cent, perquè això no hi és mai, però sí que serà un bon indicatiu, un bon senyal en aquest camí que ja hauríem d'haver recorregut, que és el camí de tenir un panorama perfectament aclarit des del punt de vista de la nostra capacitat administrativa d'intervenció en aquest sector.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. El senyor Fernández Deu té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, què més voldria! Ja m'agradaria disposar del grau d'influència suficient com per materialitzar-ho, tot plegat!

En tot cas, el que sí farà el nostre Grup Parlamentari, com li deia, és presentar una moció que vindrà a dir que: «El Consell Executiu ha d'impulsar les accions pertinents davant del Govern de l'Estat per tal de dotar-se dels instruments necessaris per exercir les corresponents competències.» Però també dirà, senyor conseller –també ho dirà–, que, en el termini d'un mes, s'informi al Parlament, a través de la Comissió corresponent i del procediment que pertoqui, d'allò que vostè deia que s'està fent. I que encara que no ho haguem de proclamar *urbi et orbi*, sí convindria –sí convindria– que els grups parlamentaris ho coneguessin, per tal de saber quin és el capteniment del Govern respecte a una qüestió de la singular importància que nosaltres, si més no, li atribuïm al tema de la televisió local.

I que –també ho dirà aquesta Moció–, a través del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, mentre no es disposi de la capacitat normativa necessària, els agents, els operadors de la televisió local puguin intentar l'alt grau d'autoregulació que nosaltres entenem desitjable, i que eviti situacions de conflicte respecte l'ús de les freqüències.

Li voldria, en tot cas, senyor conseller, fer un parell de reflexions, que, si m'ho permet, no m'agradaria que li semblessin escadusseres, la primera de les quals és el sentit de la televisió local.

A veure, la televisió local, com el seu propi nom indica, és una televisió nascuda, generada per exercir la proximitat respecte a l'espectador. I nosaltres tenim la preocupació, la inquietud –per utilitzar la mateixa terminologia que hem emprat en la primera de les intervencions– que això cada dia que passa sembla que serà més difícil d'aconseguir. I, a nosaltres –amb tota franquesa li ho dic–, ens interessa garantir aquest aspecte. Ja sabem que el primer que hem de garantir és que una

televisió sigui rendible, perquè, si no, hauria d'acabar tancant les portes; que hem d'establir mecanismes que permetin la subsistència a través de la publicitat, i que això, moltes vegades, exigeix, doncs, atribuir un criteri més ampli, més generós. Però això no vol dir que consentim que una estació local es produeixi indiscriminadament per al conjunt del territori, perquè estaríem pervertint el sentit de la mateixa televisió de caràcter, de cobertura local.

Jo li dic una cosa, i aquesta és la segona reflexió que li volia fer, senyor conseller: des de la modèstia dels meus coneixements –que són modestos, però que són alguns, respecte d'aquest tema– li garanteixo que resulta de tot punt impossible que un emissor de 2.000 watts, instal·lat al capdamunt de la Torre de Collserola, abasti només un segment, el que li correspongui, d'influència, de cobertura, de presència radioelèctrica.

És pràcticament impossible, encara que en els papers que es distribueixin es digui «en evitació que el senyal pugui arribar a determinats indrets, pugui arribar a determinades zones». Ja ho sé que això ho diuen, els papers; però la pràctica ens dona la certesa absoluta, l'íntima convicció, que se'n diu, que una potència com aquesta, en una instal·lació com la Torre de Collserola, necessàriament comporta un abast molt més ampli.

I només per acabar, senyor conseller, aquest Projecte de decret en tràmit de consulta, benvingut sigui, *gaudeamus*, i moltes gràcies. Perquè aquesta és una de les coses, vostè que té, entre altres coses, molta bona memòria, que deu recordar –que deu recordar– que el Grup Parlamentari Popular ha vingut sol·licitant des de fa molt de temps des d'aquesta mateixa tribuna.

Moltes gràcies, honorable conseller; gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ja no es pot dir amb tanta facilitat, això, *iuvenes dum sumus*. (*Rialles*.) Ho havíem dit en el seu temps, però ara ja no tant.

Té la paraula, senyor conseller.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, reiterar, doncs, que celebri aquest anunci que vostè fa sobre la presentació de la Moció. En la línia que ens interessa a nosaltres, com a Govern, la interpretem com jo li he dit; a més a més, tindrà, lògicament, altres vessants. Doncs, bé, evidentment si vostè així ho reclama, doncs, nosaltres donarem coneixement d'aquests tràmits que s'estan fent en el Parlament de Catalunya. Tampoc hi ha res a amagar, eh?; una cosa és que no hagi de ser allò... –jo crec, eh?– objecte de discussió permanent en l'estadi en què estem, però altra cosa és que lògicament no hi ha absolutament res a amagar, no?

Segona cosa. Respecte als comentaris que vostè feia a aquests dos comentaris, jo en el primer no sé si puc dir que l'accepto al cent per cent, però gairebé, no?; és a dir, que vostè subratlli aquest caràcter, diguem-ne, de proximitat respecte al sentit últim de la televisió local, cent per cent d'acord –cent per cent d'acord. No sem-

pre, segurament, és molt fàcil d'aconseguir. Vostè, per exemple, deia, posava una excepció, o com a mínim una reflexió, que pot tenir un cert sentit de dir: «Bé, escolta'm, finalment també hem de procurar que aquestes televisions locals siguin rendibles, perquè si no són rendibles, doncs, aleshores el resultat final serà que no hi haurà televisions locals.» I, si no n'hi ha, tot això que vostè diu del sentit de proximitat i tot això, en part es perdrà –en part es perdrà. Això no vol dir que les televisions més generals no tinguin també un sentit, diguem-ne, de proximitat a la gent; n'hi ha algunes que clarament el tenen.

Però, bé, en tot cas la televisió local ha de complir clarament aquesta funció, no? Ara, si una televisió local no té aquest sentit de proximitat, si no el té d'una forma molt majoritària, encara que després tingui algun afegit a més a més, home!, si no té aquest sentit de proximitat, aleshores el que hem de preguntar és si realment és una televisió local. Aleshores, no ho és. I si no ho és, aleshores ha de tenir una altra consideració, perquè el que no es pot fer, evidentment... –i amb això estic, també, d'acord amb vostè si aquesta era la seva intencionalitat–, el que no es pot fer és disfressar de televisió local allò que pretén ser una altra cosa. Això està clar. I, per tant, si hi ha una regulació, que nosaltres esperem que sigui més definitiva, ha de ser una regulació que serveixi per a la seva finalitat, i la finalitat és regular el món de la televisió local, que majoritàriament ha de tenir aquest sentit de proximitat.

Vostè –i enllaço amb la segona reflexió– posa després un exemple, que és el tema de la potència, doncs, instal·lada en aquest cas a Collserola. Bé, només li vull dir una cosa, no?... –dues coses, vaja. Primer, aquest sentit de local o de proximitat, en l'organització territorial que tenim a Catalunya, també s'ha de veure exactament què significa, perquè, és clar, local en l'àmbit metropolità què vol dir? –què vol dir?–, on estan les fronteres d'aquest local en l'àmbit metropolità?

A nivell comarcal de Catalunya és fàcil establir determinades línies o determinades fronteres, no?, però en canvi, a nivell local metropolità de l'àmbit de Barcelona o d'algun àmbit metropolità que es vagi configurant en el conjunt de Catalunya, no és tan fàcil establir aquestes fronteres, perquè, moltes vegades, vostè sap perfectament que un mateix carrer –un mateix carrer– divideix clarament dos municipis, o una finca. L'altre dia... –o una finca–, l'altre dia vaig anar a visitar..., de fet, doncs, pràcticament a posar en marxa, com a mínim a presentar..., vaja, va ser a presentar la maqueta de la futura actuació de la Ciutat Judicial a les casernes de Lepant. I, clar, a les casernes de Lepant, escolti, en una sola finca hi han dos municipis implicats: l'Hospitalet de Llobregat i Barcelona, majoritàriament l'Hospitalet, però també una mica Barcelona.

Per tant, aquestes fronteres són difícils, a vegades, d'establir amb tota claredat. Ara bé –ara bé–, vostè diu: «Home!, tornem al mateix: no es pot disfressar a través d'una cosa l'altra.» D'acord. I, per tant, si en algun moment nosaltres detectéssim que es fa un mal ús –especialment quan puguem tenir aquesta regulació més definitiva– del que són les finalitats d'aquestes televisions locals, nosaltres, evidentment, haurem d'ac-

tuar com a autoritat reguladora, nosaltres haurem d'actuar respecte a qui encobreixi les seves activitats en aquesta línia que vostè deia. I si finalment es demostra que és així, i hi ha gent que, per la raó que sigui, esperant potser coses que no succeiran, han fet inversions desproporcionades, els primers que en patiran les conseqüències seran aquesta gent que fan inversions desproporcionades a la finalitat que ells mateixos perseguien inicialment.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 300-00983/06)

El punt número 9 i el punt número 10 s'acumulen –almenys m'han manifestat aquesta voluntat–, que són sobre política educativa i especialment pel que fa als concerts educatius.

En primer lloc, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació –ja ho veurà vostè, senyor president– que s'escapa, en part, del que és habitual a les interpellacions.

Si no estiguéssim a l'alçada del període de sessions que estem, segurament hauríem vehiculat una altra iniciativa. Aquesta és una interpellació que possiblement s'hauria pogut vehicular a través d'una compareixença a la Comissió de Política Cultural; el que succeeix és que, segons teníem entès a través de la mateixa Mesa de la Comissió, en aquest període de sessions i amb motiu de la vaga de la setmana que ve, ja no hi haurà més comissions de Política Cultural. També s'hauria pogut substanciar a través d'un control de compliment en el Ple, però també ens queda només un ple ordinari. Per tant, ha semblat que la manera més fàcil, reglamentàriament, de debatre sobre si la Moció que ara me referiré s'ha complimentat o no era aquest procediment de la interpellació.

Vostè també recordarà, senyor president, i les senyores i senyors diputats també, que, en el Ple del 19 d'abril del 2001, una moció presentada per Esquerra Republicana, per jo mateix en nom d'Esquerra Republicana, i en la qual vam acceptar esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa, va ser aprovada. Era una moció d'ensenyament sobre els concerts educatius. Va ser aprovada a través d'un procediment democràtic i legal però no massa habitual, que era l'error d'alguns diputats del grup de la majoria.

Fos com fos la Moció es va aprovar; fos com fos, per tant, la Moció s'havia de complir. Sí que és cert que la senyora consellera en unes declaracions en sortir ma-

teix de l'hemicicle en aquell moment va apuntar la possibilitat que no es complís, la Moció; un apunt que poc després va rectificar, i va dir que la compliria.

El dia 31 de maig, fa encara no quinze dies, va lliurar, el Departament d'Ensenyament, complint els terminis de la Moció –els terminis i una mica més, però ho entenem perfectament–, que eren de dotze mesos..., va lliurar a la Mesa del Parlament el control de compliment d'aquesta Moció 80/6 del Parlament de Catalunya, sobre l'ensenyament obligatori.

La va lliurar gairebé en el mateix moment que feia una roda de premsa per explicar el resultat del compliment de la Moció. I, com també saben, senyores i senyors diputats, en el mecanisme parlamentari, la premsa va tenir el resultat del compliment de la Moció abans que els grups parlamentaris, abans que el diputat que l'havia presentat i els diputats que l'havien esmenat. Però, en tot cas, com que la premsa és amiga, ja ens va facilitar –la premsa– els papers que els havien donat i vam poder avançar-nos en el coneixement a través –insisteixo– d'aquesta facilitat de la premsa cap als grups parlamentaris.

Bé, sigui com sigui, la Moció tenia fonamentalment dos blocs: el Decret de matriculació i els concerts educatius; tenia dos grans blocs. Pel que fa al Decret de matriculació, jo no m'hi estendré, perquè no és el motiu de la interpellació, perquè no era el text de la interpellació i perquè, a més, no és la nostra voluntat. Hi ha hagut un nou decret, que és el que demanava la Moció; hi ha hagut un nou decret que ha anat en alguns dels termes que la Moció apuntava. Insisteixo, jo no vull deturar-me en el punt del Decret, sinó sí en els punts que feien referència als concerts educatius, perquè aquest –insisteixo– és el motiu de la interpellació d'avui: exposar, per part nostra, que la Moció en aquests aspectes no s'ha complert, que és el que volem posar avui damunt la taula.

En primer lloc, pel que fa a concerts educatius, la Moció demanava la revisió dels criteris de la Resolució del Departament d'Ensenyament del 6 de març de 2001, de modificació i renovació de determinats concerts educatius de centres docents privats, sobre els criteris d'aplicació globals dels centres educatius, per tal que es retirin o no es renovin els concerts als centres de titularitat privada que incompleixen la gratuïtat de l'ensenyament, obliguin a pagament estable o fix de quotes per a la docència o per a fundacions, o mantinguin criteris de segregació o discriminació per raó de gènere, raça, ètnia o condició social.

No s'han revisat els decrets; el compliment de la Moció, de manera molt sumària, ho explica. El cert és que aquests criteris no s'han revisat, continuen havent-hi els mateixos criteris i la mateixa manera d'avaluar els criteris. Perquè les queixes en aquells moments dels nostres grups, dels grups parlamentaris de l'oposició, no eren centralment els criteris, eren, en primer lloc, la forma d'avaluar els criteris, la forma de ponderar els criteris, la forma de significar els criteris a l'hora de donar el concert.

Però jo voldria detenir-me més en els tres punts següents, perquè són tres exemplificacions molt més clares.

El punt *c* deia: «Promoure, en el marc de l'elaboració d'una legislació catalana d'ensenyament obligatori, i de manera urgent, una normativa que defineixi la coeducació com un valor fonamental de la missió social de l'educació.» Aquesta és, potser, una «neura» d'aquest Grup Parlamentari, però ho hem tret moltes vegades.

Què ens diu el control de compliment? Ens diu..., ens retreu un text de la Conferència General de l'Organització de Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura de l'any 60, en el qual diu: «En el cas que l'Estat les admeti, no seran constitutives de discriminació..., aquestes separacions per raons de sexe a les aules.»; diu: «En el cas que l'Estat les admeti.» Som Estat o no som Estat? Tenim competències educatives d'Estat o no les tenim? Si les tenim, som nosaltres els que admetem o no admetem. Per tant, no les admetem, que és el que demanàvem; si se'ns diu que aquestes discriminacions per raó de gènere són, segons la Conferència General de la UNESCO, no discriminatòries «si l'Estat les admet» –i això ho diu l'any 60, i l'evolució sobre el tema ha estat significativa–, no les admetem.

I anem ara al moll de l'os, que és l'auditoria externa de gestió dels centres concertats. Escolti, aquí, ens ha fet trampa, ens ha fet un joc de mans. El punt *d* demanava una auditoria externa de gestió de tots els centres concertats i el punt *e* deia: «Contrastar la informació obtinguda per l'auditoria a què es refereix la lletra *d* amb els informes de la Inspecció.»

No cal ser excessivament intel·ligent per adonar-se que el punt *d* parla d'una auditoria externa i el punt *e* d'uns informes d'Inspecció, que s'han de contrastar amb l'auditoria externa. Són, per tant, dues coses. Primer: «externa» vol dir externa al Departament d'Ensenyament, externa a l'Administració educativa, i per això aquesta auditoria externa s'ha de contrastar amb un informe de la Inspecció –ho diu la Moció.

Què ens diu el compliment de la Moció? Diu: «Presentació de les conclusions de l'auditoria externa de la gestió dels centres, realitzada per la Inspecció d'Ensenyament.»; o sigui, qui realitza l'auditoria externa és la Inspecció d'Ensenyament, òrgan administratiu no autònom de l'Administració –no autònom de l'Administració–, o sigui, incardinat de ple en l'Administració.

Clar, el que ja no fan és contrastar la informació obtinguda per l'auditoria externa amb l'informe de la Inspecció, perquè no hi ha auditoria externa, i, com que no hi és, no contrasten. Ens fan una sola auditoria; no és externa, és feta per la Inspecció. Però, tot i així –tot i així–, aquesta auditoria –que ja no és externa, sinó que és feta per la Inspecció– no audita tot el que la Moció demanava, perquè la Moció demanava auditar el procés de preinscripció i d'inscripció definitiva, la vinculació del centre amb la zona, amb el territori o la zona vinculada. Aquest és un dels motius de concert educatiu –és un dels motius de concert educatiu. Això ho deia la Moció, senyora consellera; la tinc aquí. Deia això. Deia... Al compliment no se'n parla, d'això.

L'estat de les infraestructures del centre, en el compliment no se'n parla, d'això; el sistema de participació, se'n parla lleugerament i es diu, en tot cas, que hi ha un

tant per cent de centres en què no s'ha complert de manera deguda; les associacions de pares d'alumnes, etcètera, etcètera. Per tant, la Moció no s'acompleix.

Però, a més a més –i, en tot cas, continuaré després–, cada punt dels que l'auditoria no externa feta per la Inspecció analitza i es troben incorreccions, la solució sempre és la mateixa: les incorreccions se solucionaran, no s'obriran expedients, no s'analitzarà per què no s'han complert, no s'analitzarà quant fa que no s'han complert, no s'analitzarà si aquest no-compliment és reiterat i aquesta reiteració és una irregularitat greu, sinó «se solucionaran».

La nostra anàlisi, senyora consellera, és: la Moció no s'ha complert en els termes en què estava aprovada, i les dades que se'ns han ofert no són les suficients, i, a més a més de no ser les suficients, són, en la seva redacció, condescendents amb les irregularitats detectades. És, en els tres casos, contra l'esperit de la Moció aprovada, contra allò que el Govern havia de complir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 300-00022/06)

En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, des del nostre punt de vista, la presentació del document, aquestes conclusions generals sobre aquesta auditoria externa, des del nostre punt de vista, ho repeteixo..., jo crec que s'ha burlat d'aquest Parlament. En general, doncs, s'ha burlat dels ciutadans d'aquest país, tal com l'ha plantejat.

O sigui, amb dues pàgines i mitja –amb dues pàgines i mitja– ens ha resumit la inspecció del seu Departament sobre 739 escoles concertades. Li reconeixem una capacitat de síntesi impressionant, però em sembla que demostra una incapacitat de ser transparent en tot el que fa referència als concerts educatius. És directament proporcional, la seva capacitat de síntesi, amb la seva incapacitat de ser transparent. Ja ho ha explicat el senyor Bargalló: primer el presenta a la premsa i després el presenta al Parlament de Catalunya. Ja sé que el va presentar en el primer moment, però aquí ja sap vostè, perquè ja fa temps que està en el Govern de la Generalitat, que tarda dos dies a arribar-nos la documentació. Fins al dilluns nosaltres no vàrem poder rebre aquesta documentació. Ho sap de sobres, que això passa i que és normal. Llavors, seria bo preveure-ho, perquè els representants de la sobirania popular, doncs, tinguéssim la documentació abans que la premsa. I és una manera d'actuar no gens recomanable.

Deia que aquell document era una burla i un frau a aquest Parlament, diem. Parlem-ne, doncs. Parlava la resolució –ja ho ha dit també el senyor Bargalló– que era una auditoria externa. Externa vol dir externa, fora del Departament d'Ensenyament. Això vol dir que s'ha de fer amb persones formades i preparades que no siguin del seu Departament. Una auditoria externa no és el mateix que supervisar i controlar el funcionament del sistema educatiu, que sí que poden fer els inspectors i inspectores. És com si haguéssim d'auditar el Consorci de Turisme de Catalunya i ho fessin el senyor Oriol Pujol i el senyor Antoni Subirà amb tot el seu equip. S'imagina quin seria el resultat? Doncs, és exactament el mateix que han fet vostès. No s'entendria en absolut.

Els inspectors d'Ensenyament en general són uns bons professionals. Hauran de seguir i segueixen els criteris que vostè els ordena, i sovint, quan ho fan de veritat, quan investiguen de veritat, vostè no els fa cas, no? Si no, què va passar amb els informes dels inspectors que declaraven que no es podia renovar el concert, el curs passat, a uns quants centres, i que vostè va continuar endavant amb el procediment i que varen ser denunciats pel sindicat USTEC-STES? O què ha passat amb els informes de l'inspector Eugeni Garcia Alegre sobre el centre La Vall, de Sabadell, i de l'Opus –el centre, eh?–, que parla que hi ha una vinculació clara entre el centre i la Fundació Vaixell, que induïx –diu l'inspector– a pensar en un mecanisme de finançament irregular o frau de llei, cosa que permet dubtar de la gratuïtat de l'ensenyament concertat i que, a més, porten a terme una selecció encoberta de l'alumnat? –l'informe, que el tinc aquí, eh?, de la Inspecció, doncs, que es va presentar. O què va passar a l'informe d'inspecció del Col·legi Viaró, de Sant Cugat del Vallès, que parla també de vinculació entre la Fundació i el centre, que també induïx a pensar en un finançament irregular o frau de llei? Fins i tot l'inspector diu, fins i tot, diu ell textualment que s'hauria d'avaluar la possibilitat de sotmetre el control financer a la Intervenció General de la Generalitat. Seriosament. Vostè, ni cas, dels inspectors.

Això mateix es repeteix a l'escola La Farga, de Sant Cugat, a la Saint Paul School –bé, ara em penso que es diu Sant Pau, però, bé, és igual–, o al Pere Vergés, amb irregularitats semblants, o al Col·legi Álvarez, doncs, de Barcelona, que ja ha tornat a sortir altra vegada. Es va denunciar l'any passat que se li donava un concert i se li donava el director que no donava classes i constava com a tal, i el 2002 torna a sortir la mateixa situació. On és, la inspecció? Estem en la mateixa situació... Per què han servit les auditories? Per res, senyora consellera –per res. No ens la creiem –no ens la creiem.

Hem parlat amb molts inspectors, no cregui, eh?, molts inspectors que tenen la capacitat, doncs, de dir les coses que pensen del seu Departament, i ens han confesat que no en tenien ni idea, del que havien de fer, ni què demanar per auditar els centres. Fins i tot es dona el cas que algun centre fa alguna auditoria externa pròpia i... –i no la fa el director o el cap d'estudis, eh?–, i els mateixos inspectors no sabien què fer-ne, d'aquesta auditoria: si entrar-la amb la que feien vostès o, evidentment, no fer-ne ni cas i fer el que vostès els havien manat que havien de fer.

Aquesta és la situació. Ja sé que són casos puntuals, però està bé, també, explicar-los.

Miri, amb relació a la gratuïtat dels ensenyaments, que és un dels problemes més greus, s'ha deixat allò que és més important: inspeccionar i controlar les relacions entre els centres escolars i les seves fundacions. Diu que, com que són de l'àmbit privat, no s'hi pot entrar. I també diu que el Parlament no li ho va indicar directament. Miri, vostè sabrà..., jo li reconec una certa capacitat d'entendre el que discutim aquí al Parlament; ja ho ha dit el senyor Bargalló: d'entrada, ja vostè va dir que això no li interessava i que era illegal fer aquestes auditories. Ja se li veia poca predisposició, a fer això, no? Però, escolti, molts d'aquests centres reconeixen que el 30% del pressupost de l'escola prové de la fundació adscrita al centre. Com nosaltres no hem de tenir o no hem d'estudiar o no hem d'investigar o no hem d'auditar aquestes fundacions?

Miri, intentaré explicar-li –jo sé que ho sap vostè, eh?, jo sé que ho sap, però la meva obligació és explicar-ho aquí– com funciona la relació entre fundació privada i centre privat concertat, perquè més que res no ens prengui per «tontos», en el sentit «carinyós» de la paraula, eh?, no ens prengui per «tontos», senyora consellera, eh? Molts d'aquests centres s'han dotat de la figura legal de la fundació per amagar l'incompliment reiterat del principi de gratuïtat de l'ensenyament obligatori. La fundació serveix per vulnerar reiteradament la normativa segons la qual les escoles concertades no poden percebre cap mena de concepte que, directament o indirecta, suposi una contrapartida econòmica per a l'ensenyament impartit i concertat.

Vostè i les escoles utilitzen un argument per incomplir aquest precepte. Diuen: «Les aportacions no són il·legals si són voluntàries.» Bé, per cert, en el document, aquest document resum minimalista que ens ha enviat, hi ha un error o el subconscient del redactor l'ha traït, ja que parla que «el pagament a les fundacions només seria regulat si les aportacions fossin de caràcter voluntari». Aquí algú l'ha traït: o la màquina o el que feia servir la màquina. Si és voluntari i obligatori no cap importància, ja que el que és sancionable és que els pares i mares abonin qualsevol quantitat com a contrapartida, directa o indirecta, per l'ensenyament que s'imparteix als seus fills i filles, i no el seu caràcter obligatori o voluntari. No té cap sentit, això, no té cap valor.

Quin és el sistema que s'utilitza? Miri, els pares i mares paguen mensualment un rebut denominat «quota aportació a la fundació corresponent». Sovint, aquestes quotes són aprovades pel mateix consell escolar del centre. Aquest fet demostra que la quota no era voluntària, ja que si ho fos no ho aprovaria el consell, sinó que ho decidiria cada persona, cada pare o mare, si ho és o no ho és. Fins i tot algun centre ha reconegut –i ho ha escrit, i ho ha escrit– que, seguint indicacions del mateix Departament, han desdoblant el rebut que pagaven a l'escola: un que l'anomenen d'escola i un altre de la fundació. Dineros que reconeixen que reverteixen –i aquesta és la clau– íntegrament en l'educació dels fills. O sigui, els centres abonem dues quotes per l'ensenyament concertat que s'imparteix: una quota per l'ense-

nyament complementari, aprovada inicialment pel Departament d'Ensenyament –i després hi tornaré i li explicaré com es fa això–, i una altra a la fundació, que no té cap tipus d'autorització, i aquesta..., és aquí la il·legalitat; no si és voluntari o obligatori. O sigui, els pares i mares de les escoles privades concertades paguen per l'ensenyament que reben els seus fills, tot i el concert educatiu subscrit per l'escola amb el Departament d'Ensenyament. És a dir que, aquests ensenyaments, els imparteix l'escola contravenint al principi de gratuïtat que imposa la normativa vigent.

En definitiva, senyora consellera, estem davant una actuació que, a l'empara de les normes que regulen les fundacions –això sí–, persegueix un resultat prohibit per l'ordenament jurídic; en aquest cas, la percepció d'una contraprestació econòmica per l'ensenyament concertat, sota el concepte d'aportació a una fundació vinculada estretament a la mateixa escola. I d'això, senyora consellera, se'n diu frau de llei, i ho diu l'article 6.4 del Codi civil, així és que en prengui nota, perquè moltes d'aquestes escoles que diu que també són seves, doncs, estan fent aquesta actuació, aquest frau de llei a l'Administració pública.

Li deia que hi havia una part que eren quotes complementàries, que sí que les aprova, doncs, el Departament d'Ensenyament, i altres que eren aquestes quotes que no són gens autoritzades. D'aquestes quotes complementàries, el centre fa una proposta, que el Departament aprova, però sap què fan? –ja ho sap, eh?–: proposen una quota global, no?, una quota global que, des del nostre punt de vista, és del tot il·legal, no? Segons la LODE, la quota s'ha d'adaptar al servei prestat, de forma individual i no globalment. Quina és la trampa? La trampa és que l'escola cobra a tots els alumnes la mateixa quota, independentment de l'activitat que facin o del nombre d'activitats que facin. Per exemple, aquí en tinc una, eh?, una a la qual vostès donen el vistiplau: «Activitats escolars complementàries» –aquestes són les que són complementàries–: «racons, tallers de llengua, tallers de socials, aprendre a conviure, dibuix, seguiment personalitzat, llengua, informàtica, teatre, activitats culturals. Preu: 5.985 pessetes / mes, curs 99-2000» –suposo que es deu haver anat apujant, no?, ja devem estar a més de les 6.000. Això, això és il·legal! Tots els alumnes fan totes aquestes activitats? Tots els alumnes fan totes aquestes activitats complementàries? La LODE diu que s'ha de donar el preu segons el servei que s'ofereix. Tots les fan? No les fan tots, però tots paguen les 6.000 peles! Voluntàriament, evidentment, però paguen les 6.000 pessetes. Doncs, em respongui si això és veritat o no és veritat, si ho fan alguns alumnes, alguns estudiants fan algunes d'aquestes activitats escolars complementàries, i altres no les fan. El que no pot ser és que tots paguin aquestes 6.000 pessetes que vostès aproven d'una manera molt clara; fins i tot es proroga, doncs, d'una manera automàtica.

En definitiva, senyora consellera, després continuarem, però em sembla que haurà de donar moltes respostes per dir a veure exactament què és el que pensa sobre aquestes actuacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula. (*Pausa.*)

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyors diputats interpellants, bé, no han estat el mateix to un que l'altre interpellant, però d'alguna manera..., faré les distincions en el moment que s'hi escaiguin.

El que jo vull dir-los, en primer lloc, és que aquest discurs, en realitat, més que un discurs polític, és absolutament una redundància, el que vol dir que vostès ni llegeixen el que diuen realment les conclusions, ni tampoc donen el valor al que vol dir «conclusions». Les conclusions són sempre una síntesi d'un informe que és més ampli. Es parla de conclusions. I van ser vostès els qui ho van aprovar, i així ho van demanar.

En tot cas, jo crec que hi ha una certa obsessió temàtica, i sobretot en el senyor Boada, quan, amb desconeixement, amb ignorància total del que diu la LODE i del que han interpretat les sentències del Tribunal Constitucional i del que diu la mateixa Constitució, parla i diu: «Això és il·legal, això no és il·legal, això és frau de llei.» Sigui vostè o qui li hagi escrit, no sap realment què és frau de llei. Això..., i tampoc el que és il·legal; un rebut, com vostè ha dit, d'una activitat complementària. Una activitat complementària és aquella que, segons la norma bàsica de l'Estat espanyol, té relació amb el currículum, i el preu està establert, està establert el preu per la mateixa Administració educativa, tal com ordenen les lleis i normatives bàsiques.

En tot cas, seguim. Hem complert la Moció. I hem complert la Moció en els seus termes. El que no l'hem complert és, segons vostès, amb l'aire, amb la manera, amb l'estètica, potser, que a algú de vostès li hauria agradat. Però la Moció està complerta.

Parlem del procés d'auditoria externa. Auditoria externa als centres. Sapiguem què diu la legislació al respecte. Sapiguem, primer, què és una auditoria. Una auditoria és l'examen d'una situació d'una societat determinada, per conèixer l'estat de la seva comptabilitat, de la seva..., financera... Això és una auditoria. Un auditor és una persona que està qualificada per fer-ho. Això és realment.

Doncs bé, què diuen les lleis educatives respecte a qui pot fer aquestes inspeccions a dins dels centres? Una auditoria externa al centre és un examen de la situació del centre, del compliment de la legalitat del centre, de l'adequació d'allò que fa el centre respecte a les seves obligacions com a centre concertat i respecte als ensenyaments objecte d'aquest concert. I això la Llei ho diu clarament, qui és, i qui és l'autoritat pública que ho pot fer, i, a més, dóna la consideració d'autoritat pública, i és la Inspecció d'Ensenyament, que és qui inspecciona de manera externa els centres. I això ho fa l'Administració educativa mitjançant la Inspecció. I això ho diuen les lleis, ho diu la LOPEGC. Després podem parlar de quin tipus d'auditoria, segons vostès i aquells que l'assessoren, creu que es podria fer, però, d'acord amb tots

els serveis jurídics, és la Inspecció Educativa l'autoritat pública per fer-ho.

Què ha fet la Inspecció Educativa, d'acord amb les instruccions que li vam donar des del Departament d'Ensenyament, per complir la seva missió? Doncs, ha exercit la seva funció sobre els 739 centres docents que reben ajuts públics o que tenen subscrit concert amb l'Administració; 739.

Anem a parlar de quins aspectes s'ha de fer aquesta auditoria, aquesta inspecció, perquè estem parlant de les obligacions que té un centre concertat respecte a les obligacions emanades d'aquest concert. Primer, d'acord amb el Reial decret conegut, de normes bàsiques sobre concerts educatius, el titular del centre assumeix determinades obligacions sobre el compliment de les quals aquell informe, les conclusions de l'informe, exposa.

Fixarem l'atenció en allò que a vostès també els ha interessat més, sobretot en els concerts dels ensenyaments obligatoris, que són els gratuïts, plenament gratuïts. Els ensenyaments obligatoris, les cinc hores a primària, del currículum, el currículum establert per la secundària obligatòria, això és l'objecte del concert, res més és objecte del concert; queda ben limitat el que és.

Quines són les obligacions? Primer, tenir en funcionament el nombre total d'unitats objecte de concert. De la inspecció dels 692 centres que fan ensenyaments obligatoris no n'hi ha cap que transgredeixi aquesta obligació, ni un.

Segon, no pot percebre conceptes que suposin una contrapartida per a la impartició de l'ensenyament obligatori. Després, les activitats escolars complementàries i de serveis han de ser voluntàries, no tenen caràcter locatiu i no tindran caràcter discriminatori per als alumnes.

Haurien d'estar vostès, o vostè, senyor Boada, especialment, no decebut, no hauria d'estar decebut, haurien d'estar molt satisfets que en els nostres centres concertats la Inspecció no hagi detectat ni una sola discriminació de cap alumne amb la realització de cap activitat voluntària, cap; encara més, cinquanta-cinc centres tenen un sistema de beques i ajuts pels quals paguen, des del centre, aquella activitat que l'alumne no podria pagar. No hi ha cap mena de discriminació i això hauria de ser objecte de la satisfacció de tothom i no d'acusacions, en general, absolutament infundades.

Vuit centres dels 692 –vuit centres–, l'1,1, són els únics que presenten disfuncions. No podem dir que siguin irregularitats ni faltes perquè això no se sap fins que no es pot fer un expedient administratiu. I no es pot fer un expedient administratiu, d'acord amb les normatives bàsiques, si no es fa abans la comissió de conciliació.

Per tant, hi han uns processos administratius que donen seguretat jurídica als titulars dels centres, i la presumpció d'honestetat i d'innocència la hi donarà sempre l'Administració. Però, potser, a algú de vostès els desconcerta que els titulars dels centres concertats compleixin amb rigor i lleialtat en la seva gran majoria les obligacions del concert; sembla que els desagradi, sembla que els decep comprovar que determinats discursos, que aplaudeixen o que subscriuen, es mostrin cruament sectaris i que no corresponen a la veritat.

Vuit centres de 692. I li diré quelcom més: sap quin és aquest rebut? Un rebut que a vegades, potser per ignorància, alguns potser per mala fe, hi posa «ensenyament, crèdit de síntesi», i s'haurà de veure a la Comissió de conciliació què hi ha darrere d'això. Però, sap quin és el rebut? El rebut pot anar des de quaranta pessetes al mes a dotze mil pessetes al mes. (*Veus de fons.*) Per vostè tothom és igual, és molt evident, senyor Boada.

Sí, és prou important i jo vull recalcar –ho vull recalcar– que no hi ha cap mena de discriminació de l'alumnat en la participació d'aquestes activitats voluntàries; i els cinquanta-cinc centres, també –ho he de recalcar–, que tenen beques i ajuts propis per aquests alumnes perquè puguin fer les mateixes que la majoria dels seus companys i companyes.

Per tant, ni en activitats complementàries ni en els serveis escolars ni tampoc en les activitats extraescolars s'ha detectat ni un sol cas de discriminació, això és prou interessant i prou important.

Un altre tema que vostès també ens han parlat: les fundacions. A mi m'estranya que vostès, i vostè, senyor Boada, que encara no fa un any, o fa recentment un any, van aprovar aquí una llei de fundacions, la Llei 5/2001. Vostè hauria de recordar què diu que és una fundació: «És una entitat sense afany de lucre, constituïda per la voluntat de les persones físiques o jurídiques, que són les fundadores.» Les seves activitats han de beneficiar col·lectius genèrics de persones i finalitats lícites. Aquestes fundacions, per llei, porten la comptabilitat i assenyalen els indicadors del compliment de les finalitats fundacionals; presenten, anualment, els comptes al protectorat –vostè sap que el protectorat està al Departament de Justícia–, vostès ho saben, senyors diputats, i només s'han de sotmetre a una auditoria externa si durant dos anys consecutius hi concorren determinades circumstàncies, òbviament, circumstàncies que no tenen res a veure amb el règim de concerts.

Vostès coneixen que aquesta mateixa Llei estableix, com a funció bàsica del Protectorat de la Generalitat, cura de l'exercici correcte del dret de la Fundació, i aquell és l'òrgan, el Protectorat, que verifica mitjançant la presentació dels comptes el compliment dels estatuts i de les obligacions que emanen de la Llei.

Miri, sí que hi ha fundacions –i tant!– i associacions de mares i pares d'alumnes que passen rebuts als centres, també. A la pública no hi ha fundacions, però també hi ha associacions de mares i pares d'alumnes.

De tots els centres, d'aquests més de sis-cents centres, trenta-tres passen un rebut al mateix centre d'una fundació o d'una cooperativa o d'un patronat, és cert, i pot anar des de 240 pessetes al mes, aquesta aportació voluntària, fins a quinze mil. Noranta-vuit centres presenten rebuts al mateix centre –cosa que no s'ha de fer–, de les associacions de mares i pares d'alumnes, i pot anar des de vuitanta-dues pessetes al mes, l'aportació, fins a vuit mil. Vuitanta-nou fundacions –que sapiguem, i que hem vist i hem detectat, però no és cap illegalitat– presenten als pares una aportació voluntària que pot anar, també, de 250 pessetes al mes fins a trenta-mil al mes. I 289 associacions de mares i pares

d'alumnes, també, presenten directament, no a través del centre, a tots els alumnes una quota de pagament voluntària, des de cent pessetes fins a 29.000 pessetes. Fixi's vostè, quantes n'hi ha, de fundacions.

I això són les fundacions, no són il·legítimes, no depenen d'Ensenyament. Qui ha dit que la seva finalitat és il·lícita? Sap vostè si ho posen per les activitats extraescolars? Sap vostè si tot això serveix per comprar els ordinadors que l'Administració no pot pagar, ni paga? Sap vostè si això és perquè potser el mòdul que es dona per despeses, com que no hi ha equipaments, serveix per als equipaments? Vostè ho sap, senyor Boada? Sembla que sí, que ho deu saber. Perquè serveix per a altres coses. Serveix per pagar al professorat? Com pot ser, si el professorat el paguem mitjançant el pagament delegat, mitjançant una nòmina d'Ensenyament?

Anem a parlar un moment, perquè s'entengui bé de què és el concert, de quin instrument jurídic és el concert. A veure si ho entenem tots i totes de la mateixa manera. Vostès m'han obligat a aprendre molt. Estic molt contenta. A mi, m'agrada aprendre. Tinc una gran curiositat i ara els puc explicar quin instrument és el concert.

El concert no és una subvenció corrent, ni que estigui al capítol quart dels pressupostos no és una subvenció corrent. Per tant, la Intervenció General, l'Auditoria de la Intervenció General, senyor Bargalló i senyor Boada, no podria actuar, perquè no és una subvenció. I vostès saben que la Intervenció General, d'acord amb la Llei de finances que el nostre Parlament va aprovar, pot actuar i actua per veure si aquella subvenció, subvenció corrent –o aval–, ajut que es dona a una entitat o a una societat, s'empra per l'objectiu pel qual s'ha donat.

Per tant, no és subvenció corrent, no podria anar a aquesta Auditoria, i a més li diré que de cap manera es podria dir que el mòdul que està a la Llei de pressupostos de l'Estat i que nosaltres després traduïm al *Diari Oficial de la Generalitat*, aquell mòdul que diu «altres despeses», no va totalment per als ensenyaments objecte de concert. Hauríem de fer tots i totes comptes i potser sabríem més de què estem parlant, i no fer acusacions sempre injustes.

Respecte a què són els concerts educatius, no és que ho digui jo, m'ho inventi o m'ho digui un jurista, no; és que hi ha una sentència del Tribunal Suprem, l'última sentència del Tribunal Suprem, del 15 de novembre de 2001. Ho dic perquè, així, aquells assessors que a vegades es tenen, poden anar-lo a buscar i llegir-la, i així sabran què és un concert.

Defineix aquesta Sentència del Tribunal Suprem la naturalesa del concert com la d'un conveni, que és el que és, que és el que se signa, un conveni mitjançant el qual l'Administració assumeix uns compromisos, el d'assignar fons públics per al sosteniment d'aquell centre concertat, i el centre concertat es compromet a impartir gratuïtament l'ensenyament corresponent. El concert, doncs, genera obligacions recíproques. L'Administració ha d'assumir les despeses que genera la prestació del servei de l'educació –encara no s'ha demostrat que fos suficient–, i el titular s'obliga a la prestació de l'esmentat servei –és segur que el presta.

És, per tant, una contraprestació recíproca de les parts. No és una subvenció. No és matèria de la Intervenció General. No és matèria d'auditoria. És tema d'una Intervenció General, és matèria d'Intervenció de la pròpia Inspecció, que és l'autoritat pública que pot vetllar pel compliment de les lleis en els centres docents.

Parlem un moment del mòdul. El mòdul es divideix en dues parts, per norma bàsica. Una, la dels sous –sous, més Seguretat Social, més antiguitats, més l'increment de l'analogia–, que en el nostre cas pactem amb els sindicats, amb els representants dels treballadors i treballadores. Després, una altra part del mòdul, el que s'anomena altres despeses, que poden ser les despeses de funcionament o de manteniment, i que vénen consignades en la Llei de pressupostos de l'Estat i després traslladades al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Què diu el Decret de normes bàsiques que aquestes altres despeses cobreix? «Les quantitats assignades per altres despeses comprendran les de personal d'administració i serveis.» Algú ha de pagar, si hi ha un administratiu i un conserge, o, si és molt gran, dos, o si hi ha dos administratius. «Els ordinaris de manteniment i conservació i els de reposició d'inversions reals.» Jo, és que ni ho pregunto, ja fa temps que ho pregunto i jo ho estudio, perquè jo no tinc els dubtes que tenen vostès. I jo els demanaria que no ho fessin, que anessin més endins de les coses, que no ens quedem en un discurs d'aquesta mena.

Miri, hi ha llacunes legislatives molt importants, que deixen en inseguretat jurídica els titulars, que en el 99,999 periòdic de casos és absolutament honest i forma part de la gran família educadora d'aquest país..., i, a més, ha creat llocs de treball per a gent que també s'estima l'educació i que es dediquen a l'educació.

Puc, cinc minuts més?

El president

No, senyora...

La consellera d'Ensenyament

Doncs seguirem després...

El president

...tindrà un torn de deu minuts.

La consellera d'Ensenyament

...seguirem després. Llàstima que no els dono temps per reflexionar...

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. A veure, primer, deixaria els papers, ara, i faria reflexions, perquè a vostè li agrada molt fer reflexions; ha estat una estona fent reflexions,

una estona ens ha donat dades seguint un guió o un esquema i una altra estona ens ha reflexionat, doncs reflexionem.

A veure, em sembla que... No sé si hi ha algun diputat o diputada en aquesta cambra que voldria l'extinció de l'escola que no fos de titularitat pública? Jo li puc assegurar que no, jo no vull que s'extingeixi l'escola privada; no hi tinc cap interès. Per mi, la meua escola és la pública. I li estic parlant com a diputat del Parlament de Catalunya, que és la primera institució de la Generalitat. Per tant, com a membre de la Generalitat, perquè els diputats i les diputades som membres de la Generalitat..., per tant, com a membre de la Generalitat, l'escola pública és la meua –és la meua. N'hi ha d'altres; tothom té dret, en una societat de lliure mercat a fer el que vulgui, pot crear escoles.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha una legislació –estatal– que ens fa aportar el concepte de concert educatiu; que a Catalunya és molt important perquè Catalunya té un tant per cent d'escola privada superior a la resta de l'Estat. O, si vol, girant-ho al revés, té un dèficit d'escola pública superior a la resta de l'Estat, producte –producte– no pas dels que estem aquí, producte de la manca històrica d'inversions de l'Estat a Catalunya en infraestructures públiques; que la tenim en el món sanitari, per això hi ha més mútues; la tenim en el món de les comunicacions de mobilitat, per això les autopistes són de peatge, i la tenim en ensenyament, per això hi ha més escola privada. Molt bé.

Ara bé, no ens faci caure..., no ens acusi del que no som. Nosaltres també coneixem escoles privades de vocació pedagògica alta, escoles privades que compleixen funcions. És en favor de l'escola privada que es comporta correctament, el que demanem –el que demanem–: mà dura contra la que no s'hi comporta. I és la manca de mà dura contra la que no s'hi porta, la que fa crear una sensació mediàtica, social..., de disbauxa. I aquesta sensació de disbauxa també va contra l'escola privada de qualitat pedagògica, de comportament regular, que cobreix necessitats socials, que arriba on no arriba...

Escolti, senyora consellera, vostè i jo sabem –vostè potser no ho pot dir, però vostè i jo sabem, i jo ho puc dir i ho vull dir– que amb les fundacions –que amb les fundacions– alguns centres fan coses que no són regulars. Emparant-se amb legislació diversa –vostè aquí ens ha estat parlant de legislació diversa–, emparant-se amb la Llei de fundacions –que ningú la va fer pensant que hi hauria qui utilitzaria fundacions per treballar en el món educatiu–, emparant-se amb una legislació, hi ha gent que fa comportaments que no són correctes, i hi ha fundacions que es cobren obligatòriament i que es cobren per utilització de serveis educatius.

I per exemple que no podia ser perquè no era voluntat de d'aquella Moció és la frase: «L'anàlisi de les aportacions fetes a entitats alienes al centre docent no ha estat objecte de l'actuació de supervisió de la Inspecció d'Ensenyament.» Quines són les alienes? La que el ti-

tular ha dit que era aliena? S'ha investigat en el Registre del Departament de Justícia la coincidència dels patrons de la fundació amb titulars del centre educatiu privat amb...?

Perquè, clar, l'aliena, amb franquesa... Estem ara en la minoria, senyor president..., senyora presidenta –perdoni–, estem ara ja en la minoria de final de dia. Tots sabem, també, què són les fundacions lligades a partits polítics, i no ens n'amaguem, que aquella fundació està lligada a aquell partit polític. Tots els partits polítics tenim fundacions lligades. I les tenim perquè, a través de la Llei de fundacions, doncs –a través de la Llei de fundacions– podem fer coses que com a partit no podem fer. Però tots sabem quina fundació està lligada a qui. I si ara jo sortís i negués que la Fundació Josep Irla té una vinculació orgànica amb Esquerra Republicana l'estaria enganyant –l'estaria enganyant. I, si l'enganyés, vostè podria anar al Departament de Justícia, preguntar pels patrons de la Fundació i descobriria que són membres del Comitè Executiu d'Esquerra Republicana, i, per tant, doncs...

El senyor Boada, en el tema de les fundacions... –senyora consellera, no es posi en el to; vostè ja sap que jo normalment tinc un to més amable–, en el tema de les fundacions el senyor Boada tenia tota la raó: no en totes les fundacions, perquè no estem parlant de tots els centres, de totes les fundacions, estem parlant d'això.

I li insisteixo: pel bé de l'escola privada concertada, tinguin real mà dura amb aquells que cometen irregularitats. I aquí n'hi han, de irregularitats, n'hi han –n'hi han.

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, il·lustre diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Miri si hauria d'anar acabant, senyora presidenta, que acabo aquí mateix.

La vicepresidenta segona

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

N'hi han, actiu. I si actuen amb la mà dura que cal, els ho agrairem tots: els que l'escola pública és la nostra i els que l'escola privada és la seva.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora consellera, jo ja sé que a vostè li agrada aprendre però no progressa adequadament; aquest és el problema. *(Rialles en un sector de l'hemicicle.)* I si li apliquessin la Llei del Partit Popular, la Ley

de calidad, a més a més quedaria ja segregada definitivament. Així és que compte!, i miri de progressar al màxim d'adequadament possible, pel bé del país.

Jo no sóc, no tinc cap tipus d'obsessió –i en tot cas, si en tinc alguna, no la hi explicaré. I no és veritat que tinguem una ignorància total sobre la LODE. Això són paraules gratuïtes fruit del fet que potser li falten arguments..., per anar-nos dient tot això sobre la meua persona i sobre el meu Grup Parlamentari. Ah!, i no me l'ha escrit ningú; l'he escrit jo ahir a la una de la matinada. (*Veus de fons.*) Sí, jo no gaire, he dormit. Vostè segur que estava descansant; en canvi jo estava treballant per poder donar una mica de llum a allò que vostè ha estat incapaç de donar-hi llum a través del document que ens ha plantejat.

Miri, si comencem per les coses potser més senzilles: la quota complementària. La LODE diu claríssimament, i els reglaments que la desenvolupen, que s'ha d'establir individualment, el preu, eh? –individualment, el preu. Si fan una quota de sis mil pessetes per tot, no tots els alumnes fan totes les activitats; per què han de pagar tots els alumnes, si només en fan dues d'activitats, les mateixes pessetes? O és que no ho entén això? És molt fàcil! Jo no sé... Això és el que diu i vostès aproven. No és pas tan complicat. Jo li he llegit totes les activitats que fa, d'un acord que vostès han fet. Doncs els alumnes només haurien de pagar aquella activitat que fan; si en fan dos, la part proporcional d'aquell servei que se li dona. No en paguen dos: ho paguen tot, sis mil pessetes. I això no vol dir que es discrimini ni re, senzillament que és una manera de subvencionar, doncs, aquesta escola amb el que jo li explicava.

Miri, les auditories. Ho pot fer la Intervenció General. O, si no, facin una cosa: a on estan els diners que van destinats a les auditories als pressupostos? Capítol 4. (*Pausa.*) Sí? Ho sap vostè... (*Pausa.*) Home!, si no ho sap... Capítol 4; «Transferències i subvencions» és el títol..., senyora consellera, «Transferències i subvencions». Si és una cosa o una altra, per què ho posen aquí? Ho posin al capítol 2. I tant una cosa com una altra, la Intervenció ho pot fer perquè la seva funció és la de controlar el diner públic. O, si no, ho faci amb un contracte de serveis. Per què no fan un contracte de serveis i el situen al capítol 2? Si està al capítol 4, m'expliquin què és, i la Intervenció hi pot intervenir sense cap tipus de problema i evidentment també una auditoria externa. No s'inventi coses que no són... O en tot cas canviïn els pressupostos i les partides on els posen; si no, em negui que no està en capítol 4, i així ho tindrem més clar.

I tant, que no hi ha cap tipus de discriminació amb les activitats complementàries –té tota la raó del món–: la discriminació, algunes escoles privades concertades ja la fan abans; no fa falta discriminar. Se'n recorda, de l'informe de la professora Anna Villarroya, de la Universitat de Barcelona? «Les famílies amb rendes baixes gairebé no es beneficien dels diners públics que es destinen als col·legis privats, ja que la seva presència en ells ha crescut de forma molt tímida en els últims vint anys» –que governen vostès. «Una de les barreres que n'impossibilita l'accés és la permissibilitat, per part de la Generalitat, de pràctiques que voregen la illegalitat, com la selecció encoberta de l'alumnat i la falta d'in-

formació sobre el caràcter voluntari de les quotes i les aportacions a fundacions, segons reconeixen una *vintena* d'inspectors de la Conselleria d'Ensenyament.»

Bé, no fan discriminació –no, no–, ja la fan abans, ja no hi poden accedir, la gent amb rendes baixes, a aquesta privada concertada que vostè també la considera com a seva, com a pública, no pas les que funcionin malament. I, si no, què és l'altra discriminació per raó de gènere? O que no ho és, a les escoles de l'Opus? Com es pot permetre, una persona que contínuament diu que té idees progressistes, que es discrimini d'aquesta manera els nois i noies? Com pot ser? Com pot ser que els doni diners públics, a aquestes institucions? Miri, l'inspector..., un inspector seu: «El fet que el centre La Vall sigui femení, tret del parvulari, impossibilita en un futur la garantia del compliment de l'admissió d'alumnes a primer de primària d'acord amb el previst a l'article 2.5 del Decret tal, tal, de 20 de febrer, sobre l'admissió d'alumnes.» El seu propi inspector ja li diu que no compliran el Decret! Com permeten, doncs, que funcionin, aquestes escoles de l'Opus, doncs, d'aquesta manera?

Acabem. Amb les fundacions. Mira, les fundacions no són il·legítimes. És veritat que no són il·legítimes; jo no ho he dit en cap moment, que eren il·legítimes. En tot cas, el que s'ha de veure és quina és la relació entre aquestes fundacions i el diner públic, doncs, que es destina a aquests centres. Repeteixo: si un 30% del pressupost del centre prové de les fundacions, home, alguna relació deuen tenir, no?

Vostè em preguntava: «Per què serveixen?» –em preguntava a mi. I ho sap, vostè? I, vostè, ho sap? Segur que ho sap vostè, per què serveixen les fundacions? Miri, una escola privada concertada, la seva revista; diu textualment el director del centre: «Mirin, fa uns anys només giràvem un rebut pel total de l'import de l'ensenyament; ara les orientacions del Departament d'Ensenyament ens porten a desdoblar el rebut en dues parts: un, que l'anomenem “de l'escola”, que té una quantitat màxima que no podem sobrepassar, i, l'altre, de la fundació. Si ajunten els dos rebuts, sabran el que aporten per a l'ensenyament dels seus fills» –«ensenyament dels seus fills»–; els òrgans abans esmentats –Direcció, Administració, Consell Escolar i auditoria econòmica– hi són per garantir que aquests diners, íntegrament, reverteixin en a l'educació dels seus fills...» –ara anava a dir l'escola– «a l'escola tal.»

Sap per què serveixen les fundacions, vostè? Sap per què serveixen algunes fundacions d'alguns centres privats concertats? Ho busqui de veritat, ho busqui per al bé de l'ensenyament d'aquest país i sobretot per a l'ensenyament públic; ens farà un favor a tots i d'aquesta manera podrem avançar, evidentment, per una societat molt més justa, que, tal com va i com la planteja vostè, no hi ha manera que avancem en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera senyora Carne-Laura Gil. Té deu minuts, senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors..., senyor Bargalló, senyor Boada..., senyor Bargalló, tingui la seguretat que si del que ha estat aquesta inspecció, i totes les comissions de conciliació que s'hagin de fer, aquella persona o aquell titular de centre que hagi fet una irregularitat o una falta greu d'acord, amb allò que el Decret de normes bàsiques diu que són faltes greus, nosaltres actuarem com hem anat actuant cada vegada que s'ha requerit i la gravetat de la falta ens ho ha indicat.

Senyor Boada, havia acabat la meva contesta a la interpellació, la primera part, explicant si creia vostè, perquè ho coneix tot perfectament, si creu vostè que, amb el mòdul que està establert a la Llei de pressupostos de l'Estat i al nostre *Diari Oficial*, es pot tenir personal d'administració, es pot tenir conserges, quan arriba la Llei del 90 i es diu a totes les escoles que ja estaven concertades, se'ls diu: «Han de fer, vostès, obres; han de tenir una aula de tecnologia; han de tenir una aula d'informàtica; escolti, vostès han de tenir ordinadors; escolti, vostès ja no poden, ara, estar sense estar connectats a Internet; vostès han de fer servir el magnífic portal Edu365.com del Departament d'Ensenyament..., ah!, sí, però el Departament d'Ensenyament no els pagarà el cablejat de l'escola, no els pagarà la connexió d'Internet.»

Escolti, jo no sé... Jo li asseguro, estic segura que en la major part de casos..., però, en gairebé tots –el que es diu la generalitat dels casos, no les excepcions–, aquest mòdul és insuficient. I nosaltres estem fent un estudi. Hem demanat tots els documents comptables, de centres molt diversos i de llocs molt diversos, per tenir, a veure..., la seguretat o no, de si és suficient o no per a tot això, i per si s'han de comprar ordinadors, dir qui els pagarà, dir qui els pagarà. El professorat? El titular?, que sempre és un professor més, en general. Qui ho pagarà? Això també s'ha de pensar. Però a la millor ho fan les fundacions, no ho sé. A la millor ho fan les associacions de pares i mares? És possible, o un patronat. No ho sé, el que sé segur és que nosaltres només donem el mòdul, aquell mòdul, i no res més. I que, en canvi, l'instrument jurídic, que és el concert, és una contra-prestació.

L'Administració educativa d'acord amb allò que va fer el Govern socialista en el seu moment i que nosaltres vam estar d'acord era que havíem de sufragar la gratuïtat real. Si això és cert o no en el moment d'ara és el que nosaltres estem estudiant, i ho explicarem, i ho direm, com també hem d'aclarir totes aquestes llacunes que hi ha, i que no se sap ni com s'ha de fer un rebut ni com es deixa de fer. Tot això, després d'aquesta inspecció, que ha estat molt valuosa, per donar-nos molts indicadors, tot això ho farem.

Però ara jo voldria dir-li ja, i especialment ja li dic, estic segura que vostè, senyor Bargalló i el seu Grup polític del qual vostè és ara portaveu, doncs, no vol que quedi clar, no trauria pas, no els diria a les famílies dels 333.000 alumnes que hi ha fent ensenyaments obligatoris a la privada, que voldria que desapareguessin, n'estic segura. Suposo que per convicció, i..., per convicció! I tampoc el senyor Boada, suposo.

Però jo sí que voldria dir quelcom. A veure, per un cas que hi pogués haver, jo crec que tenim l'obligació, i sobretot les persones públiques, que som autoproclames, amb tots els nostres errors, doncs, d'honestat, perquè tots estem aquí per servir el país, i la gent que ens estimem l'educació, per servir l'educació, hem de ser molt honestos amb els judicis, i hem de tenir una objectivitat lúcida de la realitat. I no es pot parlar, sempre, en general «escola concertada», o ni tan sols els podria dir, segurament, les escoles de l'Opus. Tampoc, perquè hi ha algunes escoles de l'Opus que tracten una part d'alumnat molt necessitada d'escola, i vostè ho sap. Per tant, jo diria que tots nosaltres, tota persona, tota persona política, i demòcrates com som totes i tots, hem de respectar i ho hem de dir que hem de respectar les eleccions legítimes de la ciutadania. Que si els nostres grups polítics volguessin canviar alguna cosa, ho han de fer en el seu programa, en el seu projecte, i ho poden fer cada quatre anys, i així ho fan, i és la mateixa ciutadania la que lliurement, agregant voluntats, construeixen la majoria, i és la que jutja les opcions i els programes que es presenten. La societat catalana no és una societat estranya, són la nostra gent, els nostres conciutadans i conciutadanes, i això no es pot fer d'una altra manera.

Jo crec –tothom ho sap– que l'escola pública és la de la Generalitat, és la nostra, la nostra titularitat, i no és cap... Jo sóc consellera de tots els nostres alumnes, de tots els nois i noies que estan a les escoles, de tot el professorat, sigui l'escola que sigui, de totes les escoles. I jo, com a professional de l'ensenyament, sóc una dona de la pública, ho sap tothom. Però, jo crec que en aquest Parlament, les famílies dels més de 330.000 alumnes que van a l'escola privada, com els que van a la pública, mereixen el màxim respecte, no són ignorants. Quan paguen quelcom ho fan voluntàriament, i si no fan una denúncia. I això ho hem d'entendre així, i no és d'una altra manera, n'estic segura.

Però sobretot, un petit apunt només, i acabo. Miri: darrera de cada centre –ho ha dit el senyor Bargalló i jo crec que tenia molta raó–, darrera de cada centre, de la major part dels centres no confessionals, hi ha una història. En la major part dels casos hi ha la història d'un mestre o d'una mestra, fins i tot ara en escoles molt importants. Una mestra, o un mestre..., un ancestre del mestre d'avui, del titular d'algunes, que ja en els anys seixanta, en un pis, en uns baixos, va donar futur a gent tan humil que arribava a Catalunya fugint de la pobresa, i que es va trobar que no hi havia escola per a ells, perquè, com ha dit el senyor Bargalló, no hi havia inversió pública a Catalunya. I abans, abans de la dictadura no hi havia escola pública, gairebé. Tota l'escola pública, es pot dir, el gran gruix de l'escola pública, l'ha fet, aquí, la Generalitat, el nostre Govern. Ho hauria fet un altre govern, també, ben segur, però el nostre Govern, perquè abans no n'hi havia.

I, a més, li diré una altra cosa, també: i les institucions religioses, també –també recordem-ho– són aquelles institucions que, algunes des de fa segles, van ser les primeres que van creure que s'havia d'educar el poble per fer-lo més lliure, quan la llibertat era el privilegi només d'uns quants, i això ho hem de recordar. I aques-

ta és la xarxa que tenim. I Catalunya, forçosament en tot, i també en educació, és una xarxa, i en una xarxa hi ha nusos de diferents colors, i entre ells hauríem de voler que hi hagués aquests fils elàstics irrompibles, que mai no es pugui trencar entre un nus i l'altre, i no hi ha..., en una xarxa no hi ha un centre, no hi ha un nus més important que l'altre, perquè la tensió, la cohesió, la fan entre tots els nusos. I jo demanaria –demanaria– que en tots els nostres discursos, quan parlem d'educació i parlem de xarxa pública i privada, no hi ha dues xarxes: Catalunya és una única xarxa en aquest sentit, i els nusos poden ser diferents, de mides diferents, però la gent que hi treballa són professors i professores tots iguals, i la gent que allà estudia són alumnes i alumnes, tots fills i filles de la nostra societat, i tots són iguals.

Per tant, jo crec, i vostès crec que ens podrien donar l'absoluta confiança, que el compliment de la Moció s'ha fet, que la inspecció ens ha donat dades molt va-

luoses que ens permetran donar aclariments, donar seguretat jurídica, i també, demostrar, públicament, que si hi ha algú que ha comès una irregularitat, es farà l'expedient administratiu i la sanció que pertoqui, però que la gran majoria dels nostres titulars i dels nostres projectes privats són part integrant de tota la nostra societat educativa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies a vostè, honorable consellera. Els recordo, il·lustres senyores i senyors diputats, que reprendrem demà al matí el Ple, a partir de les deu.

Moltes gràcies i molt bon vespre.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	
Número solt	225 PTA	1,35 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	
---	------------	-------------	--

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

